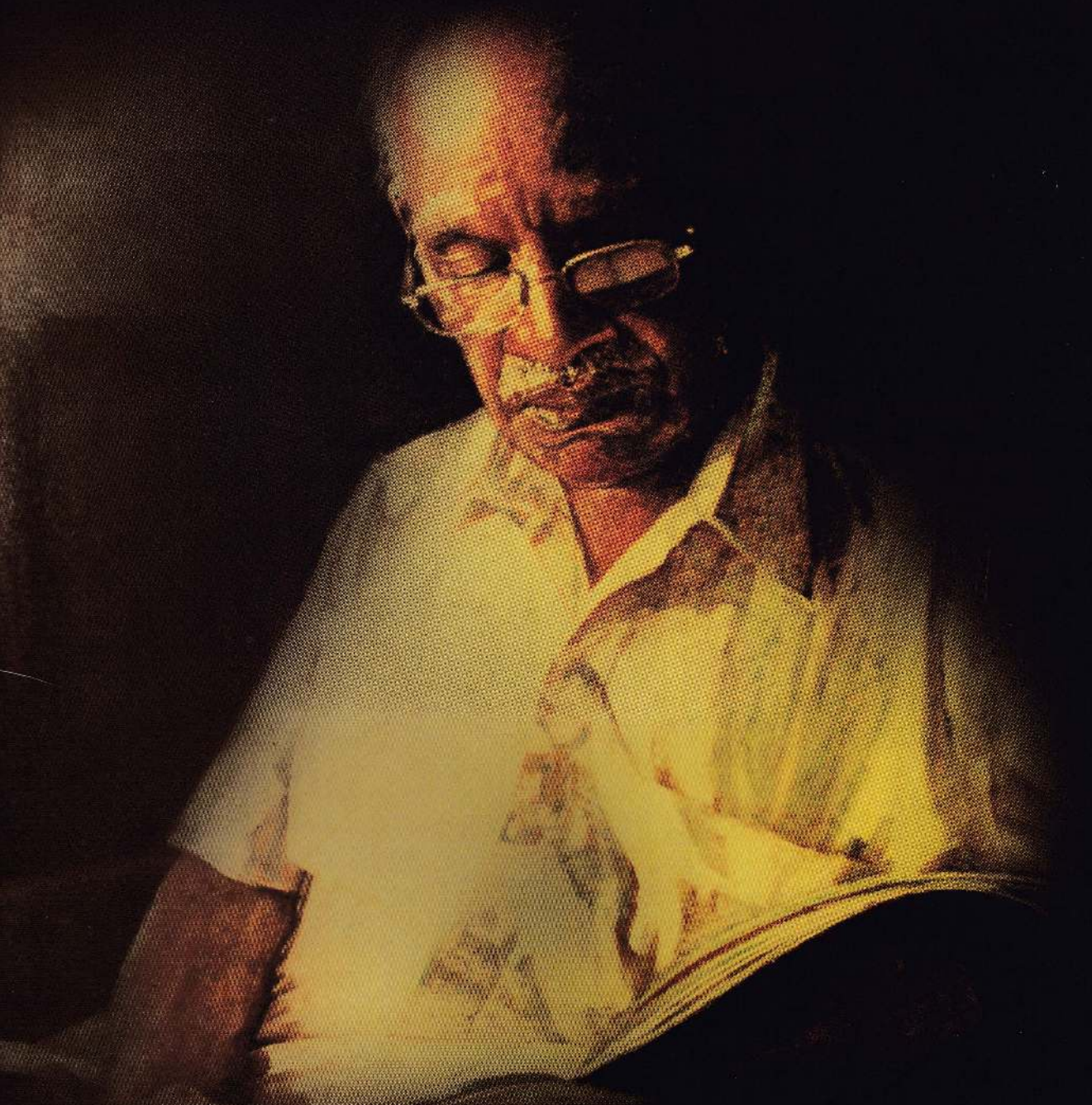

So.Pa 25

So.Pa - Felicitation Number

Prayer

Where the mind is without fear and the head is held high;
Where knowledge is free;
Where the world has not been broken up into fragments
by narrow domestic walls;
Where words come out from the depth of truth;
Where tireless striving stretches its arms towards perfection;
Where the clear stream of reason has not lost its way
into the dreary desert sand of dead habit;
Where the mind is led forward by Thee
into ever – widening thought and action-
into that heaven of freedom, my Father, let my country awake.

வேண்டுகல்

எங்கு மனம் அச்சமற்றிருக்கிறதோ,
எங்கு தலை நிமிர்ந்தேயுள்ளதோ,
எங்கு அறிவுக்குத் தடையில்லையோ,
எங்கு குறுகிய சுவர்களால் உலகம்
துண்டாடப் படவில்லையோ,
எங்கு சத்தியத்தின் ஆழத்திலிருந்து
சொற்கள் ஊற்றெடுக்கின்றனவோ,
எங்கு சலியாத முயற்சி செம்மையை நோக்கித்
தன் கைகளை நீட்டுகிறதோ,
எங்கு பகுத்தறிவு என்னுந் தெளிந்த நீரோடை
உயிர்ற்ற பாரம்பரியம் என்ற பாலை மணலுள்
வழிதவறிப் போகவில்லையோ,
எஞ்ஞான்றும் விரிந்து செல்லும் சிந்தனையையும்
செயலையும் நோக்கி எங்கு மனம்
உனனால் வழிநடத்தப்படுகிறதோ,
அந்த விடுதலைச் சுவர்க்கத்துள்
என் அப்பனே!
என் நாடு விழிப்படைவதாக!

Rabindranath Tagore

தமிழில்: சோ.ப.

சோ.ப. 75

கவிஞர் சோ. பத்மநாதனுடைய 75 ஆவது பிறந்தநாள் வெளியீடு / தொகுப்பாசிரியர்கள் : திருச்செல்வம். செல்வமனோகரன், கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் / முதற்பதிப்பு : 14.09.2014 / வெளியீடு : தூண்டி கேணியடி. திருநெல்வேலி / அச்சுப்பதிப்பு : நோபிள் பிறிண்ட்ரேர்ஸ். யாழ்ப்பாணம். / ஓவியமும் வடிவமைப்பும் : ஆசை இராசையா / பக்கங்கள் : xiv + 154 / விலை : ரூபா 500/=

Sopa 75

So. Pathmanathan's 75th birthday felicitation number / Compiler - editors : Thiruchelvam Selvamanoharan, Kandiah Shriganeshan / First edition : 14.09.2014 / Publisher : Thoondi, Thirunelvely, Jaffna. / Printers : Noble Printers, Jaffna. / Art & Layout : Asai Rasiyah / Pages : xiv + 154 / Price : Rs. 500/=

வாழ்த்துரைகள்

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்து இரண்டாவது குருமஹா சந்நிதானம் ஸ்ரீஸுரீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்சாரிய ன்வாமிகள் வழங்கிய அருளாசிச் செய்தி

ஆங்கில ஆசிரியர்களைப் பயிற்றுவுவதில் அரும்பங்காற்றிய கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் பவளவிழாக் காண இருப்பதறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அற்ப சொற்ப ஆங்கில அறிவுள்ளவர்கள்கூட நாட்டை விட்டு ஓடிப்போய் தம் சொந்த வாழ்வை மேம்படுத்துவதில் கண்ணாயிருந்த ஓர் இடர்காலத்தில் இம்மண்ணையும் மக்களையும் விட்டு ஓடுவதில்லை என்ற உறுதியோடு வாழ்ந்துவரும் சிலருள் ஒருவர் சோ.ப.

மரபுவழித்தமிழறிவும் கைவரப்பெற்றவராய் விளங்குவது சோ.பவுக்கு வாய்த்த கொடை. எண்பதுகள், தொண்ணூறுகளில் நம் ஆதீனத்தில் நடந்த கம்பன் விழாக் கவியரங்குகளிலும் உரையரங்குகளிலும் அவர் முத்திரை பதித்தவர்.

கலை, கல்வி, இலக்கியப்பணிகளோடு நின்றுவிடாமல் ஆதரவற்ற பிள்ளைகளுக்கு நிழலளித்து, கல்வி தந்து, அவர்களை நல்ல பிரஜை களாக உருவாக்கும் திருநெல்வேலி சைவச் சிறுவர் இல்லத்தோடு கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தன்னை இணைத்து இன்று அதன் தலைவராக அவர் விளங்குகிறார். அவருக்கு சமூகம் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

கவிஞர் சோ.ப. சுகதேகியாக நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, தமது பணியைத் தொடர, இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

"என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு"

சு.அ.அ.கலை 37
செ.கலைச்செ.
சு.அ.அ.

ஃசுக்கை : } 021-2222294
தொலைபேணி } 021-2222483
Telephone : } 021-2222006

சுசகலை விஸ்வீழாசை, ஸ்ரீ லகை
யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை
UNIVERSITY OF JAFFNA, SRI LANKA

த.பெ.எண் 57
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்

P.O.Box 57,
Thirunelvely,
JAFFNA
10.09.2014

பேராசிரியர் வசந்தி அரசரத்தினம்

துணைவேந்தர்
யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம்

திரு. சோ. பத்மநாதன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று வாழ்கின்ற தமிழ்ப்புலமைக்கு ஈடான ஆங்கிலப்புலமையுள்ள ஒருசிலரில் இவரும் ஒருவர். கலைப்பயத்தாரியான இவர் மொழியியலிலும் உயர்பட்டப்படிப்புக்களை மேற்கொண்டவர். 18 வருடங்களாக ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய இவர் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையில் ஆங்கிலவிரிவுரையாளராகவும் பின் கடமையாற்றியவர். இவர் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஆங்கில இலக்கியத்திற்கான வருகைதரு விரிவுரையாளராக பல காலம் கடமையாற்றியதுடன் இவரது மொழியியல் ஆற்றல் காரணமாக யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மொழியெயர்ப்புக் கற்கைநெறிக்கும் வருகைதரு விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி வருகின்றார்.

இவ்வைவிர திரு.சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் பல கவிதைகளை தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதியும் பல சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் மொழியெயர்த்தும் உள்ளார். நான் அவருடைய கவிதைகளை விரும்பிப் படிப்பதுண்டு. அத்துடன் அவரது மொழியாற்றலைக் கண்டு வியப்பது முண்டு. இத்தகைய ஒரு மொழியறிவும் கற்பித்தல் வளமும் உள்ள ஒருவர் எம்மிடையே இருப்பது எமக்கு மிகவும் பெருமையைக் கொடுக்கின்றது.

இவை மட்டுமன்றி திரு.சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் பவளவைச் சமூக சேவையிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றார். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஆதரவற்ற சிறுவர்களுக்காக சைவச் சிறுவர், கருணை இல்லம் நடாத்தி வருவதுடன் அவர்களது எதிர்காலம் சிறப்பாக அமையும் வகையில் நெறிப்படுத்திக் கொண்டுமிருக்கின்றார்.

பல்துறை ஆளுமைகொண்ட திரு.சோ.பத்மநாதன் அவர்களின் பவளவிழா மகரான 'சோ.ப. 75' எனும் நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன். அவர் மேலும் நீண்டகாலம் நோய்நொடியில்லாது வாழ்ந்து மொழிக்கும் சமூகத்திற்கும் தனது பங்களிப்பை வழங்க இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

தென்னிந்திய திருச்சபையின் பேராயர் அதிவண. சு. ஜெபநேசன்

திரு.சோப அவர்களுக்கு பவள விழா நிகழ்வு நடைபெற இருக்கின்றது என்று அறிந்து பெருமகிழ்சியடைந்தேன். திரு.சோப அவர்கள் இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்கின்ற மூத்திருக்களில் ஒருவர். காலமெல்லாம் நூல்களை வாசித்தும் ஆய்வுரை செய்தும் இன்றுவரை வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றார். அவருடைய இளமையான தோற்றத்திற்கும், செயலாக்கத்திற்கும் அவருடைய ஓயாத உழைப்பே காரணமாகும். இளமையைக் காப்பாற்றுவதற்கு தொடர்ந்து வளர்வதே வழியென்பது ஓர் ஆங்கில பழமொழி (keep Young by continuing to grows) சோப அவர்களை நாம் இன்றும் தமது ஈடுருளியில் பறந்து செல்வதனைக் காணலாம். கல்வி நிறுவனங்களில் ஆங்கில இலக்கியத்தைக் கற்பித்தல், மொழிபெயர்ப்பு முறையைப் போதித்தல், கவிதை அரங்குகளிலே ஊக்கத்துடன் பங்காற்றுதல், பிற நாட்டு நல்லறிஞர்களின் கவிதை கட்டுரை என்பவற்றை மொழிபெயர்த்து தமிழ் மக்களுக்கு வழங்குதல் என்பன இவருடைய பொழுதுபோக்கு. இவருடைய ஆக்கங்கள் இலங்கையில் மட்டுமன்றி பிற நாடுகளிலும் போற்றப்படுவன.

ஆங்கில இலக்கியம் இவருடைய தலையாய துறையாகும். ஆங்கில இலக் கிய வரலாற்றின் மூலை முடுக்குகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்தவர் கல்லூரி மாணவர்களுக்கும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும் ஆங்கில இலக்கியத்தை கேட்பார். சிறுதை இனிக்க, செவி இனிக்கக் கூறி வருபவர். ஒரு காலகட்டத்தில் நமது பிரதேசத்தில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பாண்டித்தியம் பெற்ற பலர் இருந்தனர். திரு.பொன் அருணாசலம், திரு.ஏ. பொன்னம்பலம், திரு JV செல்லையா, திரு. AMK குமாரசுவாமி, திரு. அலன் ஆபிரகாம், ஆகியோர் திரு மொழிகளிலும் சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தனர். ஆங்கிலத்தை ஆங்கிலேயர் வியக்கும் வண்ணமாகவும் தமிழைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் போற்றும் வண்ணமாகவும் எழுதினார்கள். இன்று நமது பிரதேசத்தில் இத்தகைய கல்வி மரபை தம்பிடம் கொண்டுள்ளவர்கள் வெகுசிலரேயாகும். திரு சோப அவர்கள் இந்த திரு மொழிப் பண்டிதர்கள் மரபை இன்றும் குரபகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

தமிழைப் படித்தவர்கள் ஆங்கிலத்துள் சிறந்து விளங்கமாட்டார்கள் என்றும் ஆங்கிலத்தை படிப்பவர்கள் தமிழில் பாண்டித்தியம் பெற முடியாது என்றும் பலர் எண்ணுகின்றார்கள். ஒரு மொழிப் பாண்டிதர்களினால் கல்விச் சமுதாயத்திற்கு பெருமளவு தொண்டாற்ற முடியாது. திரு.சோப அவர்கள் கவிதை அரங்கு களிலே எவருக்கும் சளைக்காத பெருங்கவிஞராக நினைத்த மாத்திரதே கவிதை புனைவார். அதனைப் போலவே ஆங்கில இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மத்தியில் தங்குதலையின்றி மிகச் சிறந்த சொல்லாட்சியுடன் தமது கருத்துக்களை அள்ளி அள்ளி வீசுவார். இவர் ஆங்கிலத்தில் பேசும் போது ஒரு தமிழ்ப் புலவர் இப்படிப் பேசுகின்றாரா என்ற வியப்பு நமக்கு ஏற்படும்.

திரு.சோப அவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் ஆங்கில இலக்கியத்திற்கும் இடையிலான பாலம் என்று கூறின் தவறாகாது.

திரு.சோப அவர்கள் இலக்கியப் பணியில் மட்டுமன்றி சமயப் பணியிலும் ஈடுபட்டு வருவதனைக் கண்டு நான் பூரிப்படைகின்றேன். தமது வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் சமுதாய நலனுக்காக அர்ப்பணித்துள்ளவர் சோப அவர்கள்.

ஒரு நல்ல பணியில் ஈடுபட்டு உழைப்பதே நல்ல ஆரோக்கியத்திற்கும் நீண்ட ஆயுளுக்கும் வழி என்று கூறுவார். டாக்டர் G.U போப் என்ற மேதை திருவாசகத்தை மொழிபெயர்க்கலாமா என்று யோசித்தபோது அவ ருக்கு வயது எண்பதாக்கிவிட்டது. இதனைப்பற்றி தான் பணியாற்றிய Oxford Balliol கல்லூரி அதிபர் அவர்களிடம் கூறினார். அப்போது கல்லூரி அதிபர் Benjamin Jowett அந்த மொழிபெயர்ப்புப் பணியை மேற்கொண்டு அச்ச வாகனம் ஏற்ற வேண்டும். ஒரு நல்ல பணியில் ஈடுபட்டு உழைப்பதுதான் நீண்ட ஆயுளுக்கும் வழி என்று கூறினார். அவருடைய ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொண்டு டாக்டர் போப் திருவாசகத்தை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். இறைவன் அவருக்கு நீண்ட ஆயுளைக் கொடுத்தார்.

சோப அவர்களும் நானும் ஏறத்தாழ ஒரே வயதுக்காரர் நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் படித்த காலத்தில் அவர் யாழ்ப்பாண இந்துக்கல்லூரியில் படித்தார். பின்னர் இலங்கையிலும் இங்கிலாந்திலும் சிறந்த கல்வி நிறுவனங்களில் கற்று அராங்கேரி இன்று யாழ்ப்பாணத்தின் கலைப் பொக்கிசமாகத் திகழ் கின்றார். சோப அவர்களுடைய நூற்றுக்கணக்கான நண்பர்களுடனும் அபிமானிகளுடனும் சேர்ந்து அவர் நீடுழி வாழ வேண்டுமென்று வாழ்த்துகின்றேன்.

Ad Multos Annos

Ni. Maria Xavier Adikal Forum, Thirumarai Kalamannam

“Youth’s a stuff will not endure”
 Oh! Shakespeare, a minor clarification.
 Age and Youth may be correlative
 Can physics constrain meta-physics?
 Look at SOPA, unique and nonpareil!
 Time smiles at him from a distance
 Imaging through a rainbow
 The misty Seventy plus Five!
 Platinum offered as a garland!
 SOPA’s meek and mild eyes twinkle!
 So agile, sparkling, dashing, youthful
 Inspiring vividly the Five plus Fifteens
 Markandan of Six plus Ten is slightly envious!
 Hebe and Juventas are plainly dubious!

SOPA’s parents, were they *rishis*?
 Did they hear a haunting *mantra*?
 So named him Seigneur of *Padma*?
 Their intuition proved prophetic
 Padmanathan was ordained to imitate
 Brahma, the Lord of Lotus, who creates

SOPA is an avid and focused reader
 A savant of deep and wide erudition
 Ever available source-book of reference
 Shadowed by his simplicity and humility
 Looking for a Doctor honoris causa candidate?
 Do not miss the apparent!
 SOPA is an exemplary *Guru*
 Of teachers, preceptors and mentors
 He loves, respects and accepts his pupils
 He takes care to study them as prelude
 To the sacred task of enlightening
 “What man thinks,
 That he is”, so the Upanishads
 His imparted wisdom of quality
 is destined for Immortality

He is a lover of the Arts
 He can enter the realm of beauty
 Involved, captivated and absorbed
 By the colors, the lines, the dots
 The space and the void
 His attitude empowers him
 To bridge the divide between
 The Surreal and the Rational
 The Absurd and the Real
 The Human and the Divine

Belonging to a dwindling generation
 He deserves our tender veneration
 SOPA is a recognized Poet of fame
 Honors the title "Kavignar" before his name
 His recitals Keep the audience spellbound
 The message readily makes the rounds

'Traduttore/Traditore' aphorism apart
 Translation is both science and art
 Kanagaratna made his mark yesterday
 SOPA is supreme in this genre today
 Accurate and nuanced
 In spirit and in sense
 Grammar, syntax and style
 Comfortable in two worlds:
 The Subject and the Object.
 SOPA here, SOPA there
 SOPA is everywhere
 Gracing Concerts and Plays
 Dances , Debates and Festivals
 Functions, private and public
 Encouraging with kind words
 Advising with courteous thoughts
 Correcting with a seraphic smile
 Inspiring tyros to move by miles
 Offending none helping all
 Blessing heartily with pure soul

Virtues, golden qualities of *dharma*
 Innumerable and multi-faceted
 In the *atman* deeply embedded
 Define SOPA's amazing Personality
 An abiding asset to our Homeland
 A cultural legend to be remembered
 He is, by any measure, a Gentleman
A Gentleman *par excellence*

Message From Dr. Elisabeth Schauer-Kaiser (Germany)

'Mr. Sopa turns 75 - unbelievable! A man, so youthful, elegant, smart and kind, he seems to not age, but simply get more wise. Thank you Sopa for the wonderful work we have accomplished in Jaffna at the time, despite difficult times of crisis, war and tsunami. You are a role model for all of us! Please keep up your beautiful spirit for many more years to come! With warm greetings and all best wishes for your big birthday!

Much love,
 Elisabeth and the vivo team

நிறைவான குறிகாட்டி

சோ.ப. என்ற அறிஞனை அறிந்தோர் குறைவெனலாம். "சோ.ப." வை அறிவுலகம் நன்கு அறியும் என நினைக்கின்றேன்.

சோ.ப.தம்நாதன் எனது "சீனியர்"

யாழ் இந்துவில், வயதில், அறிவில் இவரை நான் யாழ். இந்துக்காலத்தில் அதிகம் அறிந்திருக்கவில்லை. அவரின் அமைதிச்சபாவும் காரணமாகலாம்.

அவர் மூதறிஞன். தமிழ் அறிஞன், ஆங்கில அறிஞன்

இவை என்னை அவர்பால் ஒருவகையான "காதல்" மயப்படுத்தியது. ஓர் ஈர்ப்பு இழுத்தது. கல்விப்புலத்தின் ஓர் ஊழியனாக இருந்த காலம் - பதவி வழியாக இந்த ஈர்ப்பு அதிகரித்தது.

"காதல்" தொடர்புகளை அதிகரிக்கும், நாமும் விதிவிலக்கல்ல. அதிகரித்த தொடர்புகள் எம்மை நல்ல நண்பர்களாக்கின. மேடைகளில், கலந்துரையாடல்களில், செயற்பாடுகளில் "அடிக்கடி" சந்திப்போம். காலப்போக்கில் அவர் எனது "கலைச்சொல் அகராதி" யாக எனது உசாத்துணையாக வேண்டும் போதெல்லாம் உதவுகின்றார்.

யாழ் இந்துவில் "சாமி மயில் வாகனனார்", "சப்கோட்டின்" நிறைவான குறிகாட்டி.

இவரின் வாரிசு..?

என்ன செய்வோம்...?

சிந்திப்போமா?

செயற்படுவோமா? அதுசாத்தியமா?

நண்பா, சோ.ப. இதற்கு ஏதாவது விடை உண்டா?

நீ நீடுழி வாழ்ந்து, மொழித்தொண்டு, சமூகத்தொண்டு, அறிவுத் தொண்டு செய்யவேண்டும். செய்வாய் என்பது எனது நம்பிக்கை. உனது அறிவிற்கு எனது சல்யூஸ்.

உன் ஜீனியர்.

சுந்தரம் டிவகனானா

James Thompson

Professor of Applied and Social Theatre | Associate Dean External Relations - Faculty of Humanities

University of Manchester, UK

I first met Somasuntharampillai Pathmanathan in January 2000 when he was kind enough to act as my translator during a course on theatre for young people that I conducted in Jaffna. He insisted on the first day that I call him Pat which as it is my father's name made me immediately warm to him. I didn't discover until later that I had been provided with one of the most able translators in the region- and he was an expert and remarkable translator for the whole course. I worried that my somewhat unorthodox style and movement around the teaching space would be difficult for him, but he was fantastic at turning my unpredictable English into beautiful - and importantly understandable - Tamil. The strong theatre scene in the Jaffna peninsula that I encountered in that first visit made me eager to develop research work on Sri Lankan Tamil theatre and Sopa helped me tirelessly with this in future years. His excellent translation of three of Shanmugalingam's plays was a testimony to this - and the availability of this work in English has been important in bringing Tamil theatre to a wider international public. In this engagement Sopa taught me and introduced me to a huge amount of influential Tamil cultural work -and for this I am indebted. I send him warm greetings for this felicitation publication and wish him the best for many more years of contribution to Tamil culture, literature, poetry and of course theatre.

நலம்பெற்று வாழ்க

சண்முகநாதன் அருள்நாங்கை அதிபர் - புதிய உயர்கல்லூரி, யாழ்.

உலகில் வாழ்பவர்கள் எல்லோரும் பேசப்படுபவர்களாக வாழ்வதில்லை. ஆனால் பராஜனம் பேசப்படுபவர்களில் ஒருவர்தான் சோ. பத்மநாதன் எனும் நம் ஆசான். 'சோ.ப.' என்றால் கல்விப்புலம் சார்ந்த எவருமே அறிவர். அவர் ஒரு சிறந்த கவிஞன். இது கல்வித்தாய் அவருக்குக் கொடுத்த வெகுமதி அவர் புலமை ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிற்கு பெருமை சேர்த்துக் கொண்டிருப்பதனை யாவரும் அறிவர்.

ஆங்கில மொழியின் ஆசானாக எமது கல்லூரியிலே 21 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வெளிவாரியப்பட்டப்படிப்பு மேற்கொள்ளும் மாணவருக்குக் கற்பிப்பவர் என்ற வகையிலே கசப்பு என்று கூறும் ஆங்கிலத்தை இனிப்பாக்கி தந்துகொண்டிருக்கும் ஆளுமை நிறைந்த விரிவுரையாளர்.

சோ.ப. அவர்களின் அறிவு, ஆற்றல், ஆளுமை என்பவற்றுக்கும் அப்பால் மிக முக்கியமான ஒன்று அவருக்கு இருக்கும் மனிதநேயப் பண்பு. அந்தப் பண்பின் வெளிப்பாடு அனாதரவான குழந்தைகளின் நலனுக்காக தன்னை அர்ப்பணித்து அவர் ஆற்றிவரும் தொண்டு ஆகும். இந்துபோட் இராசரத்தினம் தொடக்கிவைத்த அறப்பணியை பேணி வளர்த்துவரும் தொண்டர்களில் ஒருவராக சோ.பாவைக் காண்கிறேன்.

பிறந்தோம், வாழ்ந்தோம் என்றில்லாமல் வாழ்ந்துவரும் காலத்தில் நல்ல இன்றைத்தை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து அதிபராக, ஆசிரியராக, கவிஞராக, சொல்வன்மை மிக்க பேச்சாளராக, இலக்கியவாதியாக தன்னை வெளிக்காட்டி வாழ்ந்துவரும் சோ.ப. அவர்கள் ஆற்றிவரும் தொண்டுகள் என்றும் மறக்கப்படமுடியாதவை. 75 ஆண்டுகளையும் மாநிலம் பயணம் வாழ்ந்துகாட்டிய இவர் இனியும் இந்தச் சமூகத்திற்கு பணியாற்றி அமுத விழாவிற்கு அப்பாலும் வாழ ஆண்டவரின் ஆசி வேண்டி வாழ்த்துவதில் பெருமை கொள்கிறேன்.

To my Guru : From my heart

M.J.S.MUTHUKUMARASMY Lecturer, Kopay T.C.

It is with great pleasure that I wish to convey my message to be included in the souvenir to be launched on the 75th Birthday of Sopa.

It is said that 'Good teachers impart good education, but great teachers inspire us to seek our own path. They encourage us to discover our own talents.' These lines have meaning when I look back to the beginning of my teaching career. I was appointed as a teacher of English to Kopay Navalar Vidyalayam during the 90s. The Principal of that school insisted me to have a grand English Day and invite Sopa as the Chief Guest. I was really scared to invite him as I was not up to the mark at that time. But everything went on well and he appreciated the performances of the students. That was my first introduction to Sopa.

Later I was selected to Palaly Teachers' College for teacher training where Sopa was the Principal. One week had elapsed. One day he called me and requested me to give a talk on any topic at the morning assembly. He also backed me up by saying 'you can'. From that time until now the two words inspire me always to make the maximum effort towards success. After passing the GAQ, I was admitted to the University of Jaffna for my 1st degree as an internal student. To my utmost surprise and happiness I found Sopa as our Visiting lecturer for English Literature.

Then I did my Masters entirely under his guidance. Criticism is a challenging unit in MA and I couldn't pass it in the first attempt. When I approached him for the second time, I was told that he had had an angioplasty during his visit to U.K. Anyhow I contacted him over the phone and explained my problem. Without any hesitation, he agreed to help me.

I felt guilty to trouble him when he was under medical care but without any fuss he took the classes at his residence and I got through the same year.

Today I write this article to congratulate him for the services he has rendered to the Society and to say that he has actually been the beacon light that led me in my academic pursuits. He spent his entire life in the service of the community imparting knowledge to thousands of students.

We come across many people in our day-to-day interactions. Most we forget; a few we faintly remember and there are very few who we never forget. When I think of our Training College period (1998/1999) it was really astonishing to see a person like Sopa who taught us English Literature and Psychology in an admirable manner. He took the maximum effort to provide us an all-round teacher training under his Principalship in the midst of the minimal facilities we had due to the constraints imposed by war. His simple and humble way of life has kept us in touch with him even after 15 years of our training.

His contribution to the literary genre cannot be described in words. We hardly find any literary function without his presence. Finally, I must proudly say that Sopa was the first teacher who ever recognized that I had something special and the potential to succeed.

I wish our dear Sopa good health and the blessings of God for many more years of service to the Community.

Sopa Sir: A Lodesstar in the Galaxy of Scholars.

Tharuni Suntharalinkam. (ELTC, University of Jaffna.)

I feel honoured to have been asked to write a few words of appreciation of my Guru Sopa's contribution to the cause of literature and translation in Jaffna, to be included in his felicitation number.

Mr. S. Pathmanathan, well known as Sopa, has been a highly reputed senior poet and a widely recognized translator both from English into Tamil and Tamil into English. But for me, he was introduced as a teacher of English literature. As one of the few students who ventured to offer English literature for A/L in the Jaffna peninsula, I was fortunate to sense the flavour of English literature, which was indeed very new to me, from Sopa, the veteran teacher.

There were six of us in his class. Though we had classes once in a week, those classes had been fruitful and preparative for our exam. As a new entry to the field of literature I was fascinated by the way Sir's reading of novels and plays. I could still recall the diction of Dickens via the modulated voice of Sopa Sir. Among six, four of us entered the University and offered English literature. Being undergraduates we were anticipating to be in Sopa Sir's lectures, but we were not fortunate enough to read literature under his guidance.

Even though our teacher-student relationship came to an end with our A- levels my acquaintance with Sopa Sir still continues to this day, as I have the privilege of witnessing his endeavours in literature and participating in special functions organized by Alliance Francaise de Jaffna, where he has been a member of the Executive Committee and me, a teacher of French on casual basis. Recently I was given a chance to review my Guru's work, the Tamil Translation of "Prose of Trans Siberien and of little Jeanne of France", which was published by Alliance Francaise de Jaffna on 09th of April, 2014 at the University of Jaffna.

Translating Cendrars is not an easy task. For his ideas are pretty much those of the Cubist period. He began writing free verse, which in Cendrars's case was a kind of rushing, sprung alexandrine or hexameter or hendecasyllable. To translate Cendrars successfully, it would be necessary to have either shared his background and his attitude toward it or to be a consummate actor able to project oneself imaginatively into almost complete identification with his personality. Regarding the Tamil translation of the poem, it has been done with great attention and endurance. With the aid of Dr. Gerard Robuchon, a versatile Frenchman, Sopa Sir was able to go into the depth of the original poem and bring out the subtle meanings into appropriate Tamil forms.

Throughout the poem there is a monotonous nostalgic conversation between the poet and the little Jeanne of France.

Sopa- More than just a Teacher.

K. L. Ramanan (Lecturer (Prob.), ELTC, University of Jaffna)

It was a time when the University of Jaffna had a dearth of lecturers who could teach English literature for its undergrads in the year 2003. The student career then was very challenging since it was the first batch offering English literature for special degree. In addition to the service of permanent academics, three outstanding scholars outside the university, were given visiting posts at the Department of Linguistics and English. One of them was Sopa. The other two eminent people were Rev.Dr.J.E.Jeyaceelan and Mr.Sivarajasingam.

Going down the memory track prompts me recollect the old days of a very small group of us reading literature in a small lecture room at the university . Sopa sir used to appear in the lecture room with some handouts and excerpts from relevant materials He would make us read them and subsequently discuss the contents , in order to generate peer interaction. This was the first time we had the experience of student centered learning which has become the current vogue term in andragogy . He would elaborate the emphatic portions, exhibiting his distinct instructional skills and motivate us to identify the inherent concepts and thematic ideologies presented in the literary piece, with our imbibed knowledge. He meticulously took steps to stimulate spontaneous learning among students by assuming the role of a guide and a mentor .

His sessions dedicated for poetry were the most interesting ones as he exploited his own experience as a poet. He shared the nuances of learning poetry, writing and evaluating them. As I had a tremendous fancy for evaluating creative works, I often pestered him with requests for the access to essential theories I should learn . Though my inquiries were out of the scope of the syllabus, he, with a pleasing sense of responsibility, quenched my thirst, lending me the books he had and directing me to the late A.J.Canagaratna for further enlightenment.

As a teacher he made my learning a perennial perusal . He, being a voracious reader of world literature, sowed a seed of inspiration within me that sets me endlessly dwell in reading masterpieces. Though his interests were variegated, he had been an easily accessible worthy resource for literature students. He is more than just a teacher.

நினைவுகள்

இனிக்கும் நினைவுகள்
பேராசிரியர் சி. சிவலிங்கராஜா

1980 அல்லது 81 என்று நினைக்கிறேன்.
 பேராசிரியர் கைகாசபதி அப்பொழுது கலைப்பீடாதிபதி
 பீடாதிபதியின் முன்னால் இரண்டு கதிரைகளே இருக்கும்.
 பெரும்பாலும் பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், உயர்நிர்வாக அதிகாரிகள்
 விருந்தினராக வருபவர்கள் அந்தக் கதிரைகளில் இருந்து பேசுவார்கள்.
 உரையாடுவார்கள்.
 மாணவர்கள் பெரும்பாலும் இருந்து கதைப்பதில்லை.
 நின்ற நிலையிலேயே தாம் வந்த விடயத்தைக் கூறி
 விரைவாக அலுவலை முடித்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்.
 கைகாசபதி அப்படிப் பழக்கி இருந்தார்.
 மாணவர்களும் அப்படிப் பழகி இருந்தனர்.
 'வைத்துப்பினையாமல்' உடனடியாகப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கும்
 நிர்வாகத் திறமை அவரிடம் நிறைய இருந்தது.

ஒருநாள்
 ஒரு மாணவன் இயல்பாக நெருக்கமாகப் பேராசிரியருடன்
 உரையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்.
 நான் அப்பொழுது உதவிவிரிவுரையாளர். பீடாதிபதியைக் காண
 அவர் அலுவலை வாசலிலே நிற்கிறேன்.
 கையிலே இரண்டொரு கடதாசித் துண்டுகளுடன் அந்த மாணவன்
 மிகச் சந்தோஷமான சமிக்ஞையுடன் எழுந்து வெளியே செல்கிறார்.
 நான் உள்ளே செல்கிறேன்.
 வாரும் என்று தலையசைத்தார்.
 இரும் என்று இருக்கையைக் காட்டினார்.
 அவருக்குமுன்னால் நாம் இருந்து பேசத் தயங்குவதுண்டு.
 காரணம் அச்சம் கலந்த மரியாதைதான்.
 எழுந்த செல்லும் அந்த மாணவனைச் சுட்டிக்காட்டி
 "இவரைத் தெரியுமா?" என்று கேட்கிறார்.
 தெரியாது! என்று தலையை அசைத்துப் பதில் கூறினேன்.
 என்ன? என்று என்னை ஆச்சரியமாகப் பார்க்கிறார்.
 இவர் இங்கு பயிலவந்துள்ள மாணவன்.
 ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்து பல்கலைக்கழக அனுமதிபெற்று
 இங்கு வந்திருக்கிறார்.
 கிழக்கு மாகாணத்திலே ஆசிரியராகப் பணியாற்றிப் பேராதனைப்
 பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுமதிபெற்று.
 எமது பல்கலைக்கழகத்திலே பயில மாற்றம்பெற்று இங்கு வந்திருக்கிறார்.
 பெயர் பத்மநாதன்.
 நல்ல கவிஞர்.

'இங்கிலீசிலை ஒரு வீரன்'

பேச்சு வழக்கு உவமைத்தொடர் மரபுத்தொடர்
முதலியன கலந்து கைலாசபதி கதைப்பதைக் கேட்பது ஆனந்தமாக இருக்கும்.

ஆங்கிலத்திலே பிறந்துவளர்ந்த பேராசிரியர் இவர்.

"இங்கிலீசிலே வீரன்" என்று கூறியதும்

திகைத்துப்போனேன்.

எனது வெறுமையையும் மொழி வறுமையையும்

ஒருசேர உணர்ந்துகொண்டேன்.

நீ அவரை நன்கு பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

கனிவும் கனதியும் கண்டிப்பும் அந்த வார்த்தைகளின்

உள்ளுறையாயின.

இப்படி இன்னும் சிலரை 'கைலாஸ்' சிபார்சுசெய்தும் அறிமுகப்படுத்தியும்

வைத்துள்ளார்.

நான் வளரவேண்டுமென்ற விருப்பும் என்மீதுள்ள கரிசனையும்

இத்தகைய சிபார்சுகளுக்கு அடிப்படை என்று நினைக்கிறேன்.

கைலாசபதியை நீள நினைக்கிறேன்.

நித்தலும் துதிக்கிறேன்.

பல்கலைக்கழகத்திலே பழக்கம் தொடங்குகிறது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள். நவகவிதைகள். நல்ல சிறுகதைகள்

இப்படி. இப்படி எங்கள் உரையாடல் தொடரும்.

சோ.ப. ஒரு அசுரவாசகன்.

நூலகத்திலே இருவேறு இடங்களில் இருவரும் இருப்போம்.

அவருக்கு முன்னால் ஆங்கில நூல்கள் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்.

எனக்குமுன்னால் அவை ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கும்.

தமிழ்நூல்கள் என்னுடன் சல்லாபித்துக்கொண்டிருக்கும்.

சோ.ப. எனும் பத்மநாதனைக் கண்டும் கதைத்தும் காதலித்தும்

கலந்தும் பழகிய காலங்கள் அவை.

II

சோ.ப வின் உரையாடலில் வித்துவான் கார்த்திகேசு,

டாக்டர் சிவப்பிரகாசம், பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் முதலியோர்

அடிக்கடி எழுந்தருளிப் பவனிவருவார்கள்.

வித்துவான் கார்த்திகேசுவைக் கண்டிருக்கிறேன். பழக்கமில்லை.

டாக்டர் சிவப்பிரகாசத்துடன் பலதடவை உரையாடியிருக்கிறேன்.

அவரின் 'என்னமோனை? சொல்லு' என்பது இன்றும் என் நினைவில் நிழலாடுகின்றது.

பண்டிதர் சச்சிதானந்தனுடன் நன்கு பழகியிருக்கிறேன்.

"உவன் பத்மநாதனை என்னை ஒருக்கால் காணச்சொல்லு"

'சச்சி என்னிடம் கூறும்பொழுது ஆசிரிய மாணவ உறவின்

ஆழத்தை. வாத்தியத்தை அனுபவித்துக்கொள்வேன்.

அவர்களின் உற்று சோ.ப விடம் இன்றும் பெருகியோடுவதைக் காண்கிறேன்.

எனது தமிழாசான்.

என்னுள் என்றும் வாழும்

பண்டிதர் க. வீரகத்தியின் வீட்டில்

அவரை அடிக்கடி காணுவேன்.

பண்டிதர் க. வீ. அப்பொழுது திருநெல்வேலியில் குடியிருந்தார்.

'பத்மன்' என்று பண்டிதர் அவரை விளிப்பது
 அவர்களின் உறவின் நெருக்கத்தின் வெளிப்பாடு.
 இலக்கியம், இலக்கணம் 'கிருதயுகம்' இப்படி
 நாம் 'மூவருலா' வருவோம்.
 கம்பன் விழாக்கவியரங்குகள்.
 'இன்று இவர்கள் சந்தித்தால்'
 கோல உரையாடல்களுடு
 சோ.ப.வுக்கும் எனக்குமுள்ள உறவு
 ஒங்கி உயர்ந்து விருட்சமாகியது
 கம்பன் கழக நிகழ்ச்சிகளிலேதான்
 அவரை நானும் என்னை அவரும்
 பரஸ்பரம் விமர்சித்துக்கொள்ளுவோம்.

III

நாட்டின் அசாதாரண சூழ்நிலை.
 'சும்மா கழிந்த' நேராங்களைச்
 சுகமாகக் களிக்கச் சோ.பவின்
 உறவு கைகொடுத்தது.
 தான்படித்த நூல்களை, அவற்றின் சாராம்சத்தை
 இரசனையோடு கூறி அந்த நூல்களைத் தருவார்.
 இந்திய அமைதிப் படையின் காலம்
 நாங்கள் அமைதியைத் தொலைத்திருந்த நேரம்
 இருவரும் இலக்கியத்தினுள் வாசிப்பில்
 எங்களை அமைதியாக்கிக்கொண்டோம்.

எங்கள் உறவு இலக்கியத்தின் வழியில்
 கவிதையின் பாதையில் பயணித்துக்கொண்டிருந்தது.
 எங்கள் உரையாடலுக்கு ஊடே
 ஊரடங்கு தலைநீட்டி எம்மைப் பிரித்துவைத்ததும் உண்டு.
 என் கண்ணிற்பட்ட அவரது கவிதைகளை,
 மொழிபெயர்ப்புக்களை என்றும் நான் தவறவிடவில்லை.
 என்னுள் அவர் ஒரு 'மகாகவி' ஆனார்.

iv

நானும் பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியனும், மா. வேதநாதனும்
 சோ.பவிடம் ஆங்கிலம் படிப்பதாக
 ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டோம்.
 ஐந்தாறு நாட்கள் அந்த ஒப்பந்தம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது
 பின்னர்
 ஒப்பந்தம் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தமாகியது.
 காலச் சூழ்நிலை, குடும்பப் பொறுப்புக்கள்
 தொழில் நிமித்தங்கள்
 எங்கள் படிப்புக்கு 'வில்லன்'களாயின
 பிள்ளைக் கவி சிவராஜசிங்கம்
 மூத்த ஆசான் சிவராமலிங்கம் பிள்ளை

கவிஞர் சோ.ப.

முதலியோரிடம் ஆங்கிலம் படிக்கச் சென்று
அவர்களின் தமிழைப் 'பற்றிப்பிடித்துக்கொண்டு'
திரும்பியவன்நான்.
பலரிடம் ஆங்கிலம் படிக்கமுயன்றும்
ஆங்கிலம் என்னுள் படியவில்லை.
'இளமையிற் கல்' என்பதன் உண்மைப்பொருள்
முதுமையிலே தான் விளங்குகிறது.
ஆங்கில மொழிமூலம் தான் வாசித்தவற்றைத் தமிழாக்கிச்
சுவைகுன்றாமல் இன்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். சோ.ப.

V

தமிழ்த்துறைத் தலைவருக்கு,
நிர்வாகக் கடமைகளுக்கு
ஆங்கிலம் அவசியமாய் இருந்தது.
கடிதம் எழுத, எழுதியதைச் செப்பனிட,
சுற்று நிருபங்களைச் சுலபமாக, சுகமாக விளங்க,
அறிக்கைகளை ஐயந்திரியின்றி அறிய
சோ.ப. எனக்குக் கைகொடுத்துதவினார்.
எனது 'சொல்லினால் ஒரு மாளிகை' என்னும்
கவிதைத் தொகுதி வெளிவர உந்துசக்தியாக
உறுதுணையாக விளங்கினார்.
பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு,
பண்டிதர் சச்சிதானந்தன்,
பண்டிதர் நாகலிங்கம் ஆகியோரைக் கொண்டு
படிப்பிக்கவேண்டுமென்று தூண்டியவரும்
சோ.ப.தான்.

கவியராங்கு, கருத்தராங்கு, பட்டிமன்றம்
இவைகளுக்காக
கொழும்பு, மன்னார், வவுனியா, திருகோணமலை
போன்ற இடங்களுக்குச் செல்லுகின்றபோது
நாம் இருவரும் ஒன்றாகத்தான் தங்குவோம்.
பாடவிதானத்திற்கு அப்பால் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர்களைப்போல
நாம் போன வியடத்துக்கு அப்பால்
எங்கள் உரையாடல் நீண்டு தொடரும்
அதில் ஒரு மகிழ்ச்சி, நிறைவு, சந்தோஷம் இருவருக்கும் உண்டாகும்.
எனக்குக் கிட்ட அவர் நெருங்கிவரவும்
அவருக்குக் கிட்ட நான் நெருங்கிச்செல்லவும்
இந்தச் சந்திப்புக்கள் உதவின.
அவரது மும்மொழிப்புலமைமுன்
முழுந்தாளிட்டு நிற்பவன் நான்.
இன்றும் மாலைவேளைகளில்
நேரம் கிடைக்கும்போது
எங்கள் உரையாடல் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது...

சோர்வறியாப் பக்குவன் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்.

அண்மையில் என் வீடுதேடி வந்த திரு. செல்வமனோகரன். “கவிஞர் “சோ.ப.விற்கு எழுபத்தைந்தாகிறது” என்றார். “அப்படியா!!?” என்றேன் வியப்போடு. என தந்த வார்த்தையில், “அவருக்குமா வயது போகிறது!!? என்ற வியப்பே தொக்கு நின்றது. “நீ சோர்ந்திருத்தலாகாது பாப்பா என்ற வாசகத்தை “நீ சோர்ந்திருத்தலாகாது சோ(ய)பா எனப் பொருள் கொண்டு, நாளுந் பொழுதும், கணங்கள் தோறும் கணக்கிலாப் பணிகள் பல புரிந்துவரும் சோ.ப.. தன்னைப் போலவே காலம் என்ற கடிகாரமும் ஓய்வறியாது உழைத்து உலகில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வருகிறது என்பதை நின்று நிதானித்தறிய நேரமற்றவராக இருந்திருப்பார்.

இந்த நிலைப்பில் நான் கிடக்கையில், “கட்டுரையொன்று எழுதித் தரவேண்டும் இது கட்டாயம் - உங்கள் நாடகங்கள் மூன்றினை அவர் ஆங்கிலத்தில் மொழிமாற்றம் செய்து தந்துள்ளார்; அவர் ஈடுபாடு கொண்டழைக்கும் ஏனைய துறைகள் பற்றி அந்த அந்தத் துறைசார்ந்த புலமையாளர்கள் எழுதுகிறார்கள்; அன்னாரது மொழிபெயர்ப்பும் பணிபற்றியும் அத்துறைசார்ந்த ஒருவர் எழுதுகிறார்; தயவுசெய்து எழுதுங்கள்” என்று சொல்லி முடித்தார் செல்வமனோகரன். அவர் சொன்னவற்றின் “மெய்ப்பொருளை” நான் கண்டறிய முற்பட்டிருந்தவேளை, “நீங்கள் அதிகம் யோசிக்கவேண்டாம்; உங்களுக்கு அவரோடுள்ள தொடர்புபற்றி எழுதினால் போதும்” என்று பணிமுடிக்கும் பணிவோடு கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். செல்லும்போது “வாறன்” என்று வேறு சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்... “எல்லாம் முடிந்த காரியம். யாமொன்றுமறியோம்...” சோ.ப. பலப்பல கருமங்கள் தளர்விலாது புரியவேண்டும் என்பதும், அவர் பற்றி நானும் சிறிது எழுதவேண்டும் என்ற எனக்கான பேறும், எப்பவோ முடிந்த காரியங்கள் போலும்.

சோ.பவை நான் நீண்ட நெடுங்காலமாக அறிவேன். அந்த நாட்களில் கவியரங்க மேடைகளில்தான் அவரை நான் முதலில் தரிசித்தேன். வயதைப் பொறுத்தவரையில் அவருக்கு நான் எட்டு ஆண்டுகளால் மூத்தவன் என்பது இப்போதான் எனக்குத் தெரியவந்தது. "மூத்தது எப்படிமே மோடு" என்பது தமிழ் மரவில் வந்ததொரு நம்பிக்கை. இந்த முதுமொழி வழி நின்று நோக்குகையில் நான் சோ.பவுக்கு மூத்த அண்ணன் ஆகிறேன். எங்களிடையே உள்ள தொடர்பு பற்றித்தானே செல்வமனோகரன் எழுதச் சொன்னார். தொடர்பு ஒன்று முற்றிற்று - இல்லை. 'இல்லை' முற்றும் / சுபம். இதுவல்லவோ தமிழ் மரபு. இதனாலல்லவோ எங்கள் பிரச்சினைகள் யாவும் முற்றுப்பெறாது. என்றோ ஒருநாள் 'முற்றும்' என்ற நம்பிக்கையோடு நீண்டு செல்கின்றன.

அந்த நாட்களில் கவியரங்குகள் பலவற்றில் படிக்கப்படும் கவிதைகளும் அவை எடுத்துரைக்கப்படும் முறைமையும் மிகவும் சிறப்பாக இருக்கும். கவிதையின் சிறப்பு, எடுத்துரைக்கும் பாங்கின் அழகு என இரண்டிலும் எனது கணியில் சோ.ப. என்றும் முன்னணியில் நிற்கிறார். குரல் ஒலியை நான் நயந்து, வியந்து, பொறாமையுடனும் நின்ற நான்கு குரல்களில் போ.ப.வினதும் ஒன்று. ஏனைய குரல்களுக்கு உரித்துடையவர் பேராயர் ஜெபநேசன் அடிகளார். பேராசிரியர்கள் சண்முகதாஸ். சிவத்தம்பி ஆகியோராவர். இந்த நான்குபேரது குரல்களின் தன்மையும், தொனியும், இழையும். அதிர்வும், பாங்கும். எழிவும், முதிர்வும் ஆண்மை செறிந்தனவாகவும் ஒலிபெருக்கிக்கு மிக உகந்தவையாகவும் இருக்கும். இந்த வகையிலும் சோ.ப. கொடுத்து வைத்தவர். முன்னைய கவியரங்குகள் பலவற்றைப் போல இன்றைய கவியரங்குகள் பலவகையிலும் சிறப்பாக அமைவதில்லை என்பது எனது கணிப்பு. காரணம் எனக்குப் புரியவில்லை. என்னினுள்ள தவறாகவும் இருக்கலாம். பின்னைய நாட்களில் "கவிதா நிகழ்வு" என்ற பெயர்கொண்ட வடிவில் நல்ல, நயத்தகு கவிதை ஆற்றுகைகள் சில இடம்பெற்றன. இன்று அவற்றைக் காணோம். சோ.ப. விற்கு எடுக்கப்போகும் விழாவில் இத்தகையதொரு நிகழ்வையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; அருமையான வடிவொன்றின் புத்துயிர்ப்பாக அது அமையலாம்.

வேயங்குமுல்களாக மட்டுமே மூங்கில்கள் இருக்குமானால், நாணத்தால் அவை தலைகுனிவும்; பலப்பல வகையில் பயன்படுமாறு நிற்பதானன்றோ அவை தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றன. என்றவாறு வங்கக் கவிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூர் கூறுகின்றார். இந்த வகையில் சோ.ப. என்ற மனிதர் மூங்கிலைப்போலவே பல்வகைப் பயன்களைச் சமூகத்துக்கும் நாட்டுக்கும் நாடுகளுக்கும் நல்கியவண்ணம் இருந்துவருகிறார் - இல்லை. இருப்பதற்கு அவருக்கு நேரம் எங்கே இருக்கிறது. நேரத்தைப் போலவே அவரும் நல்லாது ஓடியவண்ணம் இருக்கிறார். கலை, இலக்கியம், சமூகப்பணி என்ற ஒவ்வொன்றினதும் உபயோகங்கள் யாவற்றுள்ளும் புகுந்து நின்று பெரும் பணி ஆற்றிவருகிறார். சங்கத் தமிழ் முதல் சங்கக் கடைவரை இவர் பணி பலவாறாய்ப் பரந்து கிடக்கிறது. அப்பணிகள் பற்றி விரித்துரைத்தல் என்பது என்னால் ஆகாத ஒன்று. என் திறனும், இங்கு எனக்குத் தரப்பட்ட பணியும் அதற்கு இடம்தராது.

கலை, இலக்கியம் நயப்போன், சேவைகள், தொண்டுகள் பல புரிவோன் என நிற்கும் சோ.ப.விற்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்கான எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்கோடு தான் இக்கட்டுரையை எழுத முற்பட்டேன். சோ.ப. தனது பல்வேறு பணிகளின் மத்தியில் நூல்களை வாசித்தல், கலைகள் யாவற்றையும் நயத்தல், தான் வாசித்த, பார்த்த படைப்புகள் பற்றிய கருத்துக்களை விமர்சனப்பாங்கில் பேசுதல், எழுதுதல் ஆகிய பணிகளையும் செய்துவருகிறார். இந்தவகையில் அவர் எனது நாடகங்களில் முக்கியமானவை எனப் பார்வையாளர்களால் கொள்ளப்பட்டவை பலவற்றைப் பார்த்துள்ளார். சில நாடகங்களின் ஆற்றுகையைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற கலந்துரையாடல்களில் கலந்துகொண்டு தனது கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார். மேலும் தனது விமர்சனங்களைப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியுள்ளார். கலை, இலக்கிய விமர்சனங்கள் பற்றிய கோட்பாடுகள் பல உள்ளன. ஒருவர் கடைப்பிடிக்கும் கோட்பாடு எதுவாக இருப்பினும், படைப்பொன்றினைப் படிக்கும் அல்லது பார்ப்பதற்கு ஒருவர் முதற்கண் படைப்பின் பால் தன்னை ஒப்படைத்துவிடவேண்டுமென்பர். இந்த ஒப்படைப்பென்பது பூரண சரணாகதி நிலையல்ல. தன்னை மறவாத நடுநிலை விலகாத, தான் என்ற அகந்தைப் பிடிவாதம் இல்லாத நிலையில் நின்று படைப்பின் சிறப்புகள் யாவற்றையும் கண்டறிந்துகொள்ள முற்படும் பரிசுத்த விழிப்பு நிலையாகும். கலை இலக்கிய நயப்பில் அனுபவம் மிக்கவர், தமது முதற் பார்வையின்போதே பதைபுதையும் அவதானித்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாக இருப்பர். இது பயிற்சியால் வரும் ஒன்று. எது எவ்வாறாயினும் "நவில்தொறும் நூல் நயம்" என்பதை என்மென்றும் நிராகரிக்கமுடியாது.

மேற்கண்ட நிலையில் நின்று எனது நாடகங்களையும் பார்த்து விமர்சித்த பெரியவர்கள் சிலரில் சோப்பவும் ஒருவர். அத்தோடு எனது படைப்புக்களினூடாக என்னை எனக்குக் காட்டி நின்ற இருவருள் சோ.ப. ஒருவர் என்பதை நான்

உணர்ந்திருந்தேன். என்னை எனக்குக் காட்டிய மற்றவர் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி. இவர்களது விமர்சனங்கள் கருத்துக்கள் என்பன என்னை நான் கண்டுக்கொள்ளவும். என்னில் நான் நம்பிக்கை கொள்ளவும் இப்பணியில் நான் தொடர்ந்து ஈடுபடுவதற்கான நம்பிக்கை யைப் பெறுவதற்கும் எனக்குப் பெரிதும் உதவின. மேலும் சோ.ப.வின் கருத்துக்கள் பல. எனது நாடகங்களில் நான் கையாண்ட உத்திகளையும் முறைமைகளையும் மோடிகளையும் நான் தொடர்ந்து கையாள்வதற்கான அங்கீகாரமாகவும் அமைந்து வந்துள்ளன. அந்த வகையில் அவர் எனது நாடகங்களின் உரைக்கல்லாக இருந்துள்ளார்.

மேலும் சமகாலப் பிரச்சினைகளைக் கூறும் எனது நாடகங்களில், நேற்றைய மனிதர்கள் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் வெவ்வேறு "பிரச்சினைகளை" எதிர்கொண்ட வேளைகளில் பாடிச்சென்ற நாட்டார் பாடல்கள், தேவாரங்கள், திருவாசகங்கள், பாசுரங்கள், பாடல்கள் என்பவற்றையும் சமகாலக் கவிதைகளையும் பயன்படுத்திவந்துள்ளேன். குறித்த சந்தர்ப்பங்களில் இவற்றை ஏன் பயன்படுத்தினேன் என்பதைச் சோ.ப. நன்கு புரிந்துகொண்டிருந்தார் என்பதை அவரது விமர்சனக்கட்டுரைகளும் கருத்துரைகளும் எனக்கு உணர்த்தி நின்றன. சிலகலந்துரையாடல்களின்போது எனது தரப்பு நியாயத்தை எடுத்துரைத்து வாதாடிய வழக்குரைஞராகவும் இருந்துள்ளார். இந்த வகையில், நாடகத்துறையில் என்னை வளர்த்த ஒருவராக இவரையும் என் நெஞ்சில் நான் நிறுத்தியுள்ளேன்.

எனது நாடகங்கள் மூன்றினை ஆங்கிலத்துக்கு மொழிமாற்றம் செய்து அதனை நூல் வடிவில் கொணர உழைத்ததாலும் சோ.ப.வுடனான எனது உறவு மேலும் நெருக்கமானது. மொழிபெயர்ப்புத்துறையில் நீண்ட அனுபவமும் திறமையும் ஆர்வமும் உள்ளவர் அவர் என்பதை அனைவரும் அறிவர். கவிதைகள், கதைகள் எனப் பலதையும் அவர் மொழிபெயர்த்து வருகிறார். அவரது ஆங்கில மற்றும் தமிழ்மொழிப் புலமையும், இடையறாத வாசிப்புப் பழக்கமும் அவரை மிகச் சிறந்ததொரு மொழிபெயர்ப்பாளராக உயர்த்தியுள்ளன. எப்படிமே அவரது கையில் ஒரு புத்தகமோ சஞ்சிகையோ இருக்கும். கூட்டங்கள் மற்றும் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளில் இவர் பார்வையாளராக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களிலும் இவர் தனது கையில் இருக்கும் நூலினை இடையிடையே படிப்பதை நான் நீண்ட நெடுநாட்களாகப் பார்த்து வியந்திருக்கிறேன். பலப்பல கருமாங்களில் ஈடுபடும் வல்லமை கொண்ட இவரால் ஒரேவேளையில் இரண்டு செயல்களைச் செய்வது பெரியதொரு கருமமாக இருக்காது என்பதை நான் உணர்ந்துகொண்டேன். இவரது இத்தகைய ஆற்றல்களைக் கண்டு என்னால் பொறாமைப்பட முடிகிறது. போட்டியிடமுடியாது.

எனது நாடகங்களை சோ.ப. மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதற்கான மூலகாரணராகப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும், உந்து காரணராக மன்செஸ்ரர் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரயோக அரங்கத் துறையின் பேராசிரியராக இருக்கும் ஜேம்ஸ் தொம்சன் என்பாரும் இருந்தனர். மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கான தனது முன்னுரையில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி சோ. பவின் மொழிபெயர்ப்புச் சிறப்பினை மிகவும் விதந்து நயந்து கூறியுள்ளார். குறித்த நாடகங்களின் மூல மொழியைக் காட்டிலும், அதன் ஆங்கில மொழியாக்கம் மிகச் சிறப்பாக அமைந்தள்ளது என அவர் குறிப்பிட்டிருப்பது. சோ.ப.வின் இருமொழிப் புலமைக்கும், மொழிபெயர்ப்பு வல்லமைக்கும் கிடைத்ததொரு உயர்சான்று என உறுதியாகக் கொள்ள முடியும். மொழிபெயர்ப்பின் கையெழுத்துப் பிரதியை நான் படித்தபோது எனக்கும் பெரும் திருப்தியும் பெருமகிழ்வும் ஏற்பட்டது. மேற்குறித்த நாடகங்களில் ஒன்றில் வரும் கிராமத்துக் "கிழவன்" பாத்திரம் திரண்டு சண்தர்ப்பங்களில் தனது தார்மீகக் கோபத்தை வெளிக்காட்டும்போது "சபைக்கு ஒவ்வாத" இரண்டு வார்த்தைகளைத் தனது பேச்சில் பயன்படுத்தும். நயத்தகு நாகரிகம், சபை நாகரிகம், ஆங்கிலத்தின் செம்மொழி மரபு என்பவற்றை நன்கறிந்த சோ.ப. தனது மொழிபெயர்ப்பில் நாடகத்துக்கு எந்தவொரு பாதிப்பும் ஏற்படாதவண்ணம் அவற்றை மெல்லக் கைவிட்டிருந்தார். அவரை ஓரளவுக்கேனும் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருந்த என்னால். அவர் அவ்வாறு செய்ததற்கான அவரது நியாயத்தைக் கண்டுக்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. மொழித் தூய்மையையும் பண்பாட்டின் புனிதத்தன்மையையும் போற்றுவவர் அவர்.

சோ.ப. வோடு கொண்ட உறவை உரைக்கப் புகுந்த நான், என்னைப் பற்றி அதிகம் எழுதிவிட்டேன். "ஊரோடு ஒத்துவாழ்" என்றுதானே முதுமொழி கூறுகிறது. பல்பயன்பட நின்றுழைக்கும் சோ.ப. பல்வாண்டு வாழ இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

சோ.ப- உன்னதங்களை உள்ளடக்கிய பன்முக ஆளுமை...

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தல்” என்பது ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இருக்கவேண்டிய இடைசியமாக அமைய வேண்டும். எத்தனை பேர்கள் இதை ஒரு இடைசியமாகவும் வாழ்வியல் முறைமையாகவும் ஈகக்கொள்கின்றார்கள்.

போட்டியும் பொறாமையும், போகவிட்டுப் புறஞ்சொல்வதும் காட்டிக்கொடுப்பதும், காலவைரி விடுவதுமாக இந்த மனித மனம் எவ்வளவு கேவலமாகச் சிந்திப்பதும், அதன் வழி நடப்பதும் கண்கூடாகத் தரிசிக்கும் நிகழ்வுகள் மனதைக் கூச வைக்கின்றன. நீதி நியாயம், தர்மம், அதர்மம் இவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளைப் புரியாமல் நடக்கிறார்களா? அல்லது புரிந்தும் புரியாதது மாதிரி நடக்கிறார்களா? புரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட சமூகச் சூழலிலும் சமூக உணர்வோடும் தர்மசிந்தனையோடும், பிறருக்கு உதவியாக வாழ்வதும் அதனுடாக பிறருக்குப் பல படிப்பினைகளை ஊட்டுபவராகவும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஆத்மா- கவிஞர் சோ.ப என்னும் சோ. பத்மநாதன் நம் மத்தியில் வாழ்வதும் அவருடன் சேர்ந்து இந்த வாழ்க்கைப் பயணத்தில் நாமும் பயணிப்பதும் பெரும் பேற்றிற்குரியதே.

இயல்பாகவே நான் ஓவியத்தில் மட்டுமல்ல கவிதையிலும் ஈடுபாடுள்ளவன் என்பது பலருக்கு தெரியாத விடயம். ஆரம்பத்தில் கவிஞர் காரை, சுந்தரம்பிள்ளையின் “தேனாறு” போன்ற கவிதை நூல்கள் எனது கவிப்பசிக்குத் தீனி போட்டன. அப்பொழுது சோ.ப என்ற பெயரை அறிந்திருந்தும் அவருடனான பரிச்சயம் கிட்டவில்லை. 90 களில் எமது ஊடாடல் ஆரம்பித்திருந்தாலும் அவருடனான நெருக்கம் 98 ஆம் ஆண்டு சோ.ப.வின் “வடக்கிருத்தல்” என்னும் முதற்கவிதை நூலுக்கு முகப்போவியம் வரைவதற்கு கவிஞர் காரையுடன் சோ.ப. என் இருப்பிடம் வந்திருந்ததுடன் ஆரம்பமாகியது எனலாம். நூல் அட்டைக்கு எண்ணெய் வர்ணத்தில் வரைந்த முதல் ஓவியமாக இது அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இதைத்தொடர்ந்து 'ஆபிரிக்கக்கவிதை', 'நினைவுச் சுவடுகள்', 'சுவட்டெச்சம்', பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகள், என கவிஞனும் ஓவியனும் ஒன்றாகப் பயணித்த பயணங்கள் மறக்கக்கூடியவையல்ல. இவற்றுள் " நினைவுச்சுவடுகள்" நூலின் முகப்போவியத்துடன் அதன் பக்கவடிவமைப்பையும் வடிவமைக்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டியதும், அதன் மூலம் எனக்குக் கிட்டிய பாராட்டுகளும் பெரும்பேரே.

அனேகமாக இவருடைய நூல்களின் அட்டைக்கு வரைந்த ஓவியங்கள் அனைத்தும் சிறப்பாக அமைந்திருந்தாலும் 'பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகள்' என்னும் நூலுக்கு வரைந்த ஓவியம் எனக்கு ஆத்ம திருப்தியைத் தந்ததாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

நாம் காணும் கனவுகள் ஏராளம். ஆயினும் அவற்றுள் எல்லாம் நிறைவேறுவதில்லை. அவற்றுள் ஒரு கனவு அவருடைய கவிதைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஓவியம் வரைய வேண்டும் என்பது கால அவகாசமும் பொருளாதாரச் சிக்கல்களும் அதை நிறைவேற்ற முடியாமல் முடக்கியது. ஆனாலும் சுவட்டெச்சத்தில் சிறிது முயற்சித்துப் பார்த்தோம். தொடர்ந்தும் 'பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகளுக்கும் சில ஓவியங்கள் வரையக்கூடியதாக இருந்தது.

கலைஞர்களிடம் திறமைகள் இருக்கலாம். ஆயினும் அவற்றை வெளிப்படுத்தக்கூடிய வாய்ப்புகள் கிடைக்காவிட்டால் அவர்களால் பிரகாசிக்க முடியாமல் போய்விடும். அந்த வாய்ப்புகள் சோ.ப.மூலமும் எனக்குக் கிட்டியுள்ளது என்பது யதார்த்தம்.

சோ.ப. என்றால் கவிஞர் என்பதே அர்த்தம் என்னுமளவுக்கு கவிதையுலகில் ஆழத்தடம் பதித்திருக்கும் அவர் தமிழில் மட்டுமல்ல ஆங்கிலத்திலும் மிகப் புலமையுள்ளவர். அற்புதமான மொழிபெயர்ப்பாளர். ஆங்கிலக் கவிதையைத் தமிழில் கவிதையாகப் பெயர்த்தல் என்பது யார்க்கும் எளிதான விடயமல்ல. மூலக் கவிதையின் உயிர் கெடாமல் மொழிபெயர்ப்பதென்பது இவருக்கு கைவந்த கலை.

ஆங்கிலத்தில் கடிதம் எழுதுவதும் ஒரு பக்கம் எழுதவேண்டியதை இரண்டொரு வரிகளில் நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் எழுதும் ஆற்றலும் அதற்குரிய சொல்லாட்சியும் நிரம்பப்பெற்றவர். 83 கலவரத்திற்குப் பின்பு வேலையை இழந்த எனது ஓய்வூதியம் வேண்டி பலமுறை கடிதம் எழுதியே தேய்ந்த சோ.பாவின் கை.. காய்ந்த குளிகை யெல்லாம் காலந்தொறுமுரைத்து தேய்ந்த விரல்களுடைய சின்னம்மையை நினைவூட்டும்.

எத்துறையாயிருந்தாலும் அத்துறையின் அதி உயர் ரூபங்களை அறிந்து கொள்வதும் அதன் மூலம் தனது தனித்துவத்தை வளர்த்துக் கொள்வதும் ஒவ்வொருவரும் பின்பற்ற வேண்டிய முக்கியமான விடயம். 'சோ.ப' அந்த வகையில் செயற்படுவதுதான் அவரை மற்றவர்களை விடத் தனித்துவமானவராக்கியுள்ளது என்றால் அது மிகையல்ல.

சமூகத்துக்கு பயன்பட வாழ்வது .கற்றாங்கு ஒழுகுவது 'சோ.ப' வின் இன்னொரு பக்கம். சமார் இருநூற்றைம்பது அநாதரவற்ற சிறுவர்களுக்கு உணவு, உறையுள், கல்வி கொடுத்துப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை வகிப்பது என்பது சாதாரண விடயமல்ல. அதுவும் எந்த விதமான ஊதியமும் பெறாமல் சேவை செய்வதென்பது அவருடைய மனிதாபிமானத்துக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். "ஏழை எளியவர்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கே இந்தப் பிறப்பைப் பயன்படுத்தினால் என்ன?" என்ற விவேகானந்தரின் சிந்தனை இவர் மூலம் வெளிப்படுவதை உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது.

நகைச்சுவை உணர்வும், சாதாரணமான பேச்சும் ஒருவனுடைய விவேகத்தை எடுத்துக்காட்டும். நகைச்சுவை இவருடைய இரத்தத்திலே ஊறியுள்ளதெனலாம் 'நினைவுச் சுவடுகளும், சுவட்டெச்சமும் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. அவருடைய சிறு பராயந் தொட்டு இன்றுவரை வாழ்க்கையில் சந்தித்த அனுபவித்த பல சம்பவங்களைத் தொகுத்து இந்நூல்களை ஆக்கியுள்ள சோ.ப. வின் நினைவாற்றல் வியக்கத்தக்கது. இன்னும் விடுபட்ட பல சம்பவங்களை எம்முடன் பகிர்வதனூடாக தானும் மகிழ்ந்து எம்மையும் மகிழ்விப்பது அடிக்கடி நிகழும் சம்பவங்கள் சென்ற வருடம் நல்லூர் திருவிழாவுக்கு ஒரு நாள் தன் துணைவியாரையும் அழைத்து வந்திருந்தார். அந்த சன சமுத்திரத்தில் எப்படியோ தன் மனைவியைத் தவற விட்டுவிட்டு என்னிடம் வந்து நடந்ததைச் சொல்லிக் கவலைப்பட்டார். அந்த வருடம் கோவில் திருவிழாவிற் குச் செல்வதில்லை என்றிருந்த என் மனைவியை சோ.ப. வின் மனைவியை தேடிவரும்படி நான் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க கோயில் நான்கு வீதியையும் சுற்றி வந்த என் மனைவியும் வெறுங்கையோடு திரும்பி வந்தா. சலிப்படைந்த சோ.பா "இராசையா, நான் வீட்ட போறன் பாத்திட்டுக் கதைக்கிறன்" என்று தன் வீட்டுக்கு விரைந்த சோ.ப. வைச் சிரித்தபடி வரவேற்றார் அவர் மனைவி. எனக்குத் தொலைபேசியில் இச் செய்தியைச் சொன்ன பொழுது நான்

“ஐயோ, பாவம், நல்லா களைச்சிருப்பவே” என்று கூற சோ.பா.வும் “ம்” அவ எங்க களைச்சது நானல்லோ களைச்சது” என்று அந்தத் துன்பத்தையும் நகைச்சுவையாகப் பார்க்கும் தன்மை இரசிக்கக்கூடியது.

நட்புக்காகக் கைகொடுப்பதும், கொடுத்த வாக்கை எப்படியும் காப்பாற்ற பாடுபடுவதும் நம் இருவருக்கும் உள்ள குணாம்சம். “எல்லா காவியம்” ஏறக்குறைய முந்நாறு பக்கங்கள் கொண்ட கவிதை நூல். “காப்பியக்கோ” ஜின்னா கூறியுள்ள அவர்களால் ஆக்கப்பட்டது. எம் இருவருடைய மேற்பார்வையில் அந்த நூலை இங்கே யாழ்ப்பாணம் “நோபிள் அச்சகத்தில்” அச்சிடுவதற்கு முடிவெடுத்த பொழுது அந்தப் பொறுப்பை நாம் ஏற்றுக் கொண்டோம். சோ.ப கால்களில் சில்லும் பூட்டிக் கொண்டு திரிபவராகையால் அநேக பொறுப்பை நானே ஏற்ற வேண்டியிருந்தது. நூலுக்குரிய ஓவியங்கள் உட்பட நூலின் பக்க வடிவமைப்பும் நான் செய்ய வேண்டிய வாய்ப்புக் கிட்டியது. ஏறக்குறைய மூன்று மாதங்கள் இதோடு மல்லுக் கட்டியது. மறக்கமுடியாதது. “உடம்புளைந்த கழுதை உட்பளத்துக்கு போன கதை” எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே இந் நூல் ஆக்கத்துக்கு நாம் படும் பாட்டை உட்பளத்தோடு ஒப்பிட்டு இரசிப்பார். தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு “என்ன இராசையா, உட்பளத்தினா நிற்கிறாய்” என்று நகைச்சுவையோடு வினவுவார். இப்படிக்கூடத்தையும் நகைச்சுவையாகப் பார்ப்பதும் இரசிப்பதும் படும் துன்பங்களை மறக்கடித்து மனதை இலேசாக்கிவிடும்.

சுவாமி விபுலானந்தர், தி.சதாசிவஜயர் ஆகியோரால் ஆரிய திராவிட பாசூபிவிருத்திச் சங்கம் 1921 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சுவாமி விபுலானந்தர், சதாசிவ ஜயருக்கு பின்னர் பண்டிதர் சச்சிதானந்தன், பண்டிதர் பஞ்சாட்சர சர்மா, பண்டிதர் பொன்னுத்துரை, பண்டிதர் துரைசிங்கம் ஆகியோரால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட இச்சங்கம் 30 களில் தளர்ச்சியுற ஆரம்பித்தது. மீண்டும் இதை ஆரோக்கியமாக நடாத்த வித்துவான் சொக்கலிங்கம் எடுத்த முயற்சிக்கு ஆதரவாக கடம்பேஸ்வரன் (செயலாளர்) சோ.ப (பரீட்சை செயலாளர்) ஆகியோர் கைகொடுத்து உதவினர். வித்துவான் சொக்கலிங்கத்தின் மறைவுக்கு பின்னரும் கடம்பேஸ்வரனும் சோ.ப வும் அந்தப் பணியை தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பால பண்டிதர், பண்டிதர் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவர்களுக்குரிய கற்பித்தல் இங்கே நடைபெறுகின்றது. முக்கியமாக யாப்பு, ஆங்கிலம் போன்ற பாடங்கள் சோ.ப. வினால் போதிக்கப்படுகின்றன. பல வேலைப்பழுவின் மத்தியிலும் ஊதியம் கருதாது இதையும் ஒரு சேவையாகச் செய்து வருவது சோ.ப வின் சமூக அக்கறை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் இடுக்கண் களையும் நட்பைப் பற்றி- நட்பின் இலக்கணத்தை - வள்ளுவர் மிக இரத்தினச் சுருக்கமாக எடுத்தியம்பியுள்ளார். சோ.ப. வின் வாழ்வியல் முறைமையில் இதைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவதானித்துள்ளோன். பொருளாதாரச் சிக்கலோடு வாழ்க்கையை ஓட்டுவான் நான் என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும். பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் கேட்காமலேயே அவருடைய உதவிகள் எனக்குக் கிடைத்துள்ளன. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த வேளைகளில் வைத்தியத்துறையில் இருக்கும் தன் மகனை எனது வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து பரிசோதித்து ஆவன செய்ததும் வேண்டியவற்றை வாங்கித் தந்து உதவியதும் மறக்கக்கூடியவையல்ல. உறவுகளை நான் பெரிதாக மதிப்பவனல்ல. கெட்டுப்போனால் கை கொட்டிச் சிரிப்பதும் நன்றாக இருந்தால் பொறாமைப்படுவதும் உறவுகளின் இயல்பு. இது வாழ்க்கையில் நான் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கும் நிஜம். ஆனால் நட்பு என்பது அப்படிப்பட்டதல்ல. உயிரையும் கொடுக்க கூடிய நட்புக்கு முன்னால் உறவுகள் வெட்கித் தலை குனிய வேண்டியவர்கள். இப்படிப்பட்ட நட்புத்தான் எமது உறவு.

சங்கீத விற்பன்னர் பொன் சுந்தரலிங்கமும் சோ.ப வும் ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து வருட கால நண்பர்கள். இளங்கலைஞர் மன்றத்தின் அமைப்பாளர் பொன் சுந்தரலிங்கம் கனடாவுக்கு சென்ற பின்னர் மன்றத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்ற சோ.ப இன்று வரை மிகச் சிறப்பாக அதை நிர்வகித்து வருவதைக் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியாது. நல்லூர் வருடாந்த உற்சவ காலங்களில் இளங்கலைஞர் மன்றத்தின் சார்பாக தூர்க்கா மணிமண்டபத்தில் இசை அரங்குகளையும் பிற கலை நிகழ்ச்சிகளையும் ஒழுங்குபடுத்தி நடாத்துவதில் சோ.ப வின் நட்பின் விசுவாசம் வெளிப்பட்டு நிற்பது நிதர்சனம்.

சுவையான உணவுகளை சோ.ப மிகவும் இரசித்துச் சாப்பிடுவார். எனது வீட்டில் தயாரிக்கும் கேக் வகைகள் இவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானவை. தனது வீட்டில் விளையும் பழங்களை எமக்கும் எனது வீட்டில் விளையும் பழவகைகளை அவருக்குமாக நாம் பரிமாறிக் கொள்வதும் அடிக்கடி நிகழ்வவை. இருவர் வீட்டிலும் நடைபெறும் நிகழ்வுகளில் உரிமையோடு நாம் கலந்துகொள்வதும் சிறப்பிப்பதும் நம் உறவின் பலமாகக் கருதுகின்றேன். 2007 ஆம் ஆண்டு இவருடைய மகளின் திருமணம் சென்னையில் நடைபெற்றது. அவ்வமையம் சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில் M.A

பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டிருந்த எனது மகளுடன் அந்த நிகழ்வில் கலந்து சிறப்பித்துள்ளார். தனது மகளின் கல்யாணச் செலவுகளோடு எனது மகளையும் தனது பிள்ளையாகக் கருதி பண உதவியும் செய்த அவரது உயர்ந்த பண்பு மறக்கக் கூடியதல்ல.

2013 ஆம் ஆண்டென்று நினைக்கின்றேன். கொழும்பு தமிழ் சங்கத்தில் ஒரு விருது பெறும் நிகழ்வுக்கு சோ.ப வும் நானும் ஒரு பேருந்தில் புறப்பட்டோம். ஓமந்தை சோதனைச் சாவடியை அண்மித்ததும் என்னுடையிருந்த சோ.ப திடீரென எனக்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் பேருந்தின் முன் வாசலுக்கு விரைந்து பேருந்து சரியாக நிறுத்துமுன்னரே இறங்கி ஓடினார். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நானும் இறங்கி அவர் சென்ற திசையில் சென்ற பொழுது 'அப்பாடா' என்று வந்த சோ.ப விடயத்தைக் கூறினார். நெடுநேரம் சிறுநீரை அடக்கமுடியாத பிரச்சினை அனேகமாக ஜம்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்களுக்கு வருகின்ற பிரச்சினை அவருக்கும் இந்தச் சங்கடத்தை உண்டு பண்ணியது. இது மட்டுமல்ல இவர் ஓர் இருதய நோயாளி என்பதும் அனேகமானோருக்குத் தெரியாதென்று நினைக்கின்றேன். அப்படியிருந்தும் ஒரு நேரம் சுமமா இருக்கமால் எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் சோ.ப வை எண்ணி வியக்காமலிருக்க முடியவில்லை. தினமும் தன்னுடைய பணியை நிரல் படுத்தி ஒரு ஒழுங்கில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் சோ.ப வை பலரும் தமது தேவைகளுக்கு நாடுவதும் அவர்களின் மனம் நோகாமல் இவரும் உதவி செய்வதும் தொடர்ந்து நடைபெறும் நிகழ்வுகள். நூல் விமர்சனம், அணிந்துரை, நயப்புரை எழுதுதல், மொழிபெயர்ப்பு, கவிவரங்கம், பட்டிமன்றம், இப்படி எண்ணிலடங்கா சுமைகளையும் சலிக்காமல் சுமப்பவரென்பது எல்லோருக்கு சாத்தியமானதல்ல.

இப்படி நேரஒழுங்கில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் சோ.ப எந்த நேரமும் அவசரத்தில் பதற்றத்துடன் காணப்படுவார். என்னுடைய வீட்டு வெளிக்கதவு எந்நேரமும் உட்பக்கமாகத் தாழிடப்பட்டிருக்கும். ஏற்கனவே களவு கொடுத்ததன் விளைவாக இப்படியாக செயற்படவேண்டியிருக்கின்றது. எப்பொழுதும் மனஉளைச்சலுடன் இயங்கும் சோ.ப என்னிடம் வரும்பொழுது அவருடைய அவசரத்திற்கு என்னுடைய கதவு இடைஞ்சலாக இருப்பது எரிச்சலைக் கொடுக்கும். நானும் 'தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்' என்று சொன்னாலும் அவர் பொறுமையில்லாமல் புறுபுறுப்பது வாடிக்கையான விடயம். ஏற்கனவே அறிவித்து விட்டு வந்தால் நான் கதவை திறந்து வைத்திருப்பதைக் கண்டு 'ஆகா, அடையா நெடுங்கதவு' என்று சந்தோசமாக நுழைவார்.

'உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும்' என்ற வள்ளாரின் கருத்தை அடியொற்றி அதன் வழி நடப்பது நேர்மைக் குணமுள்ளவன் கைக்கொள்ளும் வாழ்வியல் முறைமையாகும். அதன் வழி நடப்பவர்களையே எனது உறவாகக் கொள்பவன் என்ற வகையில் சோ.ப வின் நட்பு பெறுமதியானது.

ஒரு மனிதனின் பெறுமதியை அவனிடமுள்ள பணத்தையும் சொத்துப்பத்தையும் வைத்து அளவீடு செய்யும் சமூகத்தில் 'ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்க நோக்கும் பண்பினனாக உயர்ந்து நிற்கும் சோ.ப உன்னதமானவர். அந்த உன்னதம் இந்த மண்ணில் இன்னும் நீண்ட காலம் ஆரோக்கியமாக வாழ்வதற்கு நாம் எல்லோரும் உறுதுணையாக இருக்கவேண்டியது முக்கியமானது. அவருக்கு அதிகமாக வேலைப்பழவைச் சுமத்தாமலிருப்பதே நாம் அவருக்குச் செய்யும் பேருதவி.

கோலூன்றினாலும் சுறுசுறுப்போடு நடமாடிய மகாத்தமா காந்தியை நினைவூட்டுகின்ற - எழுபத்தைந்து ஆண்டுகள் பயணம் செய்தும் சுறுசுறுப்போடு இயங்கும் சோ.ப. வை வேலைப்பழவைக் கொஞ்சம் குறைத்தால் என்ன? என்று கேட்ட பொழுது அவர் நான் ஒரு 'Baha kiyanna bari Gagani' என்று கூறிவிட்டு அதே சுறுசுறுப்போடு அடுத்த உட்பளத்தை நோக்கி புறப்பட்டு விட்டார். " மாட்டன் என்று சொல்லமுடியாத மனைவி நித்திய கர்ப்பினியாக இருப்பாளா" என்பதே அவர் மேலே கூறிய சிங்களப் பழமொழியின் கருத்தாகும்.

இப்ப இந்த மனுஷனை என்ன செய்வது?

"தீதும் நன்றும் பிறந்தர வாரா"

நட்புக்கு இலக்கணமும் இலக்கியமும் ஆனவர்

திரு.க.உமாமாகேசுவரம்பிள்ளை

விழிசிட்டி

தெல்லிப்பழை

ஈழத்தின் தலைசிறந்த பயிற்சிக் கலாசாலைகளில் பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையும் ஒன்று. அக்கலாசாலை மாணவர்கள் ஆண்டுக் கொருமுறை ஒரு சிறந்த மலரை வெளியிடுவர். அந்த ஆண்டு 'கனாவதி' என்ற அம்மலருக்கு ஆசிரியராக அமைந்தவர் கவிஞர் திரு.சோ.பத்மநாபன் அவர்கள். அவர் என்னை ஒரு கட்டுரை வழங்குமாறு அன்புடன் பணித்தார். ஆனால் நான் என்ன முயன்றும் அக்கட்டுரையை எழுத முடியவில்லை. கட்டுரைக்கான கெடுவின் கடைசி எல்லையும் வந்து போய்விட்டது. நானோ கட்டுரையை வழங்கியபாடில்லை.

திரைன்று ஒருநாள் பத்மநாபன் ஒரு காகிதக் கட்டுடன் வந்தார். அதை என்முன் இட்டார். இதைப் பாருங்கள் வேண்டிய திருத்தங்கள் செய்துவிட்டுத் தாருங்கள் என்று கூறினார்; போய்விட்டார். அவர் தந்த கட்டுரைக் கட்டுள் என் பெயரில் ஒரு கட்டுரை இருந்தது. ஆச்சரியத்துடன் அதை விரித்துப் படித்தேன். அது பயிற்சிக் கலாசாலைத் தவணைப் பரீட்சைக்கு நான் எழுதிய விடைத்தாளில் இடம் பெற்றிருந்த கட்டுரை. எனக்கு வியப்பாக இருந்தது!

அப்போதுதான் எனக்குப் பழைய ஞாபகம் ஒன்று வந்தது. பயிற்சிக் கலாசாலையின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பண்டிதர் பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் ஆண்டுதோறும் தவணைத் தேர்வு முடிந்ததும் விடைத்தாள்களுடன் வகுப்புக்கு வருவார். ஒவ்வொரு விடைத்தாளாக எடுத்து விரிவாக விமரிசனம் செய்வார். அன்றவர் படித்த விடைத்தாள் என்னுடையது. அதில் இடம்பெற்றிருந்த எனது கட்டுரையை மனமுவந்து பாராட்டினார். அக்கட்டுரைதான் இப்போது சோ.ப. அவர்களால் என்முன் இடப்பட்ட காகிதக் குவியலில் இருந்து தலை நீட்டியது. அதில் எந்தப் பிழையும் இல்லாதபடி திருத்தஞ் செய்தேன். சோ.ப. அவர்கள் "இதற்கு நீரே ஒரு தலையங்கம் இட்டுக் கொடும்" என்று கூறியிருந்தார். கட்டுரையைப் படித்த நான் 'காணங்கடந்தேங்கும் இதயம்' என்ற தலைப்பை இட்டுக் கட்டுரையைச் சீர்செய்து தயாராய் வைத்தேன்.

சோ.ப. வந்தார்; கட்டுரையைப் படித்தார். அவருடைய முகமலர்ச்சி எனக்கு மனநிறைவைத் தந்தது. கட்டுரை போய்விட்டது; மலரிலும் வந்துவிட்டது. அவர் பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையின் காரி யாலயத்துக்குச் சென்று விடைத்தாள்களைத் துளாவி எனது விடைத்தாளைத் தேடிவெடுத்துக் கொணர்ந்து தந்தமை எனது கட்டுரை எப்படியும் வந்துவிடவேண்டும் என்ற அவரது அத்தீத அக்கறையைப் புலப்படுத்தியது. மெய்சிலிர்த்தேன். இது அவருடைய நட்பு எத்தகைய தென்பதற்கான எடுத்துக்காட்டு.

இன்றைக்கும் எனது இரசனை அறிந்து வாசிப்பதற்காகக் கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் அனுப்பிக் கொண்டே இருக்கிறார். இலக்கிய உலகுடன் என்னைத் தொடர்பு படுத்துபவர் அவர். அ.முத்துலிங்கம், கி.ராஜநாராயணன் முதலியோருடைய படைப்புக்களை அவ்வப்போது எனக்கு அறிமுகஞ் செய்பவரும் இவரே. கண்ணப்ப நாயனார், தான் சுவைத்தவற்றைச் சிவனுக்கு அர்ப்பணிப்பது போல இலக்கியத்தில் தான் சுவைத்தவற்றை எனக்குப் படைப்பதில் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியடைபவர்.

ஓய்வில்லாது வாசிப்பவர்; எழுதுபவர். மொழிபெயர்ப்பு இவருக்குக் கைவந்த கலை. ஈழத்துப் படைப்புக்களை வெளியுலகுக்கு அறிமுகஞ் செய்தோர் வரிசையில் இவருக்கும் முக்கிய இடம் உண்டு. ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இவரது பெயர் என்றென்றும் துருவ நட்சத்திரமாய்த் துலங்கும்.

உளடுவதுன்னோடு, உவப்பதும் உன்னை...

சோ.ப.வுடன் என் முதற் சந்திப்பு
பண்டிதர் ம. ந. கடம்பேசுவரன் M. A (HONS)
'நந்தா விளக்கம்' சிந்துபுரம், வட்டுக்கோட்டை.

'சோ.ப' வுடனான முதற்சந்திப்பு "இந்த மனிசனிடடை ஏன் வந்தேன் என்றாகியது. வெறுப்பு கசப்புணர்வு என்ற விகாரங்களெல்லாம் மனதிற்தோன்ற வைத்தது. சிந்துபுரத்திலிருந்து துவிச்சக்கர வண்டியில் வேர்க்க விறுவிறுக்கச் சென்ற என் நிலையை எண்ணவில்லை. இந்த மனுசன் நீ- யார் எனவுங் கேட்கவில்லை. எடுத்த எடுப்பிலேயே "கதைக்க நேரமில்லை" எனக் கூறிப்பறப்பட்டு விட்டார். என்னவோ போலிருந்த அம் முதற்சந்திப்பை இன்றெண்ணிப் பார்க்கின்றேன்.

முப்பதைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாகியும் தொடர்கின்றது அடிக்கடி சந்தித்து பழகிவருகின்றேன். இன்றுவரை கசப்பான உணர்வுடையதான அந்தத் தொடக்கம் இடையீடு படாது எவ்வாறு நீடித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அதுவும் அந்தரங்கங்களை பகிர்ந்து கொள்ளும் அளவிற்கு நீடித்திருக்கின்றதே! என்று நினைத்துப் பார்த்து வியக்கின்றேன். ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் தொடர்புகள் வரும்போதும் உறவுகள் உண்டாகும் முறைகளும் பவாகும். இப்படியொரு தொடக்கமா?

"உவப்பத்தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்"

புலமையின் எடுத்துக்காட்டு இவர் புலமையற்றவரா? இல்லையே! புலமைத்துவ முறைகளை பின்பற்றுகல் கடனன்றோ!

"ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை
இருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க்கும்மே"

இதனை உணர்ந்து செயற்படல் இவர் கடனன்றோ! அறிவின் புலமை அடையாளங்களன்றோ! என்ற உணர்வுகள் அன்று ஏற்பட்டதை இன்று மீட்டுப் பார்க்கின்றேன். முதற்சந்திப்பு உவப்பாக இருக்க வேண்டும் நிலம்பிளக்குமளவுக்கு வேர்விடவேண்டும் என்ற நியதிகளுக்கு மறுதலையாகவும் -விதிவிலக்காகவும் கூட உறவுகள் மலரலாம் போலும்.

இவரின் தொடர்புக்கு காரணமான ஊரெழுமைப் பிறப்பிடமாகவும் கொண்ட கனாநிதி வித்துவான் க.ந வேலையையும் சண்டலிப்பாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கம்பவாநிதி இ.ஜெயராக் அவர்களையும் மனதளவில் திட்டியதையுங் கூட இன்று நினைக்கின்றேன். யாவும் பொய்யாய்ப் பிரமையாய்ப் பழங்கதையாகி விட்டது.

குற்றமொன்றும் பாராட்டித் திரிய வேண்டாம் என்பது உலகநாதர் தந்த அறிவுரை - நீதிமொழி. அது இளமையிற் கற்றுபதிவு செய்யப்பெற்ற செய்தி. அது உள்ளத்திலிருந்து உதவியது ஆதலால். எவரிடமும் உரைக்கவில்லை. பொருட்படுத்தாதும் இருந்து விட்டேன்.

இலக்கியவாதிகளான நாம் சந்திக்கும் வாய்ப்புக்களை இலக்கிய மேடைகள் தந்தன. பெரியோர் பலர் ஒன்று சேரும் இடங்களவை. ஒப்பாசாரத்துக்கு ஏதோ ஒரு சிறிப்புடனான சில வார்த்தைகள். பாம்போடு பழகினாலும் பிரிதலாகி. பாம்போடு இன்னாநப் பிணைப்பிரிவு என்பது கூட நீதி உரைக்கும் வெண்பா அடியேயாகும். புழங்குங்கள் ஏற்படுத்திய உறவுகளை விலக்க நினைத்தாலும் அவை விலகிவிடாத தொடர்கதையாகும். ஆக, தொடர்புகள் உண்டாகும் முறையும் பின்னணிகளும் கூட, தரவுகளாகும். ஏதோவொன்றை நிறுவும் காரணிகளாகும். அப்பதிவுகளெல்லாவற்றையும் கூறுதல் மற்றொன்று விரித்தல் எனும் குற்றமாகிவிடும் தேவை கருதி சிறிதுரைத்தல் குற்றமாகாதென எண்ணுகின்றேன்.

மல்லாகத்தில் பெரும் புலவர் பண்டிதர் ச.பொன்னுத்துரையின் தலைமையில் பண்டித வகுப்புக்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம் - அக்கல்வியைத் தொடர்ந்தவர்கள் பலர். மயிலணி வித்துவான் கந்தசாமி, பண்டிதமணி க. நாகலிக்கம் மகாவித்துவான் இ.நமசிவாயதேசிகர், கனாநிதி பண்டிதர் சிவத்தமிழ்ச்செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்படி.

கலாநிதி பண்டிதமணி ஏழாலை கந்தையா எனப்பலர் இணைந்து கற்பித்த வகுப்பாதலால் அதன் பெருமை மலர்நிகர் மாட்சியாய் மணம்வீசி எங்கும் பரவியது. கேள்வியுற்ற நானும் பிரவேச பண்டித வகுப்பில் மாணவராக இணைந்தேன் எனினும் கல்வியைத் தொடர முடியவில்லை அதற்கு இடையூறாக கொழும்பு தொழினுட்பக் கல்லூரியின் பிரவேசம் இருந்தது. உடன் தொழில் தரக்கூடிய தொழில்சார் கல்வியாதலால் என் தந்தை என்னைக் கொழும்புக்கு அனுப்பிவிட்டார். எனினும் மல்லாகத்தில் ஏற்பட்ட அறிஞர் தொடர்பை யான் விடவில்லை. தொழில்நுட்பக் கல்லூரிப் பரீட்சை நிறைவுற்ற நிலையில் இவர்களின் உறவு தந்த பயனால் வண்ணார்பண்ணை நாவலர் வித்தியாலயத்தில் நடைபெற்று வந்த காவிய பாடசாலையில் சேர்ந்து பண்டித கல்வியைத் தொடர்ந்தேன். பண்டிதமணி வித்துவான் ந. சுப்பையிள்ளை தலைமையில் சரவணையூர் வித்துவான் க. பொன்னையா வித்துச்சீரோன்மணி சீதாராமசாஸ்திரிகள் ஆகியோரும் இணைந்து கற்பித்து வந்தனர். நானும் பாலபண்டித வகுப்பிற் படித்துக்கொண்டிருக்கையில், நாவலர் மகாவித்தியாலய அதிபராக கலாநிதி வித்துவான் க. ந. வேலன் பெறுப்பேற்றார். அவர் கல்விமான்கள் பலரையும் இணைத்துக் கருத்தரங்குகள் பாடத்தொகுப்புகளையும் பலவாறாக விவாக அக்கல்வி சிறப்பாக நடைபெற உதவினார். வேலனாரின் மேடைப்பேச்சாற் கவரப் பெற்றிருந்த என்மனம் அவரைக்கண்ட மாத்திரத்தே அவரைப் பணிந்து பாடங்களைத் தொடவைத்தது- வீடுவரை மலர்ந்து குடும்பத்தாரோடு தொடர்கின்ற அந்த உறவு உள்ளுந்தோறும் உவக்கின்றது.

இவரிடம் மிகுந்த மரியாதையுடையவராகவும் தனது வழிகாட்டியாகவும் தனது கம்பன் கழகக் காப்பாளர்களில் ஒருவராகவும் உறவு வைத்திருந்தார். சண்டிலிப்பாய் யாழ். அரசடி என இருந்த கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ் அவர்கள். வேலனாரின் இத் தொடர்புகள் கம்பன் கழகத்தாரோடு என்னை இணைத்து வேலனாரும் ஜெயராஜ் அவர்களுமே என்னைக் கோண்டாவிலில் இருந்த சோ. ப வீட்டுக்கு அனுப்பியவர்களாவார் சோ. ப வீட்டுக்கு யான் செல்ல நேர்ந்தது இம் மூவர்தாம் தேவைக்காகவே! எனக்கொரு தேவையுமிருக்கவில்லை-சோ. ப. பற்றி இவர்கள் கூறிய விதந்தூரை சோ. பவின் அறிமுகம் நல்லதென என்னை வைத்து அதனாற் சென்றேன். இப்படியொரு கசப்பை அது ஏற்படுத்துமென நான் எண்ணிக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

உறவுகளுக்கான வைத்திய முறைகளில் கசப்பு மருந்துகளும் அவசியம் போலும், மேலை நாட்டு உடற்கூற்று மருந்துவத்தில் கசப்பான குளிகைகளுக்கு இனிப்பான மேற்படை (SUGER COAT) இருக்கும். அது உவப்பாக உள்ளே செல்ல உதவும்- சுகஞ் செய்யும். தொடர்புகள் கசக்குதோ இல்லையோ. உறவுகளிலும் முதலில் உவப்பே தேவையென அறிஞர் உரைப்பர். உவப்பத்தலைக்கூடுவர்.

ஆயுள் வேத கீழைத்தேய மருத்துவத்தில் கசப்பானவையே அதிகம். கசப்பானவற்றிற்கு இனிப்பு முலாம் இருவதில்லை. இனிப்பானவற்றை இனிப்பாகவும் கசப்பானவற்றை கசப்பாகவுமே தருவார்கள். அறுசுவையின் (சுவை ஒவ்வொன்றினதும்) விகிதாசாரம் ஆயுள்வேத உணவு முறையிலும் மருத்துவ முறையிலும் அவசியமெனக் கண்டுள்ளனர். அவர்கள் ஆயுள்வேத மருத்துவத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்ட எனக்கு அதிர்ச்சி வைத்தியம் பார்த்தவரே இந்த சோ. ப என்னும் இருவேறுமுத்துக்களால் அழைக்கப்பெறும் சோமசுந்தரம்பிள்ளை பத்மநாதன் என்னும் இருமொழிப்புலமையாளர். இலங்கை நாட்டின் பெரும்பான்மையோர் பேசும் சிங்கள மொழியையும் இவர் பேசுவல்லவர். கசப்பானவற்றைக் கசப்பாகவும் உவப்பானவற்றை உவப்பாகவும் வெளிப்படையாகவே தருவவர்தான் இந்த இரு எழுத்தாளரான சோ. ப அவர்கள்.

பின்னர் ஒரு முறை அறிஞர் சொக்கன் தலைமையில் ஆசிரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப் பொதுக்கூட்டம் நடந்த வேளையில் சங்க நிருவாகத்தில் திரு. வே. ஞானகாந்தன் மன்னவன் கந்தப்பு, கோ. சி வேலாயுதம், சோதிப்பெருமாள், சோ. ப போன்ற பதினொரு உறுப்பினர்களும் நானும் இணைய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். நிருவாகத்தில் இணைந்தால் அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றும் உணர்வுகொண்ட எனக்கு, ஆசிரியராக இருக்கும் பளுவுடன் இதனையும் சேர்த்தால் அது சுமையாகிவிடும் சங்கத்திலிருந்து மீளவும் முடியாது எனத் தோன்றவே பொதுச் செயலாளர் பதவியை ஏற்க மறுத்தேன். திரு. சொக்கன் அவர்கள் மரபு சார்ந்த அறிஞர்களின் வாரிசாகிய தாங்கள் மறுப்பது அவர்களுக்கு செய்யும் துரோகம் ஆகவும் பண்டிதர் துரைசிங்கம் பண்டிதர் பொன்னுத்துரை பண்டிதர் நமசிவாயம் போன்றோர் மிகுதியும் கட்டிக்காத்து வந்த, காத்துவரும் சங்கத்தின் நிருவாகத்தில் இணையாதிருந்தால் அவர்களுக்குச் செய்யும் மிகப்பெரிய துரோகம் - நன்றியுற்ற செயலுமாகும். எனத் தனது வாதத்திறமையைப் பயன்படுத்தி என்னையும் இணைத்தார் இன்றுவரை ஆட்பட்டுள்ளேன்- கிடந்துமுன்றவாரே!

நானாற்றும் பொதுப்பணிக்கெல்லை கைகொடுத்து வருகின்ற பேரன்பர் சோ.ப ஆகிவிட்டார். என்னிற் கலந்துவிட்டார். குளிசை கசக்குதென்று நோயாளி அருந்தாவிட்டால் யாருக்குக்கேடு செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் வேந்தன் மட்டுமல்ல பொதுப்பணிக்கு வந்துவிட்ட எவர்க்கும் இது பொருந்தும். இன்று அவராற்றும் பணி நானாற்றும் பணி என்ற பேதமுயில்லை இருவேழும் சங்கமமாகியுள்ளோம்.

நூற்றாண்டு பழமை மிக்க ஆ. தி. பா. வி. சங்கம் வடமாநிலக் கல்விப் பணிப்பாளரையே பதவி வழித்தலைவராகக் கொண்டது அதன் உபதலைவராகச் சோ.பவும் ஞானகாந்தனும் உள்ளனர். இச்சங்கம் நிறுவனமாகத் தன்னை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் கே.கே.எஸ் வீதியில் ஏறக்குறைய இலட்சம் ரூபா செலவில் பணிமனையாக - கீழைத்தேய கல்விக் கல்லூரியாக - விளங்கும் வகையில் ஓர் கட்டிடத்தைக் கட்டியது நமது அமைப்பு. அது இன்று படையினர் வசமுள் எது. அதனை மீட்டெடுக்கும் வகைதெரியாதுள்ளோம் மீட்டெடுக்க முயலும் முயற்சிகளிலெல்லாம் கைகொடுத்து வருகின்றார். கற்பிக்கும் விரிவுரையாளர்களில் ஒருவராக பண்டிதர் பொன்னம்பலவாணர் ம.ந. கடம்பேஸ்வரன் ஆகியோருடன் இணைந்து வேதனமின்றிப் பணிசெய்து வருகின்றார். பொதுச் சேவையாயல் ஒரு வருக்குகொருவர் வேண்டியவர்களாகிவிட்டோம். உள்ளாந்திறந்து எதையும் வெளிப்படையாக பேசும் அளவுக்கு நட்புணர்வு கலந்து உறவாகவுள்ளது. தனிப்பட்ட குடும்ப வாழ்வில் வரும் வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி என்பார்களே அது போன்ற உள்ளார்ந்த விடயங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளும் வகையில் உறவு தொடர்கிறது. கருத்து வேற்றுமைகள் முரண்பாடுகளெல்லாம் நமக்கிடையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியதில்லை. இடையிடையே 'சுருறா' சொற்களும் வந்து போகும் முதுமை வேலைப்பளு ஆற்றாமை எல்லாம் கலக்கும் போது 'சூடு' கலத்தல் இயற்கைதானே!

ஒரு குடும்பத்தில் கணவன் மனைவிபிள்ளைகள் முரண்படுவதில்லையா? சூடான வார்த்தைகள் வந்துபோவதில்லையா? கோபம் நிலைப்பதில்லையே! அது போன்று பாசம் கலந்த - போலித்தன்மை நீங்கி அன்பிருக்கிறதே, நம் அறிவார்ந்த உள்ளமே நம்மைப் பண்படுத்திவிடும். கோபங்கள் நிலைத்திரா 'விற்பிடித்து நீர் கிழிய எய்தவடுப்போல' வடுநீங்கிய சான்றாண்மை, வருந்துதலை ஒழித்துவிடும். 'இடிக்குங் கேளீர் போல' உயர் உணர்வுடன் கருத்துக்களின் பரிமாற்றம் நிகழும் பெரிதாக எண்ணிக் கொள்ளலாம். கொன்னன்ன இன்னா செய்யினும் அவர் செய்த ஒன்று நன்றுள்ளக் கெடும்" என்பதற்கொப்ப நன்றியுணர்வை மட்டும் கொள்ளலாம். ஏனைய சின்னச் சின்ன விடயங்களையெல்லாம் பெரிதாகக்கினால் உலகில் ஒருவர் கூட மிஞ்சமாட்டார்கள் எல்லோரும் பகைவரே!

எங்கள் உறவில் முதற்கோணல் முற்றும் கோணல் என்பது பொய்யாகிவிட்டது. கசப்பே நல்ல உறவின் அடிப்படையாகி விட்டது நல்ல உறவுகள் உள்ளிடத்து இடிக்கும் தைக்கும் சூடான வார்த்தைகளும் வந்து போகும்.

எவரொருவராக இருந்தாலும் நம்மிடையே சூடோ முரண்பாடோ வந்ததில்லை என்பார்களாயின் அங்கே உண்மையான உறவில்லை என்பதே அர்த்தம் என்று நம் அறிவுத்தத்துவம் உரைக்குமளவிற்கு எம்முறவு செழித்துள்ளமையை இன்றெண்ணுகின்றேன்.

விலங்கின் குணம் (அசுரகுணம்) தேவர் குணம் (தெய்வகுணம்) மனித குணம் என்ற மூன்றும் எல்லோருக்கும் உள்ளது. பெரும்பான்மையைக் கொண்டே ஒருவரை எடைபோடுவோம். "முக்குண வசந்தான் முறைமறந்தறைவரே!" (இலக்கணக்கொத்து)

எந்த அறிகுறும் அதற்கு விலக்கல்ல. ஆக அந்நேர மனவியல்பே அவர் கசப்பாக நடக்கக் காரணம் போலும் என என் உள்ளம் தீர்மானித்தமையால் மறுபக்கமுள்ள நல்லனை எம்மைப் பிணித்துள்ளது குற்றம் பாராட்டும் சிறுமை என்னை ஆட்டிப் படைத்திருக்கும் மொழியுணர்வு இலக்கியக் கலந்துரையாடல் பகிர்தல் யாவுமெம்மை விட்டு விலகியிருக்குமன்றோ! நட்புக்கோட்டலத்தில் கம்பன் நட்பின் உயர்வுபேசுவான்.

மற்றினி யுரைப்பதென்னே வானிடை மண்ணில் நின்னைச்
செற்றவ ரென்னைச் செற்றார் தீயரேயெனினுமுன்னோடு
உற்றவரெனக்கு முற்றாருன்கிளையெனதென் காதல்
சுற்றமுன் சுற்றம் நீயென்னினுயிர்த் துணைவனென்றான்

இதற்கொப்பவும் உயர் உறவுகளில் யாவும் கலந்திருக்கும். முதற்கசப்பு இனிப்பாயிருக்க வேண்டியதில்லை புரிந்துணர்வுகள் மேலிட்டால் உறவுகள் மலரும். இது யாவர்க்கும் உரியதே! வாழ்க நட்பு வாழ்க நின் நாடம் வளர்க நின் சேவை

ஆழமான அறிவும் அருமையான ரசனை உணர்வும்
கொண்டவர் சோ.ப
மூப்பினும் வினையுள
சி.மெளனகுரு

சோ.ப என அழைக்கப்படும் சோ.பத்மநாதன் என்னை விட ஐந்து ஆண்டு மூத்தவர். அவரது புவன விழாவினை நண்பர்கள் கொண்டாடுகின்றனர். அவர் பற்றி எழுத நானும், அதனை வாசிக்க அவரும் உயிருடன் இருக்கிறோம். காலமே உனக்கு நன்றி!

1975 இலிருந்து 1991 வரை யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் பாக்கியம்பெற்றேன். 17 வருட யாழ் வாழ்க்கை முக்கியமான காலப்பகுதி அது. எனக்கும் யாழ் மக்களுக்கும். எத்தனை அனுபவங்கள்!

என் வாழ்வின் முக்கிய பகுதிகள் அவை.என் நாடக செயல்பாடுகள் அனைத்துக்கும் கை கொடுத்து என்னை முன்தள்ளிய அற்புதமான நண்பர்களுள் மிக முக்கியமானவர் சோ.ப.

அவரோடு பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் 1980களில் இரண்டு வருடங்கள் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தேன். உடன் சொக்கனும் காரைசுந்தரம்பிள்ளையும் பணிபுரிந்தனர். கலாநிதி ஸ்ரீகணேசன் மாணவராக இருந்தார் ஆங்கிலம் கற்பித்த சோ.ப. மாணவர் மத்தியில் பிரபலியம் பெற்ற ஆசிரியர்.

நான் தமிழ் இலக்கியம் கற்பித்தேன்.

ஒன்றாக எனது ஸ்கூட்டரில் பலாலி இருந்து உரையாடியபடி யாழ்ப்பாணம் வருவோம். உரையாடலில் நான் பெறுபவை அதிகம்

நல்ல கவிதைகளுக்கு, பிற மொழி இலக்கியங்களுக்கு

அவர் மூலம் அறிமுகமானேன்.

ஆழமான அறிவும் அருமையான ரசனை உணர்வும் கொண்டவர் சோ.ப
கலைப் படைப்பு ஒன்றை ரசித்த பின்னர்

“என்ன மனிசனப்பா” என அவர் வியந்து உரைக்கும் வார்த்தைகள் இப்போதும் காதில் ஒலிக்கின்றன. தனது தலையை அசைத்து இந்த வார்த்தைகளை அவர் கூறும் பாணி அவருக்கேயுரியது.

அவரைப் பார்த்து வியந்து அதே வார்த்தைகளை நானும் கூறுகிறேன்.

“என்ன மனிசனப்பா”

என்நாடகங்களின்தீவிர இரசிகர்அவர்.

அண்மையில் வவுனியாவில். என் ஆறாம் தலை முறை மாணவர், ராவணேசனில் ஒரு கட்டத்தை மேடையேற்றினர். நாடகம் முடிய என்னிடம் வந்து அவ்வளிக்கை பற்றிச் சொல்ல முயன்று, நாவெழாமல் சோ.ப நின்றுார். அன்று அவர் கண்ணீர் சொல்லியது அதிகம்.

நாடகம்தொடங்கும் முன்னர் சபையை நோட்டம் விடுவேன்.

சோ.ப வந்திருந்தால் மனம் உற்சாகத்தால் துள்ளும், ஒரு நல்லரசிகர் இருக்கிறார் என் நாடகம் பார்க்க என்று. நாடகம் முடிய ரசனையோடு தம் அனுபவத்தை என்னுடன் பகிர்வார். மறுநாள் வீடு தேடிவந்து உரையாடுவார். சில நாட்களின் பின் பத்திரிகைகளில் நாடகம் பற்றிய விமர்சனம் வரும்”.

அவரது நாடக விமர்சனம் வாசிக்க வெகுசுவையாக இருக்கும்.

என்நாடகங்களை பொது வாசகர்களிடம் கொண்டு சென்றவர்களுள் அவர் ஒருவர்.

சோ.பவின் கவிதைகள் அருமையானவை. பிற பண்பாடுகளை பிறபண்பாடுசார் மாந்தர் உணர்வுகளை தானும் அனுபவித்து தமிழ் மக்களையும் அனுபவிக்க வைத்தவர் சோ.ப. ஏ.ஜே.க்குப் பின்னர் இக்காரியங்களை ஆற்றுவதில் முன் நின்றவர் அவர் என்பதில் தவறில்லை என எண்ணுகின்றேன். அவர் சந்தித்த சவால்கள் அதிகம். அமைதியாக அவற்றை எதிர் கொண்டு மீண்டுள்ளார். சோ.ப யாழ்ப்பாண வாழ்வில் என்னை மகிழ்ச்சியோடு வைத்தமைக்காக நான் உங்களுக்கு நன்றி கூற இச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன். உங்களுக்கு நன்றிகூறுகின்றேன்

நண்பரே நானும் நீரும் ஆண்டினில் முதிர்ந்தனம்

மூப்பினும் வினையுள.

வம்மின் நண்பா சாதல் எய்துமுன்

மேதகு செயல் புரிவோம்

பவள விழாக் காணும் பத்துறை விற்பன்னர்

இன்னிசை வேந்தர் பொன். சுந்தரலிங்கம் (சங்கீதபூஷணம்)

கனடா.

எந்த ஒரு விடயத்தினையும் கதையாகவோ கவிதையாகவோ நாடகமாகவோ அமைத்தோ வெளிக்கொண்டு வருவது அந்தத் துறையில் ஈடுபட்டு வருகின்ற வல்லுநர் வழக்கம் ஆகும். இருப்பினும் அவர்கள் செயற்படாமல் இருப்பது இல்லை. கலைஞர்கள் தங்கள் எண்ணங்களை, பார்வைகளை, உந்துதல்களை வெளிக்கொணரவே முயல்கின்றார்கள். இவ்வேளையில் தாங்கள் எதிர்கொண்ட வலிகள் வேதனைகளை, கலைத்துவமாக வெளியிடுகின்றனர். தாய்மொழி மீதும் தாய்மண்ணின் மீதும் அவர்கள் கொண்டுள்ள பற்றுக்கள் இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஓங்கி எழுந்து நிற்கும். அவ்வாறான வெளிப்பாடுகளில் அவரவர்கள் பார்வைகளில் மாறுபடுவனவாக இருந்தாலும் கீழ்க்களில் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற பலதரப்பட்ட பிரச்சனைகளில் அதிதீவிரமாகச் செயற்படும்பொழுது சமூகச் சீரழிவுகளையும் அவற்றால் விளையப்போகின்ற அவலங்களையும் அறியாமல்களையும் சுட்டிக்காட்டி ஒரு மாற்றத்தினை ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவையினை வலியுறுத்த முயல்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு மானிடம் பயன்பெற விரும்புகின்ற ஆக்கப்பணிகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி கடந்த மூன்று தசாப்தங்கட்கு மேலாக செயற்பட்டுக்கொண்டு வருகின்ற அற்புதமான படைப்பாளி ஒருவரைப் பற்றி இக்குறிப்பைப் பதிவுசெய்ய முற்படுகின்றேன். எனது தாய்வழி மாமனும் வித்துவானுமாகிய மறைந்த சின்னத்தம்பி ஆறுமுகம் அவர்கள் மூலம் அறிமுகமானவரும் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர், கவிஞர், பேச்சாளர், சிறந்ததொரு ஆங்கில விரிவுரையாளர் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இளங்கலைஞர்களை ஊக்குவிக்கும் நோக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இயங்கிவருகின்ற இளங்கலைஞர் மன்றத்தில் இணைந்து பல்வேறு பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தியதுடன் தற்சமயம் செயலாளர் ஆகவும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர்.

இவர் இளம்பராயத்தில் இருந்தே பாரம்பரிய கலைகளின் மீது பேரார்வம் கொண்டவராக விளங்கினார். கல்வி நிலையில் ஆங்கில விசேட ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்று ஆங்கில ஆசிரியராகவும் விரிவுரையாளர் ஆகவும் பணியாற்றி வந்தவர். காலப்போக்கில் பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் அதிபராகவும் பணிபுரிந்து யாழ். பல்கலைக்கழக வருகை விரிவுரையாளராகவும் விளங்குகிறார்.

எண்பதுகளின் நடுப்பகுதி தொடக்கம் இப்பேராசான் என் இசைப்பயணத்தில் என்னுடன் இணைந்து வந்துள்ளார். பல்வகைப்பட்ட எனது பயணச் செயற்பாடுகளில் தன்னுடைய பங்களிப்பைத் தொடர்ந்து நல்கிவந்து கொண்டிருப்பவர். தமிழக இசைமேதை காலஞ்சென்ற சீர்காழி கோவிந்தராஜன் அவர்கட்கு எவ்வாறு அவரது சகலபாடி உளுந்தூர்ப்பேட்டை சண்முகம் அவர்கள் பாடல்களை இயற்றி வழங்கி வந்திருந்தாரோ அவ்வாறு என்னுடைய விருப்பத்திற்கு அமைய நான் வழங்குகின்ற மெட்டுக்களுக்கு இசைவாகப் பாடல்வரிகளை இற்றைவரை தொடர்ந்து படைத்துக்கொண்டிருப்பவர் பேராசான் சோ.ப. அவர்கள். அவர் இயற்றும் பாடல்கள் உணர்ச்சிபூர்வமானவை. எளிமையானவை, பாடகன் சஞ்சாரம் செய்ய இடம் தருபவை 'அகைகடல் நடுவுள் அற்புதமே', 'முத்துச்சிரிப்பு நெஞ்சைத் தொட்டுத் தடவியது' போன்றவை ஈழத்தில் மட்டுமல்ல, தமிழர் வாழும் இடமெல்லாம் விரும்பிக் கேட்கப்படுபவை. காலை கருதாமல் செயற்பட்டு வருகின்றவர் சோ.ப. "இயலவில்லை" என்ற வார்த்தைகளை அவர்

வாயால் இதுவரையில் நான் கேட்டதில்லை. பன்னிரு திருமுறைகள் அடங்கிய ஒலிநாடா சிறப்புடன் வெளிவர ஏனைய சகலதுறைசார்ந்த கலைஞர்களுடன் இணைந்து அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டவர். இந்த ஒலிநாடாவில் இடம்பெற்ற "நல்லூரான் காவடிச்சிந்து" அவரது சிறந்த ஆக்கமாகும். ஏனைய பன்னிரண்டு ஒலிநாடாக்களும் காலஞ்சென்ற எனது தாய்வழி மானமனார் வித்துவான் மறைந்த துர்க்காதுரந்தரி சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி ஜாஸல பிரபல வர்த்தகரும் செல்வருமான ஆறுமுகம் மாமா முரசொலி சிவராசா திருக்கேதீஸ்வரம் திருமடம் சரவணமுத்து சுவாமிகள் ஆகியோர் இணைந்து செயற்பட்டதால் முழுமைபெற்றது. இடையில் தாயகத்தில் இடம்பெற்ற அவலங்களினால் தடைப்பட்டிருந்தாலும் புலம்பெயர்ந்து நான் வெளிநாட்டுக்கு வந்து கனடாவில் குடியேறி தொலைபேசி மூலமாகவும். மின்னஞ்சல் ஊடாகவும் பல விடயங்களை பேராசானது ஆலோசனைக்கமைய செயற்பட்டு வந்தேன். இங்கிருந்து தமிழகத்துக்குச் சென்று அங்கிருந்து அழைத்தபொழுது பேராசான் வந்ததுடன் அங்கு ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்ட இசை நாடாக்களான "நாதசங்கமம்", "முத்துச்சிரிப்பு" யோகர்சுவாமிகள் அருளிய நற்சிந்தனை போன்றவைகள் முழுமையாக வெளியிடப்படுவதற்கு பக்கத்துணையாகச் செயற்பட்டவர். இவ்வேளை அங்குள்ள அபிமானிகள் பலர் ஒன்றிணைந்து... சேர்ந்தவரும் திரைப்படத் தயாரிப்பாளரும் வி. சி. குகநாதன் அவர்கள்மூலம் எம். இரவருக்கும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். உலகத் தமிழர் தலைவர் நெடுமாறன் ஐயா தலைமையில் குறித்த பாராட்டுவிழா சிறப்புற நிகழ்ந்தது. இந்த நிகழ்ச்சியில் பேராசிரியர் சு. ப. வீரபாண்டியன், கவிக் கோ, தேனிசைச் செல்லப்பா உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் மேலும் பல்துறை சார்ந்த பிரமுகர்கள் கலந்து சிறப்புரையாற்றினார்கள்.

தமிழிசை அமுதம் ஒலிநாடாவில் இடம்பெற்றவை கேட்போர் நெஞ்சங்களைத் தொட்டு நிற்கின்ற சிறப்பானவற்றில் அடங்குகின்றனவாகும்.

தெல்லிப்பழை துர்க்கை அம்மன் பற்றிய இரண்டு இறுவட்டுக்களான 'துர்க்காமிர்தம். ஆதரீப்பாய் தாயே' நயினாதீவு நாகபூஷணி அம்மன் பற்றிய இறுவட்டுக்களான "அரவணைக்கும் ஆரமுது, "ஆழியமுத்து", புங்குடுதீவு கண்ணகை அம்மன் பற்றிய இரண்டு இறுவட்டுக்களான 'கண்ணகை புகழ், புன்னகைக்கும் கண்ணகித் தாய் என்பனவும் சிறப்பான வெளியீடுகள் ஆகும். மேற்குறிப்பிட்ட அத்தனை செயற்பாடுகளிலும் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி அதில் மிகுந்த அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டவர். அவரது பணிகள் தொடர்ந்திட ஆண்டவனின் ஆசி என்றென்றும் கிட்டவேண்டும்.

பேராசான் சோ.பத்மநாதன் அவர்களுக்கு பவளவிழா ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்வதாக அறிகின்றேன். மிகுந்த மகிழ்ச்சி. வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற காலத்திலேயே இத்தகைய சிறப்புக்குரியவர்களைப் பாராட்ட எடுக்கும் மரபு போற்றற்குரியது. இத்தகைய மரபுச் செயற்பாடுகள் எதிர்வரும் காலங்களிலும் தொடரப்படவேண்டும். பேராசான் சோ. பத்மநாதன் அவர்கட்கு எடுக்க இருக்கின்ற பவளவிழா சிறப்புற வாழ்த்துகிறேன்.

உண்மையாய்ப் பழகும் உயர்ந்த உள்ளம்கொண்ட கவிஞர் சோ.ப.

அருட்பணி, செ.அன்புராசா, அ.ம.தி. அடிகள்

அதிபர்.

புனிதவளனார் அ.ம.தி.சிறியகுருமடம்

சுவாமியார் வீதி, கொழும்புத்துறை

யாழ்ப்பாணம்.

நம்பமுடியவில்லை!

சோ.ப. எனச் சுருக்கமாக அழைக்கப்படுகிற கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் முதலில் என் மிகுந்த அன்புக்குரியவர். "சோ.ப.சேருக்கு 75ஆவது பிறந்தநாள் வருகிறது. அவருடைய மாணவர்கள் ஒருசிறிய விழாவை ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். அதன் நிமித்தம் சோ.ப. பற்றிய ஒரு நூலையும் வெளியிட எண்ணியிருக்கிறார்கள். சோ.பாவை அறிந்தவர் என்பதால் நீங்களும் அவர் பற்றி எழுதமுடியுமென்றால் எழுதுங்கள்!" என்ற வேண்டுகோளை ஓவியர் திருவாளர் ஆசை இராசையா விடுத்திருந்தார்.

அதனைக் கேட்டுவிட்டு, "எழுதமுடியுமா?" என்று தயவுசெய்து கேட்காதீர்கள்! 'எழுதுங்கள்' என்று நீங்கள் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்!" என அவரிடம் பதிலாகக் கூறினேன். தொடர்ந்து, "கட்டாயமாக நான் ஒருகட்டுரை தருவேன்" எனக் கூறிவிட்டு அன்றைய உரையாடலை முடித்துக்கொண்டு சோ.பா வைப் பற்றிச் சிந்தித்தேன்.

"சோ.ப வுக்கு 75ஆவது அகவை என்கிறார் ஆசை இராசையாமாஸர்! 60ஆவது அகவையைத்தான் ஆசை இராசையாமாஸர் மாறி விளங்கிக்கொண்டாரோ!" என்ற சந்தேகம் என் மனதில் எழுந்தாலும், "ஆசை இராசையா மாஸர் இவ்விடயத்தில பிழைவிட்டாட்டார். காரணம், ஆசை இராசையாமாஸர் சோ.பாவின் நெருங்கிய நண்பர் ஆயிற்றே!" என்ற எண்ணம் எழுந்தது. "சோ.பாவின் வயதை நம்பமுடியாமல்தான் இருக்கிறது, ஆயினும் நம்பித்தான் ஆகவேண்டும்!" என என் மனதில் எழுந்த சந்தேகத்திற்கு முடிவு கண்டுவிட்டு கவிஞர் சோ.ப வுடனான என் மனப் பதிவுகளை இராமீட்டத் தொடங்கினேன்.

அற்புதமான ஆளுமைப் பண்புகள் கொண்டவர்

உள்ளத்தில் அன்பும், பார்வையில் கனிவும், செயலில் பரிவும், முகத்தில் சிரிப்பும், பேச்சில் நகைச்சுவையும் நிறைந்த அற்புதமான ஆளுமைப் பண்புகளைக் கொண்டவர் ஆசிரியர் சோ.ப. அவர்கள். இந்நற்பண்புகள் ஒருமனிதனின் ஆளுமையில் மிக அழுத்தமான நேர்மறைத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவல்லவை என்பதை சோ.ப வின் தனிப்பட்ட வாழ்விலிருந்தும் அவரின் சமூக ஈடுபாடுகளில் இருந்தும் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது.

'நீ சிரித்துப்பார் உன் முகம் உனக்குப் பிடிக்கும். மற்றவர்களை சிரிக்கவைத்துப்பார். உன் முகம் எல்லாருக்கும் பிடிக்கும்' என்ற இரகசியத்தை சோ.ப.சேர் சிறுவயதிலிருந்தே தனது அருங்கொடையாகக் கொண்டிருக்கிறார் என்றே நான் எண்ணுகிறேன். இதுதான் சோ.ப வின் அக. முகப் பொலிவுக்கும் அவர் உள்ளத்து இளமைக்கும் காரணம் என நம்புகிறேன்.

இத்தகைய மனிதநேயப் பண்புகள் சோ.பாவின் ஆளுமையில் சுவறிப் பரந்து நிறைந்திருப்பதை பல சந்தர்ப்பங்களில் அவதானித்திருக்கிறேன். அவர் தம் அகத்திலும் முகத்திலும் தூவி, விசிறிவிட்டிருக்கின்ற அவரின் மனிதநேயம் நிறைந்த பண்புகள் இவரின் ஆளுமைக்கு அணிகலன்களாய் அமைந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட ஓர் அன்புமிக்க, ஆளுமைகொண்ட நல்ல மனிதரோடு, அறிவாளியோடு பழகக் கிடைத்த வாய்ப்பை எண்ணி இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். நான் கண்ட சோ.பவின் ஒருசில ஆளுமைப் பண்புகளை சில அனுபவங்களோடு கூறலாம் என விழைகிறேன்.

எளிமையானவர்

சோ.ப. பெயரினும் எளிமையானவர்! வாழ்விலும் எளிமையானவர்! 1998ஆம் ஆண்டில் என் அருட்பணியின் நிமித்தம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தேன். அக்காலப்பகுதியில் இருந்து சோ.ப. ஆசிரியருடனான தொடர்பும் உறவும் படிப்படியாக உருவானது. முதன் முதலாக ஒரு கருத்தமர்விற்கு மொழிபெயர்பாளராக சோ.ப. அவர்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அவருடைய தோற்றத்திலும், அடுத்தவரோடு உறவாடுகிற முறையிலும், கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் விதத்திலும் மிக எளிமையானவராக அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதே எளிமை அவரில் எப்போதும் இருப்பதை நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் கண்டு பிரமித்துப் போயிருக்கிறேன்.

'சே!' என்று நான் சோ.ப (புத்தநாதன்) அவர்களை அழைப்பதைப் பார்த்தசிலர், "நீங்களும் சோ.ப வின் மாணவரா?" எனக் கேட்டதுண்டு. "மாணவன்தான். ஆனால் வகுப்பறையில் இருந்து படிக்காத மாணசீகமான மாணவன்!" என்று பெருமைப்பட்டுக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அவ்வளவிற்கு அவரின் ஆளுமையின் பண்புகளைக் கண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறேன்.

வேண்டிய நேரத்தில் எல்லாம் தொலைபேசியில் அழைப்பேன். "எப்படி இருக்கிறீர்கள்? சந்தித்து நீண்ட நாட்களாயிற்று!" என்பதுதான் பொதுவாகப் பதிலாயிருக்கும். தொலைபேசியில் அழைக்கும்போது சிலவேளைகளில் வேலைகளுடன் இருந்தால், "வையுங்கள். நான் உங்களை அழைக்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு குறித்த நேரத்தில் அழைப்பை ஏற்படுத்துவார்.

'நேரடியாக வந்து அழைக்கவேண்டும்', 'உத்தியோகபூர்வமாக வந்துசொல்லவேண்டும்'. 'தேவையென்றால் நீங்கள் தான் தேடிவரவேண்டும்' என்பவை போன்ற சம்பிரதாயங்களைக் கடந்து உயர்ந்து நிற்பவர் சோ.ப. ஆசிரியர். உண்மையாகப் பழகுகின்ற ஓர் உயர்ந்த உள்ளம் அவருக்கிருப்பதை பலநேரங்களில் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

இனிமையானவர்

சோ.ப. ஆசிரியர் இனிமையான சுவாவம் உடையவர். ஆசிரியருடன் பேசுவதும் பழகுவதும் உண்மையில் எனக்கு எப்போதும் ஓர் இனிய, இன்ப அனுபவமாகவே இருந்திருக்கிறது. தொலைபேசியில் தொடர்புகொள்கிற வேளையாக இருந்தாலென்ன. நேரடியாகச் சந்திப்பதாக இருந்தாலென்ன அவருடன் பேசுகிறபோது - சந்திக்கிறபோது அவை இனிமையான பதிவுகளாக அமைந்துவிடும்.

தன்னுடைய வீட்டில் உள்ள 'பசன் புரூட்' (Passion Fruit) மரத்திலிருந்து பறித்த நான்கைந்து கனிகளை ஒருகடதாசியில் சுற்றி அதனை ஒரு 'சொப்பிங்பாக்' இல் (Shopping Bag) வைத்துக் கொண்டு வந்து கையில் தந்து, "எங்கள் வீட்டுப் பழம். நல்லருசியானது. கரைத்துக் குடியுங்கள்" என்று சொல்லுகிறபோது அவரின் அன்புணர்வை மிக நெருக்கமாக அனுபவித்திருக்கிறேன். மறுமுறை சந்திக்கிறபோது, "பழம் எப்படி இருந்தது? இன்னும் கொஞ்சம் கிடக்கிறது. கொண்டு வந்து தருகிறேன்" என்று சொல்லும் அவரின் அன்புள்ளத்தை என்னவென்பது?

இச்செயல் ஒருசின்னஞ்சிறிய செயலாக சிலருக்குத் தென்படலாம்! ஆனால், இச்சிறுசெயலின் ஊடாக அவர் வெளிப்படுத்துகிற அன்புணர்வும் ஆழ்ந்த உறவும் என்னைப் பொறுத்தவரையில் மிக உயர்வான தோழமையின் - அன்பின் வெளிப்பாடே.

மகிழ்ந்திருப்பவர்

சோ.ப. ஆசிரியர் ஒரு சிறிய புன்முறுவலைத் தன் முகத்தில் எப்போதும் சுவற்செய்திருப்பார். அது இலக்கியமேடையில் சந்தித்தாலென்ன. ஒரு நூல் வெளியீட்டு விழாவின் போதென்றால்லென்ன, கருத்தமர்வுகளில் பங்கேற்றாலென்ன. பிரயாணத்தின் போதென்றாலென்ன தானும் மகிழ்ந்து கூடயிருப்பவர்களையும் மகிழ்ச்சிப்படுத்துவார். அவரின் எளிமையும் இயல்பாகப் பழகும் தன்மையும் அவரில் இரண்டறக் கலந்துள்ளவை.

விவிலியம் (பிலிப்பியர் 4:8) கூறுவதுபோல உண்மையானவை, கண்ணியமானவை, நேர்மையானவை, தூய்மையானவை, விரும்பத்தக்கவை, பாராட்டுக்குரியவை, நற்பண்புடையவை, போற்றுகிறகுரியவை போன்றவைகளைப் பாராட்டுகின்ற பண்புள்ளம் கொண்டவர் சோ.ப. ஆசிரியர். இதனை திருமறைக் கலாமன்றம் முன்னெடுக்கும்

பல்வேறுபட்ட நிகழ்வுகளில் சோ.ப. ஆசிரியரின் பங்கேற்பிலிருந்தும் பங்களிப்பிலிருந்தும் அவதானித்திருக்கிறேன். காய்தல் உவத்தல் இன்றி அனைத்தையும் பார்க்கும் - அனைவரோடும் பழகும் - நற்குணம் கொண்டவர் என்பதை நேரில் கண்டு அனுபவித்திருக்கிறேன்.

புலமையாளர்

தென்னிலங்கைக் கவிதை, ஆபிரிக்கக் கவிதைகள், வடக்கிருத்தல், நினைவுச் சுவடுகள், சுவடெச்சம், பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகள், ப்ளெய்ஸ்சென்ட்ரார்ஸ் - சைபீரிய றயில்வண்டி உரையும் ப்ரான்சைச் சேர்ந்த குட்டிகளேனும் போன்ற சோ.ப வின் நூல்களைப் படித்து அவரின் புலமையைப் போற்றியிருக்கிறேன். சிறப்பாக, நூல்களில் அவருடைய தமிழ் - ஆங்கில புலமையைக் கண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறேன்.

எந்தளவிற்கு புலமையுடையவராக அவரை நான் பார்க்கிறேனோ அந்தளவிற்கு அற்பமேனும் 'புலமைச் செருக்கு' அற்றவராகவும் நான் அவரைக் கண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறேன். சைவசமயத்தோடு ஏனைய சமயங்களின் அறிவையும் நிறையப் பெற்றவராக விளங்குபவர் சோ.ப. ஆசிரியர்.

மேலும், ஆசிரியராகவும் பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை அதிபராகவும் பணியாற்றிப் பலநூறு நல்லாசிரியர்களை இன்றைய சமூகத்திற்கு உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார் என்பது சோ.பவின் புலமையின் இன்னுமோர் உயர்ந்த பெறுபேறாகும்.

ஊக்கமூட்டுபவர்

'நூல்கள் வெளியிட ஆலோசனை தரவேண்டும்', 'நூல் வெளியீடுசெய்ய உதவவேண்டும்', 'மதிப்பீட்டுரை வழங்கவேண்டும்' என சோ.பவை அணுகினால் எவ்வித மறுப்புமின்றி தன்னால் ஆன உதவிகளைச் செய்து திருத்தங்களை மேற்கொண்டு மேலதிக கருத்துக்களை வழங்கி உதவிநாடிச் சென்றவர் மனநிறைவோடு திரும்பிச் செல்லு மளவிற்கு சோ.ப. உதவுகின்ற மனப்பான்மை படைத்தவர்.

குறிப்பாக மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கும் வளருகிற இக்கால எழுத்தாளர்களுக்கும் இணைப்பாளராக, பாலமாக சோ.ப. பலரால் கருதப்படுவதை நான் பல நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வுகளில் ஆற்றப்படுகின்ற உரைகளிலிருந்து அறிந்திருக்கிறேன்.

சமூக செயற்பாட்டாளர்

மகாகவி பாரதி பாடுவது போல "... வாய் சொல்லில் வீரரடி..." என்று, இன்று பலர் பேச்சோடு நின்று விடுவதைப் பார்க்கலாம். ஆனால் சோ.ப. அவ்வாறல்லாமல் மிகுந்த சமூக ஈடுபாடுடையவராக விளங்கிவருகிறார் என்பது பலர் பின்பற்றவேண்டிய ஒன்று. இவரின் சமூக ஈடுபாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டாக திருநெல்வேலியில் அமைந்துள்ள சைவச் சிறுவர் இல்லத்தின் தலைவராக இருந்து அச்சிறுவர் இல்லத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஒவ்வொருநாளும் குறிப்பிடத்தக்க நேரத்தையும் சக்தியையும் செலவிட்டு அச்சிறுவர்களின் வளர்ச்சிக்கு தியாக சிந்தையோடு உழைப்பதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

நிறைவாக, சோ.ப. ஆசிரியர் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்டகொடைகளை - ஆற்றல்களைப் பயன்படுத்தி சிறந்த பெறுபேற்றினை அடைந்து சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் உயர்ச்சிக்கும் உதவியிருக்கிறார் என்பது உண்மையில் முன்னுதாரணத்திற்கும் பாராட்டிற்கும் உரியது. அறிஞர் மு.வரதராசனார் கூறுவதுபோல 'புத்தகங்களைப் படிப்பதோடு மனிதர்களையும் படியுங்கள்' என்ற வார்த்தைகளின் உண்மைப் பொருளை உணர்ந்துகொள்வோமானால் சமூக ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக நாம் மாறலாம் - வாழலாம்.

நல்ல நல்ல நூல்களையும் இப்பேர்ப்பட்ட - சோ.பதம்நாதன் போன்ற - மனிதர்களையும் நாம் படித்தால் நம் வாழ்வு சிறக்கும் - உயரும் என்பதனைக் கூறி சோ.ப.சேர் இன்னும் பல ஆண்டுகள் சுகநலத்தோடு தமிழுக்கும், சமயத்திற்கும் தொண்டுகள் ஆற்றவேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

வற்றாத கவி ஊற்று
தமிழறிஞர் கலாநிதி தமிழ்மணி அகலாங்கன்

யாழ். பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை கோப்பாய் மகாவித்தியாலயத்தில் இயங்கிய காலம். இந்திய அமைதிக்காகும் படை எங்களிடமிருந்த கொஞ்ச நஞ்ச அமைதியையும் புறித்தெடுத்துக் குழப்பி. பெரும் போரை நடாத்திய காலம்.

ஆம். 1987,1988 காலப்பகுதியில் பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் கணிதத் துறை சார்ந்த ஆசிரியராகப் பயிற்சிபெற நான் சென்றிருந்தேன்.

அப்போது எமக்குத் தமிழ் மொழியும் ஒரு பாடமாக இருந்தது. ஒருநாள் தமிழ்ப்பாடநேரம் தமிழ்ப் பாட விரிவுரையாளர் வகுப்புக்கு வந்தார். வழமையான புன்னகையோடு இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

மாணவர்கள் யாவரும் ஆசிரியர்கள். வயது வந்தவர்கள். அதனால் விரிவுரையாளர்கள் யாவரும் மிகுந்த நட்புறவோடு கற்பித்தனர். தமிழ்ப் பாட விரிவுரையாளரும் எந்தவித மேலாதிக்க உணர்வுமின்றி மிகவும் மகிழ்ச்சியோடும் நட்புறவோடும் பாடத்தை ஆரம்பித்தார்.

“ஓர் ஆசிரியன் வகுப்பறைக்குச் செல்லும்போது, அன்றைய பாடத்தைச் சரியாகத் திட்டமிட்டு போதிய ஆயத்தத்தோடுதான் செல்லவேண்டும். ஆனால் இன்று நான் அந்த அளவுக்கு ஆயத்தத்தோடு வரவில்லை...”

என்று தொடங்க மாணவர்களிடம் சலசலப்புத் தோன்றிவிட்டது. அவர் தொடர்ந்தார். ‘இன்று தமிழிலக்கணத்தில் வேற்றுமை என்ற பகுதியைக் கற்பிக்கப்போகிறேன். எனக்கு எனது தமிழிலக்கண அறிவிலுள்ள நம்பிக்கையிலும் அகலாங்கன் துணைக்கு இருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கையிலும் இன்றைய பாடத்தை ஆரம்பிக்கிறேன்.’ எனத் தொடர்ந்தார். எனது தமிழிலக்கண அறிவின்மேல் அவர் வைத்திருந்த நம்பிக்கையையும் அதை அப்படியே வெளிப்படுத்தி என்னைப் பெருமைப்படுத்தியதையும் பார்த்து நெகிழ்ந்துபோனேன். அப்பொழுதுதான் எனது சக மாணவ நண்பர்களுக்கு என்னைப்பற்றித் தெரியவந்தது.

அன்றைய இலக்கண வகுப்பிற்கு எனது துணை அவருக்குத் தேவைப்படவில்லை. இலக்கணம் கற்பிப்பதற்கு அவருக்கு முன் ஆயத்தம் தேவையில்லை என்பது வேறு பிரதேசத்து மாணவர்களுக்கு அப்போது தெரியாது. போகப்போகத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

அன்றிலிருந்து எனக்கு அவர்மேல் ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டது. தற்போது வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற ஈழத்தின் தலைசிறந்த இருமொழிப் புலமையாளர்களில் ஒருவராக விளங்கும் கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்கள்தான் அந்த விரிவுரையாளர். கவிஞர் இ. முருகையன், கவிஞர் காரை சுந்தரம்பிள்ளை, கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் என ஈழத்தின் தலைசிறந்த கவிஞர்கள் யாழ்ப்பாணக் கம்பன் விழாக்களில் கவியரங்குகளில் மூவேந்தர்களாகக் கோலோச்சிய அந்தக் காலமே யாழ்ப்பாண இலக்கிய வரலாற்றில் பொற்காலம் எனலாம்.

எனக்கு இவர்கள் மூவரோடும் நெருங்கிய உறவிருந்தது. அதனால் அவர்களது கவிதைகளை அவர்களிடமிருந்து பெற்று வாசித்துப் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இம்மூவேந்தர்களில் கவிஞர் இ. முருகையன், கவிஞர் காரை சுந்தரம்பிள்ளை ஆகியோரின் குரல்களில் பெண்மைக்குரிய தன்மை மிகுந்திருந்ததால் அவர்களின் கவிதைகளின் சிறப்பு அவர்கள் வாசிக்கும்போது முழுமையாக வெளிவருவதில்லை.

ஆனால் கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்களின் கரகரத்த ஆண்குரல் அவரது கவிதைக்குரிய முழுமையான கம்பீரத்தைக் கொடுப்பதை நான் மிகவும் இரசித்திருக்கிறேன்.

அத்தோடு மரபுக்கவிதைக்குரிய சிறப்பியல்புகளான எதுகை, மோனை, என்பவற்றோடு கவியரங்கக் கவிதைகளுக்குச் சிறப்பாகத் தேவைப்படும் இயைபு எனப்படும் பின்சீர் எதுகை அவரது கவிதைகளில் சிறப்பாக இடம்பெற்றிருப்பதைப் பார்த்து இரசித்திருக்கிறேன்.

சமகாலப் பிரச்சனைகள் அவரது கவிதைகளில் பொருத்தமாக இடம்பிடித்திருக்கும். பிரம்படிபட்ட எங்கள் பெருமானைப் பாடும்போது பிரம்படியில் பட்டபாட்டைத் துணிச்சலாகச் சொல்லுவார். இந்திய அமைதி காக்கும் படை பிரம்படி வீதியில் செய்த படுகொலை அப்பொழுது பிரசித்தம்.

கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்களோடு, அவரது தலைமையில் பல மேடைகளில் நான் கவிதை பாடி யிருக்கிறேன். பேசியிருக்கிறேன். தலைமை ஏற்று நடாத்தும்போது நேரக்கட்டுப்பாட்டை அவர் இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிப்பார். இருப்பினும் எனக்காக அவர் ஒரு கருத்தரங்கில் அதிக நேரத்தை வழங்கியதை மறக்கமுடியாது.

மன்னார் சித்தி விநாயகர் இந்துக்கல்லூரியில் நடைபெற்ற வடமாகாண இலக்கிய விழாவில், எனது பேச்சுச் சுவாரசியத்தையும் சபையின் ஆரவாரமான மகிழ்ச்சி வெளிப்பாட்டையும் பார்த்து அதிக நேரத்தை எனக்கு வழங்கி அந்த நிகழ்ச்சியைச் சிறப்பித்தமையை என்னால் மறக்கமுடியாது.

எனது இலக்கியத் தேறல் கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல் வெளியீட்டு விழாவின்போது அத் தொகுப்பிலுள்ள நக்கீரர் ஒரு விதண்டாவாதி என்ற கட்டுரையைப் பற்றி அவர் வியந்து வியந்து பேசியது என்னை எந்த அளவுக்கு உற்சாகப்படுத்தியது என்பதை என்னால் சொல்லி விளக்கமுடியாது.

கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்களது மேடைப் பேச்சுக்களை நான் பல தடவைகள் கேட்டுள்ளேன். நகைச்சுவை கலந்த பாணியில் இயல்பாக அமைந்த தெளிவான நடையில் அவர் பேசுவார். கேட்டார்ப் பிணிக்ருந்தகையவாய் அவை இருக்கும். புதுப்புதுச் செய்திகள் அவரது பேச்சில் வெளிவரும்.

கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்கள் பலதுறைகளிலும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தாலும் கவிதைத் துறையே அவருக்கு வாலாயமானது என்பது எனது அபிப்பிராயம். அவரது கவிதைகள் மிகவும் எளிமையாகவும் மிகவும் சிறப்பாகவும் கவித்துவம் நிரம்பியதாகவும் இருக்கும். கவிதை அவரிடம் ஊற்றெடுத்துப் பாயும்.

ஓய்வில்லாமல் தமிழ்ப்பணியையும், சமூகப்பணியையும் செய்துவரும் எனது ஆசான் கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்களுக்கு பவளவிழாக் கொண்டாடுதல் சாலத் தகும்.

பல்துறை சார்ந்த பல நூல்களையும் வெளியிட்டு, பல பரிசுகளையும் பாராட்டுக்களையும் பெற்றுள்ள கவிஞர் அவர்களது பவள விழா சிறக்கவும், பவளவிழாமலர் சிறப்பாக அமையவும், இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள நண்பர் கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் அவர்களுக்கு வல்லமையை வழங்கவும் எல்லாம் வல்ல இறை வனை வேண்டிப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

கவிஞர் அவர்கள் இன்னும் பல்லாண்டுகள் சிறப்போடு வாழ்ந்து தமிழ்த்தாய்க்குத் தொண்டு செய்ய இறைய ருளை இறைஞ்சுகின்றேன்.

அன்பு
அகலங்கன்
தமிழ் அதர்
90, திருநாவற்குளம்
வவுனியா.

எனக்குப் பக்தர் அவருக்கு தியாகர்

தியாகர்.

சங்காலை.

விசேட ஆசிரிய பயிற்சிகளை வழங்கும் பலாலி அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் 1966ம் ஆண்டு வர்த்தகக் கல்வியில் நான் விசேட பயிற்சி பெறச் சென்ற காலமது. அங்கு என்னுடன் பயிற்சி பெற்ற பலருள் இன்றும் நினைவில் நிற்கும் சிலருள் கவிஞர் சோ. பத்மநாதனும் ஒருவர். அவர் ஆங்கிலக் கல்வியில் பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்தபோதும் பொதுப்பாட நேரங்களில் இருவரும் ஒன்றாகவே கல்விகற்று வந்தோம்.

கலாநிதி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் கல்வி விரிவுரையாளர். அவரது விரிவுரை முடிந்ததும் அவர் போதித்த ரசனையுடன் கலந்த விரிவுரைகளை ஆவலுடன் மீட்டெடுப்போம். விரிவுரையாளரின் விரிவுரையில் இடம்பெற்ற கருத்துக்களில் என்னுள் பதிந்த கருத்துக்களே சோ.ப. உள்ளும் பதிந்தன. அதன் பின்னர் இருவரும் ஐக்கியமானோம். அவர் என்னைத் "தியாகர்" என்றும் நான் அவரை "பக்தர்" என்றும் அன்புரிமையுடன் விளித்துப் பேசத் துவங்கினோம். வெள்ளிக்கிழமை காலையில் ஏதாவது ஒரு விடயம் பற்றி ஆங்கிலத்தில் சகலரும் 10 நிமிடங்கள் எழுதவேண்டும். வணிகத்துறை சார்ந்தவனென்றாலும் நான் நிரம்ப எழுதிவிடுவேன். அத்துடன் நிரம்பவே இலக்கணப்பிழையும் விடுவேன். தியாகரே ஆங்கில இலக்கணத்தை கொஞ்சம் படித்தாலென்ன என்று உரிமையுடன் கூறுவார்.

கலாசாலையில் பயிற்சியாளர்கள் படுத்தாங்கும் மண்டபத்தில் யாரோ ஒரு பயிலுனர் கட்டில் ஒன்றை உடைத்துவிட்டார். அக்காலத்தில் அதிபராகவிருந்தவர் கட்டிலை உடைத்தவரைக் கண்டுபிடித்து அவரிடம் நடவடிக்கை அறவிடாமல் சகல பயிலுனரதும் சம்பளத்தில் 10% ரூபாயை வெட்டிவிட்டு மிகுதிச் சம்பளத்தை எம்மை எடுக்கும்படி கூறினார். (அக்காலத்தில் எமது சம்பளம் ரூபா 165/- மட்டுமேயாகும்) இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து முழுச் சம்பளத்தையும் தந்தால் மட்டுமே நாம் எமது சம்பளத்தை எடுப்போம் என்று ஒரு போராட்டம் எம் இருவரினதும் கூட்டு முயற்சியில் நடத்தி வெற்றியும் பெற்றோம். இது நாம் இருவரும் இணைந்து ஆற்றிய பொதுப்பணியாகும். பலாலி அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் இருந்து ஆண்டுதோறும் வெளிவரும் "கலாவதி" என்ற சஞ்சிகையின் 1967ம் ஆண்டின் பிரதம ஆசிரியர் இவரே. சஞ்சிகையை சீரியமுறையில் வெளிக்கொணர்ந்து எல்லோரது பாராட்டையும் பெற்றார். G.T.C English Literary Association, தலைவர் ஆகவும் பணியாற்றியவர். கலாசாலையின் "சைவ மாணவர் மன்றத்தின்" பொருளாளராக நானும் செயற்குழு உறுப்பினராக அவரும் இணைந்து செயற்பட்டோம். அக்காலத்தில் கீரிமலைச் சிவன் கோவிலில் வருடந்தோறும் நடைபெறும் ஆனி உத்தரத் திருவிழா ஆசிரிய கலாசாலையால் வருடாந்தம் நடத்தப்பட்டு வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. "சைவ மாணவர் மன்றம்" இதனை முன்னின்று நாடாத்துவது வழமையாகும். எமது 02 ஆண்டுகள் கலாசாலை வாழ்க்கை நிறைவு பெற்றதும் கற்பித்தலுக்கென நாம் இருவரும் வெவ்வேறு மாவட்டங்களிற்கு கடமைக்குச் செல்லவேண்டியதாயிற்று. சொற்ப கால இடைவெளியின் பின்னர் இருவரும் யாழ்ப்ப. மண்ணிற்கு மாற்றலாகி வந்தோம். பின்னர் இவர் ஆங்கிலக் கல்வியில் சீமையில் புலமைப்பரிசில் பெற்று எந்தக் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்றோமோ அதே கலாசாலைக்கு அதிபராகப் பண்புரியும் பேறு பெற்றார். ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளின் உள்ள கவிதைகளை நன்கு கற்று ஆய்ந்து ஒப்புநோக்கி நாடறிந்த கவிஞராகத் திகழ்கிறார். அதனோடுமட்டும் நில்லாது பிறமொழிக் கவிதைகளையும் அவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சஞ்சிகைகளில் பெருமையுடன் படிக்கலானேன். மேலும் அவர் பங்குபற்றும் நூல்வெளியீட்டு விழாக்கள், பட்டிமன்றங்கள், கவியரங்குகளை இயலுமானவரை பார்த்துவருகிறேன். பிள்ளைகளின் திருமண விடயம் சம்பந்தமாக தேவையேற்படும்போதெல்லாம் மனம்விட்டு அளவளாவினோம்.

பெரியப்பா உங்கள் நண்பன் சோ.ப. விற்கு அவரது பிறந்ததினத்தில் ஒரு மலர் வெளியிடப்போகினாம் நீங்களும் ஏதாவது எழுதித் தாருங்கோவன் என்று என் பெறாமகள் கேட்டதன் விளைவே இக்குறிப்பு

இன்னும் 2 ஆண்டுகள் கடந்தால் எமது நட்புக்கு 50 வயது ஆகும்.

Our role model

Mrs, J. Denicius

Gentle and simple his pathways
 kindness and patience his virtues
 knowledge and wisdom his ornaments
 that's my Guru Sopa sir.

An inspiring Guru
 A motivating Guide
 A generous facilitator
 A powerful resource

"Are you a teacher of English?
 Aren't you a student of Sopa?
 oh! what a pity not to be one
 Ahi! we the lucky lot to be proud of.

We the lucky lot
 Have climbed up the rungs
 He our great Guru
 watch us contended

As we climbed up the rugs
 He who led us through
 the highways and byways of literature
 watched us contended

A teacher, A principal
 An administrator, an innovator
 A poet, A writer, A translator
 who else but our dear Guru?
 Dear sir, we wish you
 Health wealth and long life
 you shall always remain
 our role model.

பதிவுகள்

சுவடுகள்

16 வயதில்

27 இல்

36 இல்

42 இல்

1963 இல் நாடக நடிகனாக

லண்டன் முருகன் கோயில்
பொன் சுந்தர் மற்றும் சுயிலை நாகநாத சிவத்துடன்

பேராசிரியர் செல்வ கனகநாயகத்துடன்
(கோவை, 2010)

MRTC இல் உரை பெயர்ப்பு

திருநெல்வேலி சைவச் சிறுவர் இல்லத்தில்

மகன் ஆரான் திருமணம்
(லிவர்பூல் 2011)

ஆளுநர் விருது 2007

பண்டித மாணவர்களுடன் (2013)

கொழும்பு இந்நுக்கலீலார்
முதன்மை விருந்தினர் (2014)

மனைவி சிவசோதியுடன்

லிவர்பூலில் கவிதை வாசிக்கிறார் (2011)

பிரதமர் றணிலிடம்
ஆபிரிக்கக் கவிதைக்கு விருது பெறுதல் (2002)

கவிஞர் எம். ஏ. நுஃமான்,
ஓவியர் ஆசை இராசையாவுடன் (2012)

லண்டன் முருகன் கோயிலில்
சோ.ப. தம்பதி (2011)

மூத்த மகன் இளங்கோ மனைவி மக்களுடன்

At the SAARC Festival of Literature Agra, 2013

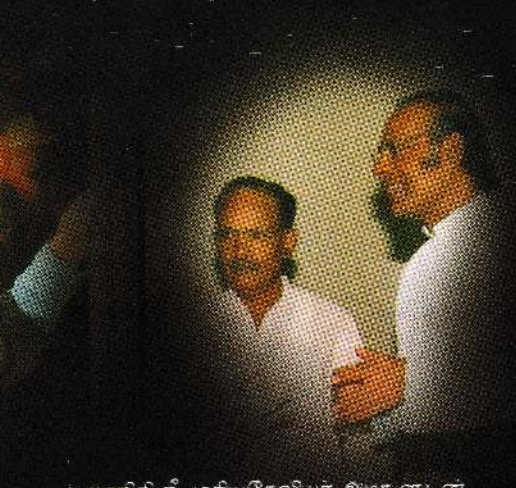
மகன் அபர்ணா மருமகன் கிருபாகரனுடன்

இளைய மகன்
செந்தாரன் மனைவி நிஜீனாவுடன்

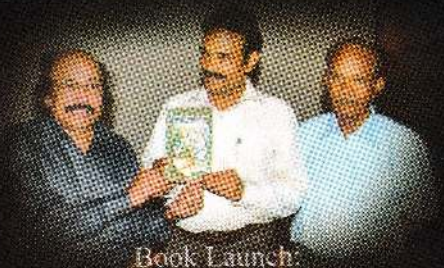
Chief Guest Kalaimagal International School (2012)

கலாநிதி நீ. மரியசேவியர் அடிகளுடன் நூல் வெளியீட்டில்

மலையாளக் கவிஞர் சச்சிதானந்தனுடன் மட்டக்களப்பு, 2014

Book Launch: Tamil short stories from Sri Lanka Colombo, 2014

அரச இலக்கிய விருது இவ்வதில் கலைஞர்களுடன் வெயங்கோட், 2012

பேராசிரியர் நா. சுபிரமணியன் தம்பதியுடன் சோ.பத்மநாதன் தம்பதிகள் (கோவை 2010)

மகன் செந்திரன். மகள் அபரணாவுடன் பெற்றோர் (2009)

கவிஞர் ஜின்னாவூ உடன் கொழும்பு, 2012

Sopa and the Poetry of Artifice'

Pro. Chelva Kanaganayakam

It is one of the ironies of literary history that certain periods tend to claim what often appears to be a disproportionate amount of space and attention. Phases of such heightened literary activity hardly ever occur in isolation, and if one looks hard enough, one would find the seeds of growth being sown in preceding periods. The actual burgeoning of a period, however, takes place within certain spatial and temporal boundaries. In Sri Lanka, that was certainly the case when the 1960s and 1970s witnessed a gradual transformation in literature that, together with a particularly resonant cultural and political context, allowed for new and exciting forms of expression to emerge in the 1980s. Two decades of restless inquiry created the groundwork that, together with a volatile political backdrop, paved the way for thirty years of powerful literary innovation. Very few would dispute that the last three decades have been crucial in giving Sri Lankan Tamil literature a new identity and strength that is hardly matched in other parts of the world where Tamil literature is being written. A large number of notable authors appeared in Sri Lanka and in the diaspora during this period, and the distinctive contribution they made to literary history is quite striking. It is against this literary canvas that one needs to see the contribution of S. Pathmanathan (popularly known by the *sobriquet* Sopa).

The shift in literary style began in the 1960s with a number of writers, including Mahakavi, Murugaiyan and Neelavanan, who in their poetry sought ways to break free from the stifling formal practices of traditional verse. The reasons for this transition are not easy to explain since in the neighboring Tamil Nadu, the shift to free verse had occurred much earlier. Sri Lankan Tamil literature remained largely entrenched in formal verse, despite the political and cultural changes that were taking place in the island. Even in the 1960s, the change in poetic form was not a response to political contexts but rather to a number of cultural changes that allowed for a range

of new poetic voices and perspectives. The shift from tradition to modernity as it were was neither sudden nor total, but a movement towards the demotic did occur in significant ways. Traditional forms, or for that matter, thematic preoccupations, were not abandoned, but now there was a very different sense of audience and style. The conventions that framed traditional poetry were loosened as poets such as M.A. Nuhman, Shanmugam Sivalingam, M. Ponnambalam, and several others, began to explore new themes and new forms of expression that related more closely to the society they saw around them.

It is in relation to this tradition which cleared a space for innovation and experiment that one needs to view the last thirty years, when upheavals of various sorts created the climate for a very different and often radical poetry. The major poets of this period were not unmindful of the past; in fact, they were sharply conscious of tradition. Now, they set about the task of reshaping literature and finding their own distinctive voices. Each of the major poets of this era broke new ground, including Sopa, who, over a period of thirty years, has made a tremendous contribution to literary history.

Literary innovation is hardly ever entirely fortuitous. Sopa belongs to two worlds, and that has been crucial to shaping his literary sensibility. Born and educated in Jaffna, he has lived his entire life in the northern part of Sri Lanka, and a local tradition was very much a part of his upbringing and intellectual horizon. Vidwan Karithkeyan introduced him to the world of classical and devotional literature in Tamil, as did many others, including Kirupananda Variyar. His English education at the University of Jaffna and the University of Reading in the UK gave him access to a broad range of Western literature, and his occupation as an English lecturer gave to him an awareness of both western and postcolonial literary styles. Intellectuals such as Professor Sivathamby and A.J. Canagaratna, who were themselves products of two worlds, served as mentors in shaping the sensibility of Sopa. The fusion of these two strands has been quite central to his work as a poet, essayist, and translator. His deep familiarity with more than one tradition is probably what shapes the particular texture of his poetry and accounts for its range and depth. He clearly belongs to the group of poets who, in the last three decades, effected a renaissance in Tamil poetry, but he has also created a distinctive niche for himself. In many ways, what distinguishes his work from that of his peers is his conviction about the importance of tradition as a crucial element for experiment and innovation. His essay titled "Puthukavithaikum Osai Undu" which appeared in *Jeevanathi* is a clear and cogent statement about his belief that free verse is really a relative concept. Poetry without any formal constraints often ceases to be poetry. This essay provides a theoretical frame for understanding his poetry and also underscores his nuanced understanding of western literature.

Tradition appears in a number of ways in his poetry. There are often a plethora of allusions in his writing that relates to a whole tradition of literature. The intertextuality is never arbitrary. It is a way of signaling that literary history never exists in isolation. Even the title of his book, *Vadakkiruthal*, invokes an intertextual field. Equally important, Sopa is aware, both as a critic and as a poet, that metre in poetry is never an embellishment. The long history of prosody in Tamil literature has been a response to changing conditions. If certain metrical and stanzaic patterns became dominant in certain periods it was because the social or political context demanded a shift from the practice of earlier times. But the shifts never entailed abandoning previous forms. The symbiotic relation between metrical form and experience becomes crucial to understanding Sopa's own work. He is also sharply conscious of the performative aspect of Tamil poetry. The tradition of poetry being sung or spoken is very much a part of Tamil literary history. Sopa himself has performed his poetry and is conscious of the relation between poetry and orality.

That said, Sopa's poetry from the very beginning recognizes that the new context facing the Tamils did not possess an adequate vocabulary. This is not a question of globalization or modernity that appeared to require a whole new set of terms. More importantly, diction in Tamil did not often possess the capacity to access the new and often traumatic experiences that confronted the Tamils. Sopa's response to this challenge is what constitutes the distinctiveness of his poetry. For him the struggle with language does not get resolved by importing or inventing new terms. Rather, it involves pushing the boundaries of language until language itself becomes capable of accessing new dimensions of experience. Sopa is never a "difficult" poet, but that in no way diminishes the complexity of his writing or the depth of his thought.

Sopa has not been a prolific writer, but he has written poetry consistently for a period of five decades, starting in the 1950s, and has published three volumes of poetry. He was a young poet in his teens at the time that poets such as Mahakavi were changing the face of Tamil poetry with their experiments in metrical forms and content. Their influence is as evident in Sopa's poetry as is the work of a large number of poets from classical to modern times. Intertextual references to both the secular poets of the Cankam age to the religious poetry of the Pallava Period abound in his work, drawing attention to the sense of tradition that informs his work. He is also equally aware of the tradition of western poetry, including the work of postcolonial authors, whose preoccupation with postcolonial modernity was significant in many ways.

Sopa's three volumes of poetry, titled *Vadakkiruthal* (1998), *Ninaivuch Chuvadukal* (2005) and *Suvattecham* (2010) are not only central to understanding the poet's contribution to literary history but also for tracing the trajectory of modern Sri Lankan poetry in general. As one who has consistently read and performed his poetry, Sopa is conscious of the oral quality of Tamil poetry, while being equally conscious that poetry must lend itself to careful scrutiny. Here lies the true genius of his poetry, and the uniqueness of his contribution. His poetry combines the oral with the cerebral, the traditional with the modern, and the literary with the demotic in ways that very few poets have achieved. Free verse for Sopa was always framed by tradition, and rhythmic patterns came naturally to him.

There is, inevitably, a gradual change in his poetic mode over time. The poems written in the 1960s, for instance, tend to be much more formal in their use of metrical patterns. In retrospect, these poems are more important for their mastery of form than for their preoccupation with the events of that time. A gradual shift occurs in the decades that follow, and his recent poetry is more overtly conversational in its diction and rhythm. The changes in form underscore the social and political context of the time which required a different sense of poetics. As the political context became increasingly fraught, the poetry too changes to accommodate a different sensibility and a different sense of audience. The arc of his poetry mirrors the vicissitudes of Sri Lankan Tamil society in postcolonial times.

Sopa's poetry consistently raises a fundamental question about the function of poetry and the role of the poet in times of turmoil and upheaval. We are aware that Sopa himself has thought deeply about these issues in his critical essays and in his translations. As one who lived through the tempestuous years of recent history, he is not simply an observer but one who has a direct sense of what war does to people. He is constantly aware that poetry constructs its own world in which passion is always framed by control. Sopa is not the only poet in recent times to push the limits of poetic language, but he does that in his own way with remarkable success. For the purpose of this brief essay, I would like to focus on one of his poems, written at a time of political turmoil.

How does the poet, for example, capture the trauma of internal displacement and diaspora when a community is asked to leave its home and embark on an uncertain journey to safety? Sopa's poem "Veethi Vazhi Vantha Virutchangal" in *Vadakkiruthal* is a memorable poem that grapples with the challenge of finding a language to express an experience that was both new and traumatic. The persona of the poet is that of the observer and witness who shares the sense of panic with the people and remains detached at the same time. The language itself moves across various registers, from panic stricken utterances to formal declamations, and the voice of the poet that is conscious of its own artifice. So much is said, and so much is left unstated. Even the mundane gesture of finding the time to untie a tethered goat suggests so much about rootedness, and about the sheer helplessness of moving from one's own village to an unknown destination.

Each section of this long poem shifts its tone to capture the experience of a long journey into the unknown. As the focus moves from the individual to the collective, and the pace moves to one of panic, the rhythm of the poem too changes to give a sense of the urgency of the moment. The poem itself acquires a cinematic quality and the stanzas capture a chorus-like quality to mimic the instinctive, determined, and despondent movement of the people. At the end of a long journey, the exodus reaches a place of temporary safety. There is now relief and a deep sense of regret and pain, all of which are echoed in the formal rhythm of the poem.

"Veethi Vazhi Vantha Virutchangal" is a somewhat uncharacteristically long poem. The idea of a journey or exodus inevitably determines the length and shape of the poem. One cannot write about a moment of displacement without being conscious of other displacements, including the Biblical one, which then gets recapitulated by many authors such as T.S. Eliot. Sopa is aware of the need for specificity, but also of the significance of artifice that requires an awareness of tradition. Recounting the exodus of the Tamils at a specific time and place involves a particular kind of linear narrative, but such narratives have a causal logic that often goes against the grain of art. A causal narrative presupposes a simple binarism and a clearly defined ideological stance. Here the poem does not attempt to narrate an event; instead, it creates the event as a form of artifice.

The poem has a beginning and an end, but the artifice of the poem compels the reader to witness multiple lines of intersection. The poem grows out of a political context that we, as readers, are aware of through many other sources. The poem itself is not interested in causes or about blame. What we get instead is a cluster of images, each one shaped differently by poetic form, but connected to each other synchronically rather than diachronically. Take, for example, the second stanza of the poem.

காணிக்குப் போய்
ஆட்டைக் கையோடு அவிழ்த்துவந்த
மாணிக்கவேலு
மனைவியிடம் சொன்னான்
"வயசான நாங்கள் மடிந்தால் கவலையில்லை
இளசுகளை ஊரில் இருக்க விடலாமே?
'முன்னரங்கைத் தாக்கி முறித்து
படைபுகவே
பின்னடைவு கண்டோம்'
- பெடியள் அறிவிப்பாம்"
விக்கித்து நின்றார் விழுங்கும் இருளில்
ஒரு திக்கும் தெரியார். திகைத்து

Four segments constitute this stanza, and each one is distinguished by a particular use of diction. The first with its easy flow of language recapitulates the normality of the gesture of untying a tethered goat as a part of daily ritual. The second segment shifts the tone to a very different register with its allusion to impending violence and death. No reasons are given, but the juxtaposition of the first segment with the second startles the reader with the suddenness of the transformation. The third segment is formal and while it explains the first two segments, it remains impersonal and almost clinical in its minimalist use of language. The final segment is both cumulative and self-sufficient in that the response of the character is caused by a sequence of events, but the sequence has made everything opaque rather than transparent. One is struck by the sheer genius of this stanza which, like all great poetry, reveals its multiplicity and heterogeneity.

The poem ends on a note of despair and faint hope even as it offers a sense of its context and artifice. Here is a poem that does not simply record, from a subjective perspective, the trauma of a people who are forced into displacement. It does not even attempt to attribute blame or look for causes. This poem is not tendentious and it does not advance an ideological stance. What this poem provides is a sense of lived experience, of the sheer scale of human suffering in ways that are deeply subjective but with the control of artifice. The formal dimension of the poem frames the expression of trauma, and in the process transforms a historically verifiable event into what Yeats once described as the "artifice of eternity."

Those who are familiar with Sopa's poetry hardly need to be told that he is one of the finest poets of our time. Like most great poets, he too casts his net wide and writes from multiple perspectives, capturing subjective states from extreme despair to humor and irony. He is both a poet who reaches out to the average reader and one who chronicles the times through his complex artifice. The trajectory of his poetry over fifty years gives us a sense of how Tamil poetry in Sri Lanka transformed itself to acquire a new lease on life. His work is a record of the social and political history of the Tamils in postcolonial Sri Lanka. More importantly, it is the finest example of how Tamil poetry, in recent times, reinvented itself to become an essential part of a larger social discourse. Sopa's poetry alone would enable us to construct a frame for writing the literary history of Tamil in postcolonial Sri Lanka.

(Endnotes)

1 *It has been for me a privilege and pleasure to have known Mr. S. Pathmanathan for over three decades. When I first met him in the late 1970s he had just enrolled in the degree program at the University of Jaffna, and I was ostensibly his lecturer in English. My role as teacher morphed into something else very rapidly, and we became good friends, sharing ideas and exchanging views each other. Our conversations at my home often lasted several hours, encapsulating a range of topics. Over the years I have learned a great deal from him about poetry, literature, culture, and life in general. When I met him two years ago in India, he was no different from the cultured, generous, and humorous person he was when I met him over thirty years ago. He treads lightly on the ground, and that has enabled him to live through tempestuous times without bitterness or anger, and embrace each phase of his life gracefully. As an intellectual, and as a poet, translator, and essayist his contribution has been remarkable. More importantly, I see him as a compassionate, ethical and decent person whose friendship has enriched me in important ways.*

Sopa the energetic humanist
Prof. Rajiva Wijesinha, M.P.

It is an honour to contribute a few words to a publication in celebration of Mr Pathmanathan's 75 birthday. It is not long since I came to know him, but in that time I have grown increasingly to appreciate his deep humanism, and his capacity to express this through his writings and his life.

I first came into contact with him when I was asked by the National Book Trust of India to edit a collection of Sri Lankan poetry, representing writing from all three of our languages. The publication was to be in English, so I needed to identify – with much help from friends, I should add, since my own expertise is only with regard to Sri Lankan writing in English - not only good poems in Sinhala and Tamil, but also good translations. Sopa had considerable achievements in both areas, and the book, **Mirrored Images** as it was called, contains impressive examples of his translations as well as his poems. I should like to cite here, to illustrate the manner in which he conveys so much experience and emotion through simple occurrences, one of the most moving poems in the collection –

The Release

*I returned
 after a six-month exile
 to find to my surprise
 my house standing, the roof intact,
 with the exception of some stolen items
 our belongings safe*

*Thank god no one stepped
 on booby traps.*

*I look around and I miss something:
 yes, the jubilant welcome of Blackie.*

*My eyes scan the deserted homesteads
 and the shrubs
 that day and the following days.*

*Disappointed my mind darts back
to that cold October evening*

*When I left my hearth and home
with the young and old,
you stood sentinel over
the house I abandoned*

*From the sanctuary I paid fleeting visits
seeing me you leaped up in joy
licked me, snatched from my hands
the goodies I had brought
running round and round
you communicated to me
the pangs of separation*

*The third time you followed me
Defiantly, steeling my heart
I chased you
pelting stones*

*Today
memories haunting me
I gaze and gaze
at the stray dogs that shun human beings
conditioned by the shelling and firing
heard in the wilderness*

*You are not there
but your memory haunts me
when I think that you perished
defending the house I abandoned
I feel the pangs of guilt*

*I am ashamed of my cowardice
my pettiness
as I take stock of the damaged houses
the lost possessions
the missing members
the displaced persons
My balance sheet shows
a debt*

*Bankrupt
I could ask you for a write-off
but
you're not there
only your memory
haunts me still.*

I will not cite any of his translated poems in full, since I have no knowledge of the originals so cannot comment on the performance as a whole. But I can certainly note the felicity with which he describes simple things, the enormous force for instance of the word 'longing' in this extract from Karunakaran's 'Impressions of a Soldier' -

*The village under siege had lost its people
the compounds strewn with flowers
toys
longing for kids
the surge of wind rising from the palmyrah palms
kicked me*

And there Cheliyan's 'The Little Fry that Left the Sea' where the splendid absurdity may be the poet's rather than the translator's

*the fry
enjoying a swim by the shore
leaped up in joy
to find themselves on land
they rolled on the sand
flew kites with the children
stood in the hot sun
perspiring
sucked popsicles
spat out complaining
that the sea water was salty*

But the last four lines would not have the effect they do, of suggesting that the poem is about much more than sea fry that strayed, were it not for Sopa's command of nuance, the 'never ever' of the penultimate line -

*the little fry
that left the sea
never ever
returned to it*

In addition to his literary competencies, Sopa is also full of energy and enthusiasm. I found this out when he kindly agreed to come to Colombo for the launch of **Mirrored Images** at the Indian Cultural Centre in September 2013. He was also immensely generous, for he read the poems of others as well – though it was I think the poem I have cited above that had the greatest impact.

Sopa then helped with the launch at the Indian Consulate in Jaffna later in that same month, by arranging for several other poets to participate. And then he actually came down to Matara for the launch at Ruhuna University in November that year, and brought a couple of colleagues with him.

His easy rapport with fellow artists led me to ask him what I can best describe as a Travelling Poetry Tour, when the distinguished Indian writer Prof Satchanandan visited Sri Lanka in April 2014. Sopa joined Ariyawansa Ranaweera, who had come up to Jaffna for the launch there, and Kamala Wijeratne, who had been with him in Matara, to travel to the universities of Peradeniya and Batticaloa and Sabaragamuwa to read from their work and join in discussions about their art

and its impact. The tremendous affection they received everywhere was a tribute to the essential humanism of their approaches and its capacity to communicate effectively to any audience.

But I should note that I was deeply appreciative too of the way the group interacted, and the synergy they developed. It was a tough assignment I had given them, with much travelling followed by a public event each day, but despite their age all three poets continued enthusiastic throughout. I should note too that Sopa's solid reliability contributed to the success of the enterprise, for Kamala Wijeratne told me when I first mooted the idea that, if Sopa were coming, she had no hesitation in joining in.

They had known each other previously for both had been in the Training College system, which Sopa graced admirably, ending as Principal of the Palaly Training College in its golden days. It is thus not surprising that he was able to interact so readily with counterparts all over the country, whilst also acting as a mentor to poets of the younger generation, as he did so effectively in Jaffna and Matara.

We ended the tour with a launch in Colombo, at the Indian Cultural Centre, of Sopa's latest book, his translations of short stories, published by that imaginative publisher, S Godage & Brothers. This too is an invaluable contribution to letters and to the development of mutual understanding in Sri Lanka. Given the monolingualism that has been imposed on so many of our youngsters through self-destructive educational policies, it is essential that translation into and through English helps with communicating experience and enhancing awareness of the needs and desires of others.

The range of stories Sopa had chosen indicates his understanding of, and sympathy for, the problems of so many of our people. He does not flinch from dealing with the horrors of conflict, and the destruction it causes to communities as well as individuals. But he also deals with social problems, the difficulties of adolescence, financial deprivation, and other aspects of the human condition. His excellence in conveying the experiences of the Tamil people, as expressed in literature, is enhanced by his awareness of the touches of nature that make us all kin.

His active enthusiasm belies his 75 years, and I can only hope that he will continue for a decade and more to devote his energies to the cause of his people, in Jaffna, in the Northern Province, and in Sri Lanka, as he has done so superbly in the past.

பத்துறை புலமைத்துவம்: சோ.ப வின் அடையாளம்

கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

யாழ்ப்பாணத்தின் வண்ணார்பண்ணை வடமேற்கில் உள்ளது சிப்பித்தறை என்ற குறிச்சி. புகழ்பெற்ற கோம்பையன் மணல் சுடலை கூப்பிடு தூரம். நாவாந்துறை என்ற மீனவர் கிராமத்துக்கு நடந்தே போய்விடலாம்.

ஆம். சோ.ப. என்ற முதலெழுத்துக்களால் அறியப்பட்ட கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அங்குதான் பிறந்தார். 1939 செப்டெம்பர் 14 இல். அவர் கல்வி பயின்றது யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் அங்குதான் வித்துவான் கார்த்திகேயன் என்ற பேரறிஞரிடம் தமிழும் கொம்பியூனிஸ்தர் கார்த்திகேசன் என்ற மாபெரும் மனிதாபிமானியிடம் ஆங்கிலமும் கற்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். தத்தம் துறைகளில் நிபுணர்களான பல நல்லாசிரியர்கள் உடனடியாக இந்துக் கல்லூரிச் சூழல் சோ.ப.வின் ஆளுமை உருவாக்கத்துக்குப் பெரிதும் உதவியது.

தமிழகத்திலிருந்து வரும் அறிஞர்களுடைய சொற்பொழிவுகள் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்திலும் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியிலும் அடிக்கடி நடக்கும். மேல் வகுப்பு மாணவராகிய சோ.ப. எதையும் தவறவிடுவதில்லை.

பிற்காலத்தில் பெரும் புகழ் படைத்த சமயச் சொற்பொழிவாளர் திருமுருக கிருபானந்தவாரியாருடைய பேருரைகளை தமது ஏழு வயதிலிருந்தே சோ.ப. கேட்டு வந்துள்ளார். 15-16 வயதில் கம்பராமாயண கந்தபுராண விரிவுரைகளை குறிப்பெடுத்துக் கற்றுள்ளார். வாரியார் தான் திருப்புகழ் என்ற அமுதத்தை என் காதில் வார்த்தவர். வாரியார் சொற்பொழிவைக் கேட்டுத்தான் தமிழுக்கு மறுபெயர் இனிமை என்ற தெளிவு எனக்கு ஏற்பட்டது என்கிறார் சோ.ப.

சோ.ப. ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தந்தை திருகோணமலைக் கடற்படைத் தளத்தில் ஒரு தொழிலாளி. இவரை வளர்த்தெடுத்ததும் கல்வி தந்து ஆளாக்கியதும் இவருடைய தாய்மாமன்.

அவர் ஒரு சுருட்டு முதலாளி. அதாவது 10-15 தொழிலாளர்களை வைத்து சுருட்டு உற்பத்தி செய்து தென்னிலங்கைக்கு அனுப்பி வந்தவர். சுருட்டுத் தொழிலாளர்கள் கேள்வியறிவு மிக்கவர்கள். பாரதம் ராமாயணம் எல்லாம் தேர்ந்தவர்கள். பிற்பகல் வேளைகளிலும் விடுமுறை நாள்களிலும் பெரிய எழுத்துப் பதிப்பில் உள்ள இதிகாசங்களை அவர்களுக்கு படித்துக்காட்டுவது கவிஞரின் வேலை. உச்சரிப்பு சொற்சுத்தம் தொனி எல்லாவற்றுக்கும் அடித்தளம் சுருட்டுக் கொட்டிலில் இடப்பட்டது.

இத்தொழிலாளர்களில் ஒருவர் கவிஞருடைய பெரிய தகப்பனார் ஆறுமுகம். மகாவிவேகி. மனக் கணக்குப் போடுவதில் நிபுணர். அற்புதமான கதை சொல்லி, பெரியப்பு சொன்ன சில கிளைக் கதைகளை எந்தப் புத்தகத்திலும் நான் கண்டதில்லை. இன்றுகூட என் பேச்சுக்களில் அவர் சொன்ன கதைகளை மேற்கோள் காட்டுவதுண்டு என்கிறார்.

இவரை ஆதரித்த மாமனார் பாரிசுவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டு படுக்கையில் விழுவே மேற்படிப்பைத் தொடரமுடியாது வேலை தேட வேண்டியவரானார். தமது பதினெட்டு வயதிலேயே கொழும்பு சென்று தொலைத் தொடர்புத் திணைக்களத்தில் பணியாற்றத் தொடங்கினார். 1958 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தைச் சந்தித்து அகதியாக கப்பல் ஏறி யாழ்ப்பாணம் வந்தார்.

அதன்பின் பொது வேலைத்திணைக்களத்தில் எழுதுவினைஞராக ஐந்து ஆண்டுகள் மனம் நிலை கொள்ளவில்லை. ஆசிரியராக வேண்டும் என்ற தகிப்பு, துடிப்பு, நிரந்தர உத்தியோகத்தைத் துறந்து அற்ப சம்பளத்துக்கு மாணவ ஆசிரியர் என்ற பதவியை ஏற்றார். ஓராண்டு கழித்து பலாலி ஆசிரிய கலாசாலைக்கு நடத்தப்பட்ட போட்டிப் பரீட்சையில் முதலாவதாக தேர்வு செய்யப்பட்டார்.

"பலாலியில்தான் கலாநிதி கு. சிவப்பிரகாசம் என்ற மேதையைக் கண்டேன். இலங்கையிலேயே உளநூலில் முதலாவதாக கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற கல்விமான். ஸைண்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் அக்காலத்தில் கொட்டிப்பு பற்றாத சேர் பேர்னி நன். சார்ல்ஸ் பியர்மன். சேர் சிறிஸ்பேர்ட். சேர் எலியத் எம்மித். சேர் ஜோன் அடம்ஸ் முதலிய மேதாவிக்களிடம் கற்றவர்.

பண்டிதர் கலாநிதி க. சச்சிநாணந்தன் இன்னொருவர். அவர் சிவப்பிரகாசத்தாருடைய மாணவர்.

தமது தேடலை ஈடுபாடுகளை ஒரு துறையோடு மட்டுப்படுத்துபவரல்ல நம் கவிஞர். ஆங்கில ஆசிரியராக ஊம்பது ஆண்டுகள் பணி செய்தவர் என்பது அவர் ஆளுமையின் ஒரு கூறு மட்டுமே. மரபு வழித்துமிழ்க் கல்வி, மொழிபெயர்ப்பு, விமர்சனம், நாடகத் துறை என அவர் ஆற்றல்கள் பரந்தவை. விரிந்தவை. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற காலத்தில் ஆங்கிலத்துக்கு அப்பால் பேராசிரியர் வீரக்கொடி நடத்தும் மேலைத்தொல் சீர் இலக்கிய (western classics) விரிவுரைகளைக் கேட்பார். இங்கிலாந்தின் Reading பல்கலைக்கழகத்தில் பிரயோக மொழியில் கற்கப் போனவர். கலாநிதி லெண்ட்ஸ் நடத்திய கிரேக்க நாடக விரிவுரைத் தொடரை விட்டு வைத்ததில்லை. கண்டது கற்கும் இவ்வார்வமே ஆயிரிக்க இலக்கியத்துக்கு அவரை இட்டுச் சென்றது.

யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் உயர் வகுப்பு மாணவராக இருந்தபோதே சோ.ப. கவிதை புணையத் தொடங்கிவிட்டார். கல்லூரி சஞ்சிகையாகிய இந்து இளைஞனில் வெளிவந்த யாழ்ப்பாணம் என்பதே முதற்கவிதை.

வேலை காரணமாகக் கொழும்புக்குப்போன கவிஞர் தம் எழுத்துப் பணியை அங்கே தொடர்ந்தார். அக்காலத்தில் கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக இருந்தார். அக்காலத்தில் தினகரனில் சோ.ப. ஒழுங்காக எழுதி வந்தார்.

1960ஆம் ஆண்டில் இரண்டு பொதுத் தேர்தல்கள் வந்தன. இரண்டையும் பற்றிய அந்தக் கவிதைகள் தினகரனில் வந்தன. ஒரு நாள் கைலாசபதியிடமிருந்து ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு: "நாளைய பாரதி தினம். ஒரு கவிதை வேண்டும்." அன்று மாலை நேரே கொண்டு போய் கைலாஸிடம் சோ.ப. கவிதையைக் கையளித்தபோது உட்பக்கங்கள் அச்சாகிவிட்டன. மரபுக்கு மாறாக தினசரியின் முதற்பக்கத்தில் "முச்சில் அவன் கவி!" என்ற பாரதி நினைவுக் கவிதை வெளிவந்தது.

ஆறு வருடத்துக்கு மேற்பட்ட சேவையையும் கொழும்பு வாழ்க்கையையும் துறந்து ஆசிரியப் பணி ஏற்றார் சோ.ப. பயிற்சியை நிறைவு செய்தபின் தம்பலகாமம் என்ற அழகிய புராதன ஊரில் ஆசிரியத் தொழில் செய்யலானார். அந்தக் காலத்தில்தான் தினபதி சிந்தாமணி பத்திரிகைகளில் கவிதைகளும் நடைச்சிந்திரங்களும் எழுதியது. "எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்த ஆசிரியர்களுள் முதன்மையானவர் எஸ்.டி. சிவநாயகம். கவிதையைத் தரங்காண வல்லைவர். பரம ரசிகர். பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்கழித்து தான் அவரை அவருடைய பணிமனையில் சந்தித்து அளவளாவ வாய்த்தது." பின்னாளில் சிவநாயகம் காலமாகிய பின் அக்காலத்தில் தினபதியில் பணியாற்றிய வ. காமமயில் நாதன் சொல்லக் கேட்டது. சோ.பவின் கவிதையை படித்துக்காட்டி சிவநாயகம் சுவைத்து சிலாகித்தார் என்ற செய்தி. தினபதியும் மாவை முதற்பிழ் மன்றமும் இணைந்து பாரதி நூற்றாண்டையொட்டி நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றதும் இலங்கை வானொலி நடத்திய நாடகப் பிரதியாக்கப் போட்டியின் முதற்பரிசு பெற்றதும் அக்காலத்தில்தான்.

எண்பதுகளில் சோ.ப. இசைப்பாடல்கள் புனைவதில் ஈடுபாடு காட்டினார். இன்னிசை வேந்தர் பொன் சுந்தரலிங்கத்தின் தொடர்பால் அதற்கான தேவை ஏற்பட்டது. பொன் சுந்தரலிங்கம் 1986இல் ஒரே நேரத்தில் 6 ஒலிப்பேழைகள் வெளியிட்டுச் சாதனை புரிந்தவர்.

ஆறும் பக்திப் பாமாலைகள். பன்னிரு திருமுறை. தேவி புகழ்மாலை, முருகன் புகழ்மாலை. எழுத்துத் திருத்தலங்கள் மீதெழுந்த பாடல்கள் என அவற்றைத் தொகுத்து தந்தவர் சோ.ப. அதே ஆண்டில் நல்லூர் முருகன் மீது அவர் செய்த காவடிச் சிந்தை ஒலிப்பேழையாகப் பாடித்தர பொன் சுந்தர் முன்வந்தார். கண்ணன் இசையமைப்பில் பொன் சுந்தர் பாடிய நல்லூர் முருகன் காவடிச் சிந்து வெளிவந்து பிரபலமாகியது. எஸ்.டி. சிவநாயகம் அதைப் பாராட்டி தினபதியில் எழுதினார். தொடர்ந்து பொன் சுந்தர் இசைக் கச்சேரியில் பாடுவதற்காக சோ.ப. அவ்வப்போது புனைந்த இசைப்பாக்கள் மக்களிடையே வரவேற்புப் பெற்றன. 'கண்ணெடுத்தொருகால் பாரையா,' 'என்ன சுவை இருந்ததோ,' 'நல்லையில் அருனாட்சி நடக்கின்றது,' 'பன்னிரண்டு கண்ணிருந்தும் பார்க்கவில்லை' என்பன சில.

இக்காலகட்டத்தில் கம்பன் கழகம் நடத்திய விழாக்களில் கவியரங்கு ஒரு முக்கியமான அம்சமாக விளங்கியது. வித்துவான் சி. ஆறுமுகம் அல்லது முருகையன் தலைமை ஏற்க கவிஞர்கள் தம் கவிதைகளை அரங்கேற்றினர். அவற்றில் சோ.ப.வும் தவிர்க்கமுடியாத கவிஞரானார். சோ.ப. அசுர வாசகர்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தற்செயலாகத் தம் கண்ணிற் பட்ட யுனெஸ்கோ வெளியீடான ஆயிரிக்கக் கவிதைத் தொகுதியைப் புரட்டியபோது அகப்பட்ட Losers of Everything என்ற கவிதையை மொழிபெயர்த்து க. வீரகத்தியிடம் தர அவர் தம் சஞ்சிகையான கிருதயுகத்தில் அதைப் பிரசுரித்தார்.

மெல்ல மெல்ல தினக்குரலிலும் சஞ்சீவியிலும் பல்வேறு மலர்களிலும் சஞ்சீவிகளிலும் வெளிவந்த 56 ஆபிரிக்கக் கவிதைகளை இணுவில் கலை, இலக்கிய வட்டம் ஒரு தொகுதியாக வெளியிட்டது. அந்நூல் தேசிய விருதும் மாகாணப் பரிசிலும் பெற்றது.

ஆசிரிய கலாசாலையிலும் உயர் தொழில்நுட்ப நிறுவனத்திலும் நெடுங்காலம் ஆங்கில இலக்கியம் போதித்து வந்துள்ளார் கவிஞர். அப்பாட விதானங்களில் ஈழத்து இலக்கியம் என்றோர் அலகுண்டு. ஆங்கிலத்தில் எழுதும் சிங்களக் கவிஞர்களுடைய ஆக்கங்களைக் கற்பிக்கும்போது அவற்றைத் தமிழாக்கம் செய்து தமிழ் வாசகர்களுக்கு அளிக்கலாம் என்ற எண்ணம் எழவே மெல்ல மெல்ல மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடலானார்.

இக்கவிதைகளிற் பல இனமுரண்பாடு பற்றியவை. 1983இல் நிகழ்ந்த இனசங்காரம் பற்றியுள். 2002இல் போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. சமாதானத்துக்கான முனைப்போடு விறு குழுவினர் யாழ்ப்பாணத்தினும் கொழும்பிலும் தமிழ், சிங்கள எழுத்தாளர் ஒன்றுகூடலை ஒழுங்குசெய்தனர். இதற் பங்கு பற்றி மீண்ட கூட்டோடு தென்னிணங்கைக் கவிதை என்ற தொகுதியை சோ.ப. வெளியிட்டார். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி வழங்கிய நீண்டதொரு முன்னுரை நூலை அணிசெய்கிறது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் கவிஞரின் கண்ணில் எத்துப்பட்ட மற்றொரு நூல் Burmese Monks Tales. அதை வாசித்தபின் அவர் பேராதனைப் பக்கம் போகவில்லை. முப்பது வருடம் கழித்து அப்பல்கலைக்கழகம் புகுந்த தம் மாணவரைக்கொண்டு நூலை தேடி எடுத்து மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். 2011ஆம் ஆண்டுக்கான தேசிய விருதும் மாகாண விருதும் பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகளுக்கு கிடைத்தன.

செய்யுள் வடிவம் வழக்கொழிந்து போய்விட்டது என்று சிவத்தம்பி, மு.பொ. முதலியோர் பேசிவந்த காலத்தில் பிடிவாதமாக தமிழ்க்கவிதை மரபு வழி வந்த பல வடிவங்களைப் பயன்படுத்தி வந்தவர் சோ.ப. சமகாலப் பிரச்சினைகளை மரபுக் கவிதையில் சொல்லமுடியும் என நிரூபித்தவர் அவர்.

யாப்புக் கட்டுப்பாடுகளைச் சற்று நெகிழ்த்தி தம் சொந்த வாழ்வின் அனுபவங்களை சொல்ல எடுத்த முயற்சினான் "நினைவுச் சுவடுகள்" புதுக்கவிதையில் பேச்சு மொழியை சோ.ப. பயன்படுத்தியுள்ளமை புதிய சாத்தியப்பாடுகளைச் சுட்டிநிற்கிறது. அந்தக் காலத்தின் உறவுகளின் அன்பும் முரண்களும் வெளியுலக இறுக்கமும் எனப் பல விடயங்களை சோ.ப. எளிமையாக சொல்கிறார் என கருணாகரனும் அவரைப் பாராட்டினார்.

தாம் செய்யும் எழுத்துப் பணியில் மொழிபெயர்ப்பே முக்கியமானதாக சோ.ப. கருதுகிறார்.

ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பதினொருவர் எழுதிய பன்னிரண்டு சிறுகதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார் சோ.ப. Tamil Short Stories from Sri Lanka என்ற இந்நூல் Godage வெளியீடாக அண்மையில் வெளிவந்தது. Toronto பல்கலைக்கழக ஆங்கிலப் பேராசிரியர் செல்வ கனகநாயகம் ஓர் அழகிய அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார்.

பல்கலைக்கழக வட்டத்துக்கு வெளியே இருக்கும் குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வாளர்களுள் ஒருவராக சோ.ப. விளங்குகிறார். ஆய்வு என்பது பிறருடைய கருத்துக்களின் தொகுப்பாக அன்றி தற்புதுமை (Original) ஆக அமையவேண்டும் என்பது அவர் கொள்கை. அந்த வகையில் "தாயுமானவரைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த ஊகத் தம்பையா" (கோவை 2010), ஜி.யு. போப் செய்த திருவாசக மொழிபெயர்ப்பு; திருச்சதகத்தை முன்னிறுத்தி ஒரு மதிப்பீடு" (கொழும்பு 2011) "கவிதை மொழிபெயர்ப்பு சவால்களும் சாத்தியப்பாடுகளும்" (கொழும்பு 2012) "பாலை நெய்தல் பாடியது: சம்பந்தர் செய்த அற்புதம் பற்றிய பார்வை" (கொழும்பு 2013) "திருவாசகம் - போற்றித் திருவகவல்: ஊந்து மொழிபெயர்ப்புக்கள் பற்றிய ஒப்பீடு" (கொழும்பு 2014) என்பவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

பல சமூகப் பணிகளில் பங்குபற்றி வருபவர் சோ.ப. யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கம் நடத்தும் வகுப்புகளில் இலவசமாக கற்பித்து வருகிறார். இது பழம்பெரும் கலாநிலையம். அது நலிந்து போன நிலையில் சொக்கன், ஆ.சபாரத்தினம், தி.பொன்னபலவாணர், ம.ந. கடம்பேசுவரன் ஆகிய அறிஞர்களோடு சேர்ந்து அதற்குப் புத்துயிர் கொடுத்தவர் சோ.ப.

சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் 187 பாடசாலைகளையும் சைவாசிரிய கலாசாலையையும் ஒரு சிறுவர் இல்லத்தையும் நிர்வகித்த நிறுவனம். பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றபின் சைவச்சிறுவர் இல்லத்தை மட்டும் நடத்தி வருகிறது. இந்நிறுவனத்தில் இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தம்மை இணைத்துக்கொண்ட சோ.ப. இப்பொழுது அதன் தலைவராக விளங்குகிறார்.

சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கப் பணியில் சோ.பத்மநாதன்
 தி.செல்வமனோகரன், செயலாளர் சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம்.

'சோமசுந்தரம் பத்மநாதன்' எனும் இரு சீரும் இணைந்து, அறிந்தவர் யாவரும் ஒரு சீராய் உச்சரிப்பது சோ.ப என்றே சிறந்த ஆசிரியர்; சிறந்த அதிபர்; ஆங்கில விரிவுரையாளர். தமிழறிந்த கவிஞர்; பேச்சாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர்; விமர்சகர், கலாரசிகர், எனப் பல தளங்களில் சோ.ப அறியப்பட்டாலும் பேசாய் பொருளாய் இலங்கும் அவரின் பெரும்பணி சமூகப் பணியே. இளங்கலைஞர் மன்றம், எழுத்தாளர் ஒன்றியம், பிரெஞ்ச் நட்புறவுக்கழகம் எனப்பல மன்றங்களோடு இணைந்து கலைப்பணி புரியும் சோ.ப அவர்களுடைய சமூகப் பணியின் தளமாக இலங்குவது சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் ஆகும்.

சேர்.பொன்.இராமநாதன், சேர்.வைத்திலிங்கம் துரைசாமி, மு.சி.இராசரத்தினம் அ.கனகரத்தினம், ஆனந்தன் உள்ளிட்டோரின் ஆதரவில் தோன்றிப் பின் திரு.சு.இராசரத்தினம் அவர்களால் வழிநடத்தப்பட்ட நிறுவனமே சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம். தமிழ்ச் சைவக் குழந்தைகள் தம் சமய சமூகச் சூழலில் தமக்கேயுரிய பண்பாட்டு அடையாளங்களோடு கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை இந்நிறுவனம் வழங்க முற்பட்டது. இதன் செல்நெறியில் ஏறத்தாழ 187 பாடசாலைகள், ஒரு சைவாசிரியர் கலாசாலை மற்றும் இரு அநாதைச் சாலைகள், பல தொழிற் பயிற்சி மையங்கள் என்பன நடைபெற்றன. 1961இல் இலங்கையரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பெடுத்தது. சைவ ஆசிரியர் கலாசாலையை மூடிவிட்டது. தற்காலத்தில் சங்கத்தால் நடாத்தப்பட்டுவருவது இரு சைவச் சிறுவர் இல்லங்கள் மட்டுமே.

தொண்ணூறுகளில் ஏற்பட்ட யுத்தச் சூழல் மற்றும் சமூக மாற்றங்களுக்கு இடையில் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு உள்ளாகி இருந்த சங்கத்தை புதிய நிர்வாகம் 1993இல் பொறுப்பேற்றது. பேராசிரியர்.அ.சண்முகதாஸ் தலைமையிலான புதிய நிர்வாகத்தின் செயலாளராக திரு.சோ.ப அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் செலவுக்குப் பணம் புரட்டுவதே பெரும் பாடாய் இருந்தது. பணம் இல்லா நாட்களில் நிர்வாகத்தினர் தத்தம் பணத்தை இட்டே சங்க இல்லக் குழந்தைகளுக்கு உணவளித்தனர். 1995 - யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு இல்லக் குழந்தைகள் நல்லை ஆதீனம் பின் மீசாலையில் பேராசிரியர் அருணாசலம் அவர்களின் இல்லம் வதிரி பரமானந்தா ஆச்சிரமம் பின்பு வன்னி என இடம்

பெயர்ந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தினை இராணுவம் கைப்பற்றிய காலத்தில் (1996) மீள்குடியேற்றம் நிகழ்ந்தது. அவரவர் தம் சொத்தைத் தேடி அடையவும் காணிகளின் எல்லைகளைப் போட்டு கதிகால் போடவும் வேலியடைக்கவும் தம் பொழுதுகளைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தனர். சே.ப தனது பொழுதுகளை எழுத்தாலும் ஆக்கிக் கொண்டிருந்தார். அதில் சங்கப் பணி மிக முக்கியமானது. ஆறு.திருமுருகன், அ.செந்திலிங்கம் ஆகியோருடன் இணைந்து அரும்பாடுபட்டு இல்லைப் பொருட்களை பாதுகாக்க முற்பட்டனர். கோண்டாவிலில் பழனி கோவிலடியில் இல்லக் கட்டில்கள் இராணுவ காவலரண்களில் இருப்பதை அறிந்து அவர்களுடன் உரையாடி அதனை மீட்டெடுத்தனர். பல்வேறு நெருக்கீடுகள், இடங்களுக்கு மத்தியில் சங்கச் சொத்துக்களை பாதுகாப்பதில் சே.ப அவர்களின் பங்கு முக்கியமானதாகின்றது.

1998இல் மீள உருவாக்கம் பெற்ற சங்க பணிப்பாளர் சபையில் செயலாளராகவும் 2001இல் புதிய நிர்வாக சபையிலும் செயலாளராகவும், 2004இல் உபதலைவராகவும், 2007இல் நிதிச்செயலராகவும் 2010இல் இருந்து இன்று வரை தலைவராகவும் அரும்பணி ஆற்றி வருகின்றார். பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு அரும்பணிகள் நிகழ்ந்து வந்த போதும் இவருடைய தலைமையிலான பணிப்பாளர் சபையின் காலம் அதிர்ஷ்டம் நிறைந்ததாகவும் காணப்படுகின்றது. இவருடைய ஊக்கத்தினால் க.சி.குலரத்தினம் எழுதிய “இந்து போர்ட் இராசரத்தினம் காலமும் வாழ்வும்” மற்றும் சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கப் பணிகளை உள்ளடக்கியதும் திரு.ச.இராசரத்தினம் அவர்களின் 125ஆவது பிறந்த நாள் நினைவாகவும் உருவாக்கப்பட்ட “சைவ வித்தியா” மற்றும் மாணவர்களின் ஆக்கங்களைத் தாங்கிய “வானவில்” எனும் சஞ்சிகை என்பன வெளியிடப்பட்டன.

இவர், தலைமையிலுள்ள பணிப்பாளர் சபையே 2011ஆம் ஆண்டில் பெண்கள் இல்லத்தின் வட மற்றும் தெற்குப் புறக்காணிகளை கொள்வனவு செய்தது. வடதிசைக் காணியில் பூங்காவும் தென்திசைக் காணியில் பெண்களுக்கான வலைப்பந்துத் திடலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் இல்லத்தில் 181அடி நீளமும் 25 அடி அகலமும் உடைய “L” வடிவக் கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டு தரைக்கு மாபினும் இடப்பட்டுள்ளது. இதில் தனிக் குளியறைகள் 14 அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆண்கள் இல்லத்தில் புதிதாக சமையலறை ஒன்றும் கட்டப்பட்டுள்ளது.

பல்வேறு காணிகள் சங்கத்திற்கு உள்ளதாகக் கூறப்பட்டு வருகின்ற போதிலும் காணியுறுதிகளோ, அவை சார்ந்த ஆவணங்களோ சங்கத்திடம் இல்லை. ஆயினும் இவரின் தலைமைத் திறனால் சங்கப் பண்ணைக்கு அருகாமையில் இருந்த 13½ பரப்பு காணி சங்கத்திற்குரியது என இனங்காணப்பட்டு உரிய சட்ட நடவடிக்கையின் ஊடாக உறுதி முடிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நிர்வாகத்தின் திறனில் நம்பிக்கை கொண்ட லண்டன் கனக தூக்கா ஆலய ஸ்தாபகரும் உரும்பராய் கருணை இல்ல ஸ்தாபகரும் பல்வேறு அறப்பணிகள் புரிந்தவருமான அமரர், பொன், தெய்வேந்திரம் அவர்கள் தமது இலட்சிய இல்லமான உரும்பராய் கருணை இல்லத்தை சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கப் பெயரில் 26.12.2013 அன்று சட்ட ரீதியான உரிமை மாற்றம் செய்து ஒப்படைத்தார். மறுநாள் 27.12.2013 அன்று அவரின் உயிர் இவ்வுலகைவிட்டு பிரிந்தது. சே.ப பத்மநாதன் அவர்களின் தலைமை மீது அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை இங்கு முக்கியமானது. அது இன்றுவரை காப்பாற்றப்படுகின்றது.

இதேபோல திரு. அகிலேஸ்வரன் என்பவர் அமெரிக்காவில் இருந்து வருகைகொண்டு சங்கத்தின் செயற்பாடுகளைப் பாராட்டி தன் பரம்பரைச் சொத்தானதும் செம்மணிப்பகுதியில் அமைந்துள்ளதுமான 25 பரப்பு வயற் காணியை அன்பளிப்புச் செய்துள்ளார். ஆண்கள் இல்ல பழைய கட்டிடம் மாணவர்களிற்கு போதாமையும் குறைபாடும் நிறைந்ததாக உள்ளமையால் புதிய கட்டிடம் கட்ட முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

இவை யாவற்றிற்கும் முடிசூடனாற் போல் இவர் தலைமையிலான பணிப்பாளர் சபையின் காலத்திலேயே அதிக எண்ணிக்கையிலான பிள்ளைகள் உயர்கல்வியின் நிமித்தம் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும், தேசிய கல்வியற் கல்லூரிக்கும் தெரிவாகி வருகின்றனர்.

தனது பொன்னான நேரத்தின் பெரும் பகுதியை சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கும் ஏறத்தாழ “240” இல்லைச் சிறார்களின் நல்வாழ்விற்குமாக அர்ப்பணித்து பணிபுரிந்து வருகின்ற திரு. சே.ப பத்மநாதன் அவர்களின் சமூக அக்கறை முக்கியமானது. பாராட்டிற்குரியது. “பூரண ஒத்துழைப்பு நல்கும் பணிப்பாளர் சபையும் ஊதியத்திற்கும் மேலாக அர்ப்பணிப்போடு பணிபுரியும் சங்க ஆணையினருமே இவ்வெற்றிகளுக்குக் காரணம்” என்கிறார் சே.ப அவர் நீடுழி காலம் வாழ வேண்டும்; சங்கப் பணியைத் தொடரவேண்டும்.

'வடக்கிருத்தல்' பற்றிய ஒரு வாக்குமூலம்

க. இரகுபரன்,

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

இலக்கிய வகைகளில் பிற படைப்புக்கள் யாவற்றையும்விட உந்நதமானதாகக் கருதப்படுவது கவிதையே. கவிதை, இலக்கிய உலகின் அரசி. பலரையும் ஈர்த்து நிற்பதொரு கவர்ச்சிக்கன்னி. ஆனால், அவர்களுட்பலருக்கு அவளைத் தூரத்தே நின்று இரசிக்கத்தான் முடிகிறது கிட்ட நெருங்க முடிவதில்லை. சிலர் கிட்ட நெருங்குகிறார்கள் ஆனால், அவளை முட்ட முடிவதில்லை. மிகச் சிலரே அவளைத் தொட்டுக் கையாளும் ஆற்றல் மிக்கவர்கள்; கவிதைப் பெண்ணின் காதற் கணவர்கள் - கவிஞர்கள். 'சோ.ப.' எனப் பெறும் சோ. பத்மநாதன் கவிதைப் பெண்ணின் கடைக்கண் பார்வை கிட்டியவர்களுள் ஒருவர்.

தமிழ், தனது வரலாற்றில் உந்நதமான கவிஞர்கள் பலரைக் கண்டு வந்திருக்கிறது. இடைக்காலத்தில், கருத்தினும் கற்பனையிலும் ஏற்பட்ட வரட்சியால் தமிழ்க் கவிஞர்கள் இருட்டிலே சிந்து விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டார்கள். 'வாராது போல வந்த மாமணியாய் பாரதி என்னும் மகாகவி தோன்றி, தமிழ்க்கவிதைக்குப் புதிய ஒளி பாய்ச்சினான். புதிய உயிருட்டினான். அன்றுமுதல் தமிழ்க்கவிதை 'நவகவிதை' ஆயிற்று. பாரதிதாசன் முதலான நல்ல பல கவிஞர்கள் அப்புதியமரபைத் தொடர்ந்தார்கள். இலங்கையிலும் 'மஹாகவி' முதலான ஆளுமை மிக்க கவிஞர்கள் பலர் நவீன கவிதை நெறிக்கு வலுவூட்டினார்கள்.

பாரதியால் எழுதப்பட்ட வசனகவிதையும் புதியதொரு கிளையைத் தமிழ்க் கவிதையோட்டத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்தது. பிச்சமுர்த்தி அதனை நீட்டியும் அகலித்தும் ஆழப்படுத்தியும் வளம் மிகுந்ததாகியிருந்தார். அந்தக் கவிதையோட்டம் பல்வேறு பெயர்களால் சுட்டப்பெற்று இறுதியில் புதுக்கவிதை எனப் 'பெயர் பெற்றது'. பிச்சமுர்த்தி காலம் முதற்கொண்டே தமிழகத்தில் அந்த நீரோட்டத்தில் பலர் அள்ளுண்டு போனார்கள். சிலர் நின்று பிடித்து ஆழங்கண்டார்கள். ஈழத்தில் அதன் தாக்கம் சற்றுப் பிந்தித்தான் ஏற்பட்டது ஆயினும் அத்தாக்கம் பெருந்தாக்கமாகவே அமைந்தது. அதற்கு ஆட்பட்டுப் போனவர்கள் பலர். "புதியன கண்டபோது விடுவரோ புதுமை பார்ப்பார்!".

புதுக்கவிதை தமிழ்நாட்டில் காலானறத் தொடங்கியதும், பாரதியால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 'சொல் புதிது, சுவை புதிது, பொருள் புதிது' ஆன நவீன கவிதை 'மரபுக் கவிதை' எனப்படலாயிற்று. அதற்குக் காரணம் அக்கவிதை செய்யுள் அமைப்பை அனுசரித்தது என்பதே. மரபுவழிச் செய்யுள் முறைமையை அநுசரிக்காத பிச்சமுர்த்தி வழியினரின் கவிதைகள் ஒரோவழி பத்தாம்பசலித்தனமான கருத்துக்களை முன்வைத்தபோதுகூட புதுக்கவிதையாகக் கொள்ளப்பட, மிக முற்போக்கான கருத்துக்களை முன்வைத்த நவீன கவிதைகள், அவற்றின் செய்யுள் அமைப்பு ஒன்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டு 'மரபுக் கவிதை' என்ற பெயருக்கு ஆளாகிவிட்டன.

தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் செல்வாக்குப் பெற்ற இந்த இரு கவிதைப் போக்குகளும் அவற்றின் உற்பத்திக் காலம் முதலாகப் பல்முனைத் தாக்குதலுக்கு உள்ளாயின. இவை இரண்டும் ஒன்றையொன்றும் தாக்கலாயின. அந்தத் தாக்குதல் மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதைப் போராட்டம் எனப் பேர் பெற்றது. வாதப் பிரதிவாதங்களால் இலக்கிய உலகம் சூடேறியது. ஏறிய சூடு இன்னுந்தான் முற்றாகத் தணிந்த பாடல்லை.

கவிதை தொடர்பான இத்தகைய கருத்துப் போராட்டத்தில் இலங்கையில் மரபுக் கவிதை பக்கம் நின்று அதன் பலத்தை உணர்த்தியவர்கள் 'மஹாகவி', நீலாவணன், முருகையன் முதலானவர்கள். கவிஞர் 'சோ.ப.'வும் அந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவரே.

உண்மையில் கவிதை என்பது அதன் எடுத்துரைப்பு முறைமை காரணமாக வேறு பிரித்து உணரப்படுகின்ற ஒரு இலக்கிய வடிவம். அதன் நடைபயின் அடிப்படையில் உணரப்பட வேண்டிய ஒன்றல்ல. அதாவது வசனரூபமாகச் செய்யப்பட்டதா அல்லது செய்யுள் ரூபத்திற் செய்யப்பட்டதா என்பதைக் கொண்டு ஒன்றைக் கவிதை எனத் தீர்மானித்து விட முடியாது. கவிதை என்பது தெளிவான பிரிகோடு ஒன்றைக் கொண்டது அல்ல. வசன இலக்கியங்களான சிறுகதை, நாவல், ஏன் கட்டுரை கூட கவித்துவத்தோடு எழுதப்படுகின்ற போதுதான் இலக்கியக் கவர்ச்சியைப் பெறுகின்றன. இலக்கிய உலகிலே ஒரு பெரும் மாயை, புதுக்கவிதை தன் செல்வாக்கை நிலைநாட்டியுள்ள இன்றுவரையில் நிலவி வருகிறது.

அந்த மாயை காரணமாகக் கவிதைக்குரிய எதிர்ப்பதமாக 'வசனம்' என்பது கொள்ளப்படுகிறது. அதனால்தான் வசன கவிதை என்பது 'வெளவாற் கவிதை' என்றும் 'வெஜிற்றியின் புரியாணி' என்றும் பரிசீலிக்கப்பட்டது. உண்மையில் வசனத்துக்கு எதிரிடையான விடயம் செய்யுளே அன்றி கவிதை அல்ல. செய்யுள், வசனம் என்பன மொழி நடை பற்றிய இரு கருதுகோள்கள். ஆனால், கவிதையோ எனின் விடயத்தை எடுத்துரைக்கும் முறைமை பற்றிய கருதுகோள். அதாவது, விடயத்தைக் கூறும் அழகு பற்றிய கருதுகோள். உண்மையில் செய்யுளும் வசனமும் கூட முற்றாக நேரெதிரான இரண்டு விடயங்கள் அல்ல என்றுகூடக் கூறலாம். ஏனெனில், ஒரு செய்யுளுள் பல வசனங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒரு செய்யுள் ஒரு வசனத்தால் மாத்திரம் அமைந்ததாகக்கூட இருக்கலாம்: குறைவசனத்தோடும்கூட முடியலாம். வசனங்களை ஓர் ஒழுங்குட்பட்ட ஓசை அமைப்புக்குள் அடக்கிக் கூறுவதே செய்யுளாகும்.

ஒரு கவிதையானது ஒரு செய்யுளுள்ளும் அடங்கலாம். குளகங்களாய் அல்லது பொருட் தொடர்புடையனவாய் அமைந்த பல செய்யுள்களாலும் அமையலாம். அவ்வாறு தொடர்ந்த பல செய்யுள்களால் கவிதை அமையும்போது அச்செய்யுள்களுள் ஒன்றை மாத்திரம் எடுத்து நோக்கின் அது முற்றுப் பெறாத ஒரு கவிதையாக, அதாவது தொடக்கமோ முடிவோ அன்றேல் இடைப்பகுதியோ இல்லாத ஒரு கவிதையாக அமையும். கவிதை வேறு, செய்யுள் வேறு என்பதையே இந்த உண்மை விளக்கும்.

கவிதையாய் அமையாமல் வெறும் செய்யுள்களாகவே அமைந்த நிலைமையைக் காண்பதற்கு இலக்கண விதிகளை எடுத்துரைக்கும் நூல்களிலுள்ள சூத்திரங்களையும் சமய தத்துவங்களையும் தர்க்க ரீதியாக விளக்கும் செய்யுள் வடிவிலமைந்த தத்துவ நூல்களையும் பார்த்தால் தெளிவாக விளங்கும். முற்காலத்தில் கணிதம் முதலான பிற விஞ்ஞானத்துறை சார்ந்த நூல்களும் செய்யுளிலேயே யாக்கப்பட்டன என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

இந்த வேலையை வசனம் செய்யும்போது வசனமும் கவிதையாவதில்லை. அது ஏதேனும் ஒரு விடயத்தைக் கூறும் முறைமையில் அழகு காட்டும் போதுதான் கவிதையாகிறது. எனவே, எல்லாச் செய்யுள்களுமோ அன்றேல் எல்லா வசனங்களுமோ கவிதையாகி விடுவதில்லை. அதுபோலவே எல்லாச் செய்யுள்களுமோ அன்றேல் எல்லா வசனங்களுமோ கவிதை இல்லாமல் ஆகிவிடுவதும் இல்லை. கவிதையின் தாற்பரியம் வேறு செய்யுள், வசனம் என்பவற்றின் தாற்பரியம் வேறு. கவிதைக்கு எதிரிடையான ஒரு விடயத்தை முன்வைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினால் ஓரளவுக்குக் கட்டுரை என்ற வடிவத்தை முன்வைக்கலாம்.

ஒரு விடயம் எந்தெந்த வகைகளிலெல்லாம் சிறப்புடையதாக, அழகுடையதாக ஆக்கிச் சொல்லப்படுகிறதோ அந்த அளவுக்குக் கவிதை புரணத்துவம் உடையதாகிறது. பகுப்பாய்வு செய்து பார்க்கும்போது பல விடயங்களைக் கவிதையின் கூறுகளாக இனங்காணலாம்.

1. கவிதையில் கூற முற்படும் விடயம்.

2. கூறமுற்படும் விடயத்துக்குத் தேவையானதும் பொருத்தப்பாடு உடையதும் அந்த விடயத்தைச் சிதைவுபடுத்தாதது மான சொற்கள்.
3. கூறும் விடயத்துக்கேற்ற உணர்ச்சி.
4. (புதுக் கவிதையோ மரபுக் கவிதையோ) அந்த உணர்ச்சிக்கேற்ற ஒலி நயம்.
5. விடயத்தை வாசகன் மனதில் பதியச் செய்யவல்ல பொருத்தமான உத்தி.
6. கூறப்படும் விடயத்துக்கும் அதனை உள்வாங்கும் வாசக சமூகத்துக்கும் உரிய இலக்கிய, சமய, மொழி, பண்பாட்டு மரபுக் கூறுகள்.

இவற்றையே இலக்கண நூல்கள் முறையே.

1. பொருள் இலக்கணம்
2. சொல் இலக்கணம்
3. மெய்ப்பாட்டு இலக்கணம்
4. யாப்பிலக்கணம்
5. அணி இலக்கணம்
6. மரபிலக்கணம்

என்று வகைப்படுத்திக் கூறின.

இக்கூறுகள் யாவும் ஏறக்குறைய சமமான முக்கியத்துவம் உடையனவாக அமையும் நிலையில் ஒரு கவிதை பூரண பொலிவும் சமநிலையும் கொண்டதாய் அமைந்து விடுகிறது. அல்லாமல் இவற்றுள் ஒன்று முனைப்புறும் நிலையில் கவிதை தன் சமநிலையை இழந்து விடுகிறது. அது காரணமாகக் கவிதை என்ற இலக்கிய வடிவம் புதிய புதிய அடைமொழிகளைப் பெறுகின்றது. உதாரணமாக, ஒலி நயத்துக்கு... தாளக் கட்டுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படும்போது கவிதை 'சந்தக் கவிதை' என்று, சந்தம் என்ற அடைமொழியோடு கூடிய புதுப் பெயரைப் பெறுகிறது.

இசைக்கு மேலதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படும் போது கவிதை என்ற பெயரையே இழந்து 'பாட்டு' என்ற பெயரைப் பெறுகின்றது. உணர்ச்சிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படும்போது 'உணர்ச்சிக் கவிதை' என்றாகிறது. இலக்கிய உத்திக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படும்போது 'படிமக்கவிதை' என்றவாறு பெயர் பெறுகின்றது. வெறும் சொல்லுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும்போது 'சித்திரக் கவி' என்றாகிறது. ஒலிநயத்துக்குரிய முக்கியத்துவத்தைத் தவிர்க்கும்போது 'வசன கவிதை' என்று ஆகின்றது. பொருள் ஒன்றை மாத்திரம் முதன்மைப்படுத்தி ஏனைய யாவற்றையும் புறந்தள்ளும்போது கவிதை தன்மையே இழந்து வெறும் செய்தியாகி விடுகிறது.

கவிதையின் பரிபூரணத் தன்மையை உணராதவர்கள் இவற்றுள் ஏதோ ஒன்றுக்கு மாத்திரம் முதன்மை கொடுத்துக் கொண்டு அந்த ஓர் அம்சம் மாத்திரம் இருப்பதே கவிதை என்று கருதியும் பேசியும் வருகிறார்கள். மரபுக் கவிதையா? புதுக்கவிதையா? என்று சண்டையிடுகிறார்கள். யானையைப் பார்த்த குருடர்கள் நிலை அவர்களுடையது. விமர்சகர்கள் நிலையும் பெரும்பாலும் இத்தகையதே.

இந்த நீண்ட முன்னுரையோடு இனி, 'சோ. ப.'வின் கவிதைப் போக்கினை அவரது 'வடக்கிருத்தல்' மூலமாக நோக்குவோம். மரபுவழிப்பட்டனவும் புதியனவுமான செய்யுள் வடிவங்களையே தனது கவிதைக்குரிய வாகனமாகக் கொண்டவர் 'சோ. ப.' கவிதையின் பரிபூரணத் தன்மையை உணர்ந்தவராக, கவிதையின் ஆக்கக் கூறுகள் அனைத்தையும் ஆற்றலோடு கையாளத்தக்க திறன் மிக்கவராக அவர் திகழ்கிறார். எனினும் ஏககாலத்தில் அல்லாமல் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்துக்கும் அளிக்கை செய்யப்படும் சந்தர்ப்பத்துக்கும் களத்திற்கும் ஏற்ப கவிதையாகக் கூறுகளுள் ஒன்றிரண்டுக்கு அத்த ஆற்றலோடு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்க முற்படுகிறார். அவரது வேறு வேறு கவிதைகளில் வேறு வேறு ஆக்கக் கூறுகள் முனைப்புப் பெறுவதை அவருடைய 'வடக்கிருத்தல்' மூலமாக நன்கு கண்டுகொள்ளலாம்.

கவிதைக்கான பொருள் என்று நோக்கும்போது 'சோ. ப.'வின் பன்முக ஆளுமை நன்கு புலனாகும். அவர் நம்மத்தியிலே தொழிற்படும் பெரும்பாலான கோட்பாட்டுக் கவிஞர்கள் போன்று ஒரே விடயத்துக்கு என்று தன்னை ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டவர் அல்ல. தன் வாழ்வில் அவ்வவ் வேளைகளில் தன்னைப் பாதிக்கின்ற எந்த விடயத்தையும் கவிதைப் பொருளாக்கி விடுகிறார் 'சோ. ப.' அது ஆன்மிகம் முதல் அரசியல் வரை பல திறப்படுகிறது. ஆனால், அந்த அந்த விடயத்துக்கேற்ற மொழியும் உணர்ச்சியும் உத்தியும் அமையப் பெற்றனவாய் அவரது கவிதைகள் அமைந்து

விடுகின்றன. அது மட்டும் அல்ல; உண்மையில் அவர் எடுத்துக்கொண்ட விடயங்களை ஆன்மிகம் என்றோ அரசியல் என்றோ காதல் என்றோ வேறு பிறவாகவோ தெளிந்த பிரிகோடுகளால் வரையறுத்து விடவும் முடியாது. உதாரணமாகப் 'பரம்' என்ற பகுதியில் அடக்கப்பட்டுள்ள கவிதைகளை ஆன்மிகம் சார்ந்தவை - பக்தி சார்ந்தவை என்று மட்டும் வரையறுத்துவிட முடியாது.

தரிசனம்

வேறாரும் இல்லாத வெட்டவெளி,
கர்ப்பூர வெளிச்சம் பட்ட
வாறாக விரிந்தமுக மலர், நீண்ட
கண்ணிந்த வையம் எல்லாம்
பேறாகப் பெற்றபெருமாட்டியிதழ்க்
கோணத்திற் கண்டேள் ஏதும்
கூறாத குமிண்சிரிப்பை உண்மையிலென்
நெஞ்சமெலாம் குளிர்ந்துபோச்சு.

'பரம்' பகுதியில் அடங்கியுள்ள மற்றொரு கவிதை 'இக்கால ஸ்தோத்திரம்' என்பது. முன்பு கண்ட 'தரிசனம்' சைவச் சார்பானது; இது கிறிஸ்தவ சார்பானது. தெய்வத்தை நோக்கிப் பேசுவது என்ற வகையில் இது ஆன்மிகம் சார்ந்ததாகலாம். ஆனால், அதற்குள் அது மட்டுமா உள்ளது? உறைப்பான அரசியல் அல்லவா முனைப்புற்றுள்ளது?

இக்கால ஸ்தோத்திரம்

சிறையில் வாடும்
பல்லாயிரம் கைதிகளோடும்,
நம் நாடாகிய
அகன்ற சிறையில் இருக்கும்
பல லட்சம் மனிதரோடும்,...
சேர்ந்து வழிபடுகையில் ...
எம் விழிகள்
சிறைக் கம்பிகளோடு,
விண்ணை நோக்குகின்றன.
நாங்கள்
விடுதலையை யாசிக்கின்றோம்,
அதைவிட உயிரை!

பெயரில்லா அலுகோசுகள்,
தங்கள் காவலில் வைத்தோரை,
சித்திரவதை செய்து
கரை சேர்கையில் ...
பல பேர்களால் ...
இல்லை, ஒரு பேரால் மட்டுமே ...
அழைக்கப்படும் இந்நோயால்,
பெற்றோரும் பிள்ளைகளும்,
மெல்ல, மெல்ல ...
ஆனால் நிச்சயமாக ...
சாகையில் -
"மரணமும் சிறையும்

சாசுவதமானவையல்ல,
ஒரு நாள்
வாழ்வும் விடுதலையும் கிட்டும்”
என்ற
நம்பிக்கை தாரும் ஆண்டவரே.
சாவும் சிறையும்
விடுதலைக்கும் வாழ்வுக்குமான
மக்கள் போராட்டத்தின்
அறிகுறிகள் என்னும்
ஞானத்தைத் தாரும் ஆண்டவரே.
‘நம் மக்கள் விழித்தெழுகையில்
நம் வேண்டுகோள்கள் நிறைவேறும்’
என்ற நம்பிக்கையில்,
எம் ஸ்தோத்திரம்
உரத்தே ஒலிக்கிறது
ஆமென்.

இது ஒரு மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைதான். ஆனால், நம் நாட்டின் நிலைமைக்கும் ‘சோ. ப.’வின் நோக்குக்கும் போக்குக்கும் உடன்படானது. ஆகையால்தானே அவரால் மொழிபெயர்ப்புக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

மேற்படி, இரு கவிதைகளிலும் காணப்படும் மொழியாட்சி கவனிக்கப்பட வேண்டியது. கூற முற்படும் விடயத்துக்குத் தேவையானதும் பொருத்தப்பாடு உடையதும் அந்த விடயத்தைச் சிதைவுபடுத்தாததுமான சொற்கள் மேற்படி கவிதைகளிலே பயின்று வந்துள்ளன. ‘தரிசன’த்திலே தமிழ்ச் சைவ பக்தி இலக்கியப் பாரம்பரியத்துக்கே உரிய சொற்றேர்வு ‘இக்கால ஸ்தோத்திர’த்திலே கிறிஸ்தவச் சார்புடையதும் விடயத்துக்குப் பொருத்தமானதுமான சொற்றேர்வு. ‘சோ. ப.’வின் ஆற்றல் பொதுளிநிற்கும் அம்சங்களுள் தலையாயது அவரது சொற்றேர்வு.

‘சோ. ப.’வின் பொருள்தேர்வில் மிகவும் பிரகாசிப்பன யுத்தகால அவலங்கள். அந்த அவலத்தை அவர் பல்வேறு உத்திகளால் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். சிறுகதை அமைப்போடு கூடிய ‘கதைக் கவிதை’யாகத் தந்தவை முக்கியமானவை. ‘ஆருக்குச் சொல்லி அழ?’ என்ற கவிதை அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது. நாட்டின் அவலத்தால் பரதேசம் சென்ற ஒருவனது வாழ்க்கைச் சீரழிவை ஒரு சிறுகதை போலக் காட்சிப்படுத்துகிறார். ‘சோ. ப.’ அது இப்படி ஆரம்பிக்கின்றது:

‘ஆருக்குச் சொல்லி அழ?’

இரண்டு நாளாக இதயம் தவிக்கிறது
புரண்டு படுக்கிறேன் பொழுது புலரவில்லை
வந்த Telex ஐ வாசித்த நேரம் முதல்
எந்த வழியும் எனக்குத் தெரியவில்லை
வீதி விளக்கு மவுனத் தவமியற்றும்
கூதல் எலும்புத் துளைகள் வரை அடிக்கும்
தூக்கக் கலக்கத்தில் சூசன் முணுமுணுப்பாள்
மாக்கெறந் எங்கள் மகள் பூக் குவியலாய்
தொட்டிலிலே தூங்குகிறாள் தூக்கம் எனக்கேது?
கட்டிலை விட்டுக் கணப்பருகே போகின்றேன்
நெஞ்சில் பழைய நினைவு குமிழியிடும்...

இந்திய அமைதிப் படையின் ஆட்சிக் காலத்தில், உயிரச்சத்தால் ஐரோப்பிய நாடொன்றுக்கு - மிகுந்த சிரமப்பட்டு - தப்பிச் சென்ற இலங்கைத் தமிழ் இளைஞன் ஒருவன் அங்கே, நிலையான வாழ்வுக்காக - தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலையில் - பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல் அந்த நாட்டுப் பெண்ணொருத்தியை மணமுடித்து வாழும் சூழ்நிலையில், அவனுடைய

முறைப்பெண்ணை அவனிருக்கும் நாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்துள்ளதாகச் செய்தி வந்த நிலையில், அவன் தன் கடந்த கால அலை அனுபவங்களையும் எதிர்காலச் சிக்கலையும் எண்ணும் பாங்கில் சமகாலப் பிரச்சினையைச் சிந்திரப்பதான அந்தக் கதைக் கவிதை இவ்வாறு முடிகிறது.

முந்தநாள் வந்த Text இன் முழுக் கருத்தும்
சிந்தை கலக்கி எடுக்கு(து) - எழிலரசி

ஆம், அவள் என் அததை மகள் அக் கடல்தாண்டி.

ஆமிக் கெடுபிடிக்குத் தப்பிக் கொழும்புவந்து

வானூர்தி ஏறி வருகின்றாளாம் அவளை

நானேபோய்க் கூட்டி வரவேண்டுமாம்.

“தாலி கூறையெலாம் கையில் கொடுத்திருக்கின்றேன்

இனி வேறே சுணக்கம் இருக்கா தெனநம்பும்

தம்பிமுத்து”

கைகால் தந்தி அடிக்குதெனை

நம்பிவரும் எழில்முன் நானெப்படிப் போக?

சூசனுக் கீதெல்லாம் சொல்லி விளங்காது

பாசமகள் கண்ணில் பல்லா யிரம்கனவு

நாளாவரும் எழிலுக் கென்னதான் சொன்னாலும்

ஆளை விடமாட்டாள் அழுது புலம்பிடுவாள்

காலைப் பிடித்துக் கதறி ஞாயம் கேட்பாள்

Call எடுப்பாள் எல்லாம் கொழும்புக் கறிவிப்பாள்

அப்பர் அறிஞ்சால் அரிவாள் எடுப்பார்

நான் இப்ப என்ன செய்ய?

இயலும் வழி சொல்லுங்கோ!

அத்தைமகள் வந்தென் ஆவி கவர்வாளோ?

நித்திரையும் இல்லை. இனி நிம்மதியும் கூட இல்லை!

எதுகை, மோனை - சீர், தளை பிசகாத சுத்தமான ஒரு செய்யுள் வடிவத்துள் பாத்திர உருவாக்கமும் அப்பாத்திரத்துக்கேற்ற மொழிப் பிரயோகமும் பேச்சோசையும் பேச்சுவழக்குச் சொற்களும் (வேற, சுணக்கம், அறிஞ்சால்) பொதுவழக்கிலுள்ள மரபுத் தொடர்களும் (கைகால் தந்தியடித்தல்), நம்மொழியிலிருந்தே எடுத்த பொருத்தமான சொல்லாட்சிகளும் (கண்பு) இயல்பான ஆங்கில மொழிக்கலப்பும் (Telex, Call) என்று இன்னொரன்னவை இச்செய்யுளை, அழகுமிகு கவிதையாக்கி, யதார்த்த பூர்வமானதொரு சிறுகதையாகவும் வடிவமைத்துவிட்டன.

'மண்மீட்பு', 'தாண்டிக்குளத்தெல்லை தாண்டிநடக்கையிலே...' 'வீடுபேறு', 'இழப்பு', 'வீதி வழிவந்த விருட்சங்கள்' முதலானவையும் இவ்வாறு கவிதைக் கதைகளாய் அமைந்தவையே.

'மண் மீட்பு' என்பது யாழ்ப்பாணத்துச் சகோதரிகள் இருவரும் ஒருத்தி தொழில் நிமித்தம் கண்டி சென்று வாழ்கிறாள். போக்குவரத்துத் தடையால் நெடுங்காலம் ஊருக்கு வராதிருந்து ஒருமுறை வந்தபோது மற்றவள் அவளது காணியை எல்லையைகட்டி அபகரித்திருப்பதை அறிந்து சண்டை பிடித்து இருவரும் கோடேறி அலைவதைச் சொல்கிறது. நாட்டில் மண் மீட்புப் போர் நடைபெற்று வரும் காலத்தில் இப்படியான சண்டைகளும் இடம்பெறுகின்றதே என்று அங்கதம் தொனிக்க நிற்கும் 'மண்மீட்பு' என்ற தலைப்பு கவிதையின் உச்சம். கதையின் கருவுக்கும் சம்பவங்களுக்கும் அப்பால் சமகால நிலைமைகளை எடுத்துரைக்கும் நுட்பம் பெறுமானம் மிக்கது. கவிதையின் இடைப்பகுதி ஒன்று வருமாறு:

ஞானம்லர் கணவன் கண்டிக்கு மாறி

அதிபராய்க் கையேற்கப் போனான்

குடும்பமும் கூடப் புறப்படவே

ஞானா தமக்கையிடம் சொல்வாள் நயமாக

“போக்குவரத்துப் புரிவதெனிக் கஷ்டம்

வீட்டைப் பார்த்துக்கொள், வயலின் வருவாயை

என்கணக்கில் வை; நான் வசதிக்குத் தக்கபடி
 இங்கு வருவன் எழுதுகிறன் கடிதம்”
 காலச் சகடம் உருள
 கடிதங்கள் நீளும், குறுகும்
 நெடுநாள் இடைநிற்கும்,
 போரும்
 சனங்கள் புலம்பெயர்ந்து திண்டாடும், வாடும்
 பயண வசதிக்கு குறைவுகளும்,
 தந்த பிரிவால் தமக்கை இரு பாலையிலும்
 தங்கை குடும்பத் துடன் அக்கரை யிலுமாய்
 சீவியங்கள் ஓட,
 திடீரென் - றொருகாலை
 ஞானமலர் யாழ்ப்பாணம் வந்தாள்.
 “கடிதம் ஒன்றும் ஏன் எழுதவில்லை?
 எழிலன் கொழும்பிலையா?
 தாண்டிக்குளத்தில் சனமாமோ?
 ‘ரோச்’ பற்றி வேண்டினியோ?
 இப்ப விடுறானே?
 இஞ்சபார் நல்லா நனைஞ்சிட்டாய் ஞானா,
 உடுப்புகளை எல்லாம் கிணற்றடியில் போடு, குளி...
 நான் தோசை சுட்டெடுப்பதற்குள்”
 சுழன்றுவந்தாள் பூரணம்
 முன் விட்டகுறை தொட்டகுறை பேசிமுடித்தார்கள்
 உண்டகளை தீர உறங்கி எழுந்தார்கள்.
 தன்வளவில் தங்கை உலவிவரும் வேளை ...

‘தாண்டிக் குளத்தெல்லை தாண்டி நடக்கையிலே’ என்ற கவிதையும் சிறுகதைப் பாங்கானது. யுத்த காலத்தில் தெற்கிலிருந்து வடக்குநோக்கிச் செல்கையில் அரசின் ஆட்சிப் பிரதேசங்களுக்கும் புலிகளின் ஆட்சிப் பிரதேசங்களுக்கும் பிரிகோடாய் அமைந்த தாண்டிக் குளத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் ஒருவனின் மனப்பதிவாக அமைந்த கவிதை இது. யுத்தச் சாட்டில் வெளிநாடு சென்று வசதியாக வாழ்ந்து, ஊரைப் பார்ப்பதற்கு வரும் ஒரு குடும்பம் படும் அவஸ்தை கண்டு இரங்கியவன். அவர்களை ‘அற்ற குளத்தில் அறு நீர்ப் புறவைகள்’ எனத் தெளிந்து இரக்கம் தவிர்க்கிறான் தன் தாயகம் பற்றிய தயரத்தோடு தாண்டிக்குளம் கடந்து தமிழ் மண்ணில் கால்வைத்தபோது அவனது மனநிலை இவ்வாறு அமைகிறது:

குனியமாய் உள்ள பிரதேசம், அப்பாலோ
 ராணுவத்தின் சுட்டுப்பாடு, நடக்கின்றேன்,
 தோளில் சுமை, ஆனால் நடையில் சுறுசுறுப்பு
 நீளும் வழி
 பாதை ஓரம் ஒரு வேலியிலே
 செவ்வரத்தம் பூக்கள் சிலிர்த்துச் சிரிக்கும்!
 உள்ளே கூரையில்லா வீடு,
 குடியிருப்போர் யாருமில்லை,
 போரில் அடியுண்ட தழும்பு சுமந்தபடி
 நிற்கிறது.
 எங்கள் நிகழ்கால வரலாறு கற்பவர்க்கு
 வாய்த்ததொரு கற்சாசனமாக,

கட்டியவன் எங்கே, கனவுகளும் எங்கேயோ!
மொட்டையாய்ச் சுற்றிவர பற்றை முளைத்தபடி
நிற்கிறது,
ஆனாலும் முற்றத்தில் ஓங்கி வளர்கிறது
தானாய்த் தனியே வடலிப் பனையொன்று!
ஷெல்லடிக்கும் குண்டுக்கும் சிறிதும் சளைக்காது
வல்லமையாய் ஓங்கி வளரும் பனைவடலி!
கருக்குவாள் ஏந்தி களம்புகுந்து தன்வீட்டை
நெருக்குவார்க் கென்றும் பணியாது, தன்மானம்
காக்கும் பனையை வியந்து வியந்து கண்ணால்
நோக்கினேன், நின்றேன் நொடிந்துவிழேன் -
நிச்சயமாய்.

அவனுக்கு எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கையைத் தருவதாக, கருக்குவாள் ஏந்தி நிற்கும் வடலிப் பனை என்ற படிமத்திலே
'சோ. ப.' உணர்ந்தி நின்றதெல்லாம் இன்று கனவாய், பழங்கதையாய்ப் போய்விட்டாலும் அந்தப் படிமம் அற்புதமானது
வடபுறத்து வாழ்வோடு ஒன்றியது.

'சோ. ப.'வின் கதைக் கவிதைகளுள் 'வீதிவழிவந்த விருட்சங்கள்' தனித்துவமானது; காவியப் பாங்கானது; கவிஞனின்
சமூக நோக்கையும் பழந்தமிழ்க்கியப் பரிச்சயத்தையும் புலப்படுத்துவது. இவங்கை இராணுவத்தின் 'ரிவிச'
நடவடிக்கையால் யாழ்ப்பாணம் வலிகாமம் முழுவதும் ஒரே இரவில், கொட்டும் மழையில், செம்மணிப் பாதையூடாகத்
தென்மராட்சிக்கு இடம்பெயரும் அவலத்தைச் சித்திரிப்பது. கவிதை ஒரு சிறுகதை போலவே நவீன உத்தியில்
பரபர்ப்பான சம்பவம் ஒன்றோடு, தனிநபர் பிரச்சினை போலத் தொடங்குகின்றது:

வீதிவழிவந்த விருட்சங்கள்

பார்வதி வீட்டு - முகப்பில் பரபரப்பு
"ஆர் கொணர்ந்த செய்தி?"
அறிய முடியவில்லை
எத்திக்குப் போகிறது?
எங்கை ஒதுங்குவது?
புத்திக்குள் ஏதும் புலப்படுவதாயில்லை
காணிக் குள்போய்
ஆட்டைக் கையோடு அவிழ்த்துவந்த
மாணிக்கவேலு
மனைவியிடம் சொன்னான்
"வயசான நாங்கள் மடிந்தால் கவலையில்லை
இளசுகளை ஊரில் இருக்க விடலாமே?
"முன்னரங்கைத் தாக்கி முறித்து
படை புகவே
பின்னடைவு கண்டோம்'
- பெடியள் அறிவிப்பாம்"
விக்சித்து நின்றார் திகைத்து.

ஒவ்வொரு சிறுகதையிலும் திரண்டொன்றாய்ச் சேர்ந்து பெருவெள்ளம் ஆவதைத் துல்லியமான புகைப்படக் கருவியொன்று
காட்சிப் படுத்துவதுபோல ஒவ்வொரு குடும்பமும் தெருவுக்கு வந்து திரண்ட அவலத்தைக் காட்சிப்படுத்துகிறார்:

அடையாள அட்டைமுதல்
ஆவணங்கள், காசு, நகை

உடை, சாவி - எல்லாம்
 ஒருபை திணித்தவரும்
 தோளில் பசியால் துவண்டு கிடந்த
 இளம் வாழைக் குருத்தை
 சுமந்து நடந்தவளும் -
 மூப்பால் தளர்ந்து
 முடங்கிக் கிடந்த
 தாய் - தேப்பனைக் காவி நடந்த
 திருமகனும் -
 எள்போடக் கூட இயலாதவாறு
 இவர்கள்
 அள்ளுண்டு வந்தார்,
 அகலத் தெரு நிறைத்தார்.
 சோளகத்தில் 'அம்பிட்ட'
 பஞ்சு சுழல்வதுபோல்
 வாழிடத்தை விட்டு
 வழிமாறி வந்தவர்கள்
 வேர் ஆழப்பாய்ந்த விருட்சங்கள்
 வீதிவழி
 ஏராளமாக
 இடம்பெயர்ந்து வந்தனகாண்.

யுத்தகாலத்தில் அடையாள அட்டைக்கிருந்த முக்கியத்துவம் புலப்பட 'அடையாள அட்டை முதல்...' என்பதும் கைக்குழந்தை முதல் எழுந்தியங்க முடியாத முதியவர் வரை இடம்பெற நேர்ந்ததைக் காட்டுவதன் மூலம் எல்லாத் தரநிலையினரும் பட்டபாடு. சுருக்கமான முறையில் எடுத்துரைக்கப்படுவதும் கையறு நிலையிற்கூட.தானும் தன் மனைவி பிள்ளைகளும் தப்பினாற் போதும் என்று நினையாது, இயக்கமற்ற தாய் தந்தையரையும் காவிச் செல்லும் மகனைத் 'திருமகன்' என அடைமொழி கொடுத்துச் சிறப்பிப்பதும் 'பதியெழு அறியாப் பழங்குடி'களாக தம் தாய் மண்ணில் நிலைத்துச் செழித்த வாழ்க்கை வாழ்ந்த மக்களை 'வேர் ஆழப்பாய்ந்த விருட்சங்கள்' என்பதும் என்று இவையெல்லாம் நயத்தற்குரியன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இடம்பெயர்ந்த மக்களின் தொகையும் அடர்த்தியும் புலப்பட 'எள்போடக்கூட இயலாதவாறு இவர்கள் அள்ளுண்டு வந்தார்' எனும் தொடர் அமைந்து சிறக்கிறது. 'எள்ளுப் போட இடமில்லாதபடி' என்பது தமிழில் சனநெருக்கத்தைக் குறிப்பதற்குக் கையாளப்படுவதொரு மரபுத்தொடர். இராமனின் திருமணம் காணத் திரண்ட மக்கள் தொகையை விபரிப்பதற்கு முற்பட்ட கம்பன் அதனை, 'உழுந்திட இடமிலை' என மாற்றிக் கூறினான். எள்ளுப் போடுதல் (எள்ளிறைத்தல்) என்பது அமங்கலக் கிரியையான பிதிர்க்கடனின் போது இடம்பெறும் ஒரு செயற்பாடாகவும் அமைவதால் அதனைத் தவிர்த்தான் கம்பன். ஆனால், இங்கே 'சோ. ப.' சித்திரிக்கும் அவை நிகழ்ச்சிக்கு அதுவே இரட்டிப்புப் பயன் தரும் வாய்ப்பானதொரு மரபுத்தொடராகி விடுகிறது. அவர்களுக்கான இறுதிச் சடங்குகள் முறையாக நடத்தப்பெறவில்லை இக்கவிதையில் ஓரிடத்தில் 'சோ. ப.' அதையும் காட்சிப்படுத்துகிறார்:

சிறுகதைப் பாங்கில் ஆரம்பித்த 'வீதிவழிவந்த விருட்சங்கள்' இடையிலே காவியப் பாங்கைப் பெற்றுவிடுகிறது. முக்கியமாக கம்பன் கையாண்டதாக இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட 'உழுந்திட இடமிலை' என்ற தொடர் இடம்பெற்ற 'எழுச்சிப் படல'த்தின் தாக்கம் நன்கு புலனாகின்றது. இராமனின் திருமணங்காண்பதற்காக அயோத்தி மக்கள் அனைவரும் புறப்பட்டுவிட்ட நிலையில் வீதியின் நெருக்கத்தையும் போக்கினையும் கம்பன் படைப்பாடுவான். உ+ம்:

குரைத்த தேருங் சுளிறுங் குதிரையும்
 நிரைத்த வார்முரசும் நிமிர்ந் தெங்கணும்
 இரைத்த பேரொலியால் இடை யாவரும்
 உரைத் துணர்ந்திலர் உஊரின் ஏகினார் (கம்ப. 859)

அயோத்தி முழுவதும் மகிழ்ச்சியோடு எழுந்ததைப் பாடிய 'எழுச்சிப் படலம்' யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் அவைத்தோடு எழுந்ததைப் பாடுவதற்கு முன்மாதிரியாக அமைவதென்பது ஒருவகையில் 'முரண் நகை'யை விளைவிக்கின்ற உத்தியாகும். 'சோ. ப.' பாடுகிறார்:

கார் உருண்டன வான் உருண்டன
கட்டை வண்டுகள் தாம் உருண்டன
பாரடங்கலும் ஓடும் வாகனம்
பயணமாயின பாதை நீளமும்

இவ்விரண்டுபேர் சைக்கிள் ஏறுவர்
இயலு மானதற் கதிக மாகவே
ஓவ்வொருத்தரும் சுமைகள் காவினர்
உயிர்கைக் கொண்டுதாம் ஊர்ந்து போயினர்

குடுகுடு கிழம் கோலொ டூர்ந்தன
குழந்தைகள் விரல் பற்றி ஊர்ந்தன
நடுநடுங்கி நள் இரவெலாம் ஒரு
நாடிலாதவர் போல ஊர்ந்தனர்.

கவிங்கத்துப் பரணியை நினைவூட்டும் சந்தம்

'சோ. ப.' கவிதையால் சிறுகதை, காவியம் மட்டுமல்ல கட்டுரையும் வரைய வல்லவர். கட்டுரைக்கு இருக்க வேண்டிய விடயப் பகுப்பாய்வும் தருக்க ரீதியான கருத்து வெளிப்பாடும், நிதானமும், தெளிவும் என்று இன்னோரன்னவை அவரது அத்தகைய கவிதைகளிலே புலனாகும்.

விடயங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறவல்ல ஒருவரின் அழகான, அமைவான கட்டுரைக்குள் அடங்கத்தக்க விடயங்களைச் சுத்தமான செய்யுளுக்குள் கூறிவிடும் வல்லமை மிக்க அவரது கவிதைகளுக்குத் தக்க உதாரணம் ஒன்று:

பாரதியின் புதிய அலை

நீருக்குள் மூழ்கியெழல், நெருப்பின் நிற்பல்
நெற்றி நடுவை நோக்கல், உணவு ஒழித்தல்
பாருக்குள் தவம் என்றும் யோகமென்றும்
பலகாலம் இருந்துவந்த கருத்தை மாற்றி
ஊருக்கும் நாட்டுக்கும் உழைத்தல் போல
உயர்ந்ததவம் பிறிதுகண்டதில்லை, என்றான்
யாருக்கும் எளிதான யோகம் சொன்னான்
யாரிவன்போல் சமூகசீர் திருத்தம் செய்தார்

வங்கத்துக் கவிஞர்களின் ஊர்ச்சி வெள்ளம்
மராத்தியர்தம் வீரம் - இவை எல்லாம் இந்த
சிங்கத்தின் தமிழ்க் கவிதை மொண்டுவந்து
தெருவெல்லாம் முழங்கியது - ரஷ்யாவில்
வெடித்த யுகப் புரட்சியினை பெல்ஜியத்தின்
வீர வர லாற்றை, இத்தாலிநாட்டை
வடித்தளித்தான் கவிதையிலே தமிழ்த்தாய் இந்த
மாகவியை வாரியெடுத்த துச்சிமோந்தான்

'சோ. ப.'வின் இந்தக் கவிதையைப் போன்ற பல கவிதைகள் தனிமனித ஆளுமைகளை எடுத்துரைப்பனவாய் அமைவன. அவையாவும் 'வடக்கிருத்த'லில் அடங்கவில்லை. தனிமனிதர்கள் சாதனை நிகழ்த்திய வேளைகளிலும் அவர்களுக்கு நிகழ்ந்த பாராட்டு விழாக்களின்போதும் அத்தகையவர்களின் இறப்பின் போதும் என்று இன்னோரன்ன சந்தர்ப்பங்களில் (பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி முதலானவர்களை) பாராட்டிப் பாடிய கவிதைகள் தனித்தொகுதியாகத் தக்கன. 'வடக்கிருத்த'லில் உள்ள 'வாழ்வாய் பண்டாரவன்னியனே', 'மாமனிதன் மண்டேலோ', 'முட்டைக்குள்ளே விந்தை படைப்பவன்' முதலானவை அத்தகையன அவை 'சோ. ப.' வுக்கு 'செய்யுள் சேவகம் செய்வதை' உணர்த்தவல்லன் கட்டுரையும் கவிதையும் சமரசம் செய்து கைகுலுக்குவதை-கவிதை என்பது வெறும் உணர்ச்சிக் குவியல் அல்ல என்பதைக் காட்டி நிற்பன.

இத்தகு கவிதைகளில் உணர்ச்சிக்கு அதிகம் இடங்கொடாதவர் என்பதால் அவர் கவிதைகளில் உணர்ச்சிக்கே இடமில்லை என்று அர்த்தம் அல்ல; இத்தகு கவிதைகளிலும் மிதமான ஒரு உணர்ச்சி இழையோடவே செய்கின்றது. வேறு சில கவிதைகள் உணர்ச்சி கொப்புளிப்பனவாய் விளங்குகின்றன. சில உதாரணங்கள்:

ஏன்?

நிழல் சொரியும் மரங்களெல்லாம் நெருப்பள்ளிச் சொரியும்
நினைந்து செய்யும் கொடுமைகளால் நெஞ்சமெல்லாம் எரியும்
புயல் அடித்த ஊராகி எம்வாழ்வு குலையும்
புலம்புதலும் விம்முதலும் மொழியாகி உலவும்

கடல் குருதி யாய்க்குமுறும் காற்றோலம் இடும், நம்
கனவுகளும் நனவுகளும் இழவுகளாய் முடியும்
உடல் சிதறும் வேளையிலே உற்றார் ஆர்? உறவார்?
உடைமைகளேன்? வீடுகளேன்? ஊர்தேசம் ஏன்? ஏன்?

இந்தக் கவிதையின் ஓசையே சோக உணர்ச்சியைக் கிளறிவிடவல்லது. சொல் விளங்கா நிலையிலும் உள்ளத்தை உலுக்கிவிட வல்ல ஒப்பாரி ஒன்றுக்குள்ள ஆற்றல் இந்தக் கவிதையின் ஓசைக்கு இருக்கிறது. 'இழப்பு' என்கிற கவிதை சொல்லானும் சொல்லும் விடயத்தானும் சொல்லும் முறைமையானும் சோக உணர்ச்சியைப் பிழிந்து தருகிறது. சோகத்துக்கு எதிர்நிலையில் அங்கத உணர்ச்சியையும் ஆற்றலோடு வெளிப்படுத்துகிறார் 'சோ. ப.' யுத்த காலத்தில் வெற்று வீரப்பும் பேசி நின்றவர்கள் தொடர்பான அங்கதப் பாங்கான சமூக விமர்சனம் இது:

வீரம்

அப்புவுக்கு
வீரம் அதிகம்
அறுபதிலும்
எப்படித் தீக்கக்க
இவர்பேசு கின்றார்
ஆம்,
போர்முனைக்குக் கூடப்
போய்விடுவார் போலிருக்கே!
மறந்திட்டன்,
மூத்தமகன் ஜேர்மனியிலையாம்
மற்றொருவன் கனடாவில்
மகள் நோர்வே போய்விட்டாள்
பொக்கற் குறிப்பு
பொருத்தம் சிலபார்க்க

அப்புவுக்கு வீரம் அதிகம்

அறுபதிலும்

கொப்புளிக்கு தென்ன குறை!

நன்கு பரிச்சயமான நாட்டார் பாடலொன்றைக் கையாண்டு, உணவுப் பொதியோடு வந்து, இறுதியில் ஊரைத் துவம்சப்படுத்திச் சென்ற 'இந்திய அமைதிகாக்கும் படையே' எள்ளி நகையாடுகிறார். (இது பாடப்பட்டது அப்படை இலங்கையில் நிலை கொண்டிருந்த 1988இல் என்பது கவனிக்கத்தக்கது):

அமைதிப் படையோடும் வந்தீரோ தம்பி

அரிசிப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி

அரிய தமிழீழம் கண்டீரோ தம்பி

பருப்புப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி

பருத்திக் துறையூரும் கண்டீரோ தம்பி

.....

அமைதிப் படையோடு வந்தீரோ தம்பி

அழிவைத் துயரத்தைத் தந்தீரோ தம்பி

அமைதிப் படையோடு வந்தீரோ தம்பி

ஆப்பிட் டதையப்பிக் கொண்டீரோ தம்பி

சமூகத்தின் போலி நபர்கள் குறித்த அங்கதநோக்கு 'சே.ப.' வுக்கு இளமைக்காலம் தொட்டே இருந்து வந்துள்ளது. அந்தக் காலத்தில் அவரது அங்கதத்துக்கு ஆளானவர்கள் போலி அரசியல்வாதிகள். அவர்கள் 'மீண்டும் ஒரு தேர்தல்' (1960), 'தேர்தல் என்றொரு நாடகப் பெருவிழா' (1970) என்பவற்றில் அங்கதத்தால் நையப் புடைக்கப்படுகிறார்கள். 'ஊது குழல்கள்' (1982) என்ற கவிதை கட்சி அரசியல் அதிகாரத்துக்கு ஒத்துப்பாடிய ஒட்டுமொத்த சமுதாயப் போலிகளையும் கவித்துவ உத்தியோடு தாக்குகின்றது. ஊதுகுழல் வேண்டித் தரும்படி நச்சரிக்கும் சிறுவனுக்குத் தந்தை கூறும் பாணியில் அமைந்த அந்தக் கவிதை இது:

ஊது குழல்கள்

ஊதுகுழல் கேட்டென் உயிரை எடுக்கின்றாய்
ஏது சொலினும் இசைய மறுக்கின்றாய்...
வானொலியிற் சாதனைகள் வகுத்துத் தொகுத்தவர்கள்,
ஏனெனவே கேட்கும் இதயத்(து) உரமிழந்த
பத்திரிகைக் காளான்கள், படித்தமகா பண்டிதர்கள்,
புத்துலகம் கண்டு புளகிப் படைந்துபுதுக்
கற்பனைகள், செஞ்சொற் கவிதை, இசைவடிவு
அற்புதங்கள் என்றெல்லாம் 'ஆகா'ர மிட்டவர்கள்
இந்த யுகத்தின் இணையில்லா நாயகியின்
முந்தானை யிற் தொங்கி முன்னேற்றம் கண்டவர்கள்
நித்தியமாய் அந்த நிறமே இருக்குமென்று
முத்திரையைக் குத்தி முழுநீல மாய்க்காட்சி
தந்தவர்கள், கூட்டுறவுச் சங்கத் தலைவர்களாய்க்
குந்தி எழும்பிக் கோபுரங்கள் கட்டியவர்...
காக்கி உடையின் கவசத்தினால் மக்கள்
தாக்கப் படவும் தருக்கித் திரிந்தவர்கள்,
இச்சகமும் பொய்யும் ஏமாற்றும் கையூட்டும்

நிச்சயமாய் நம்மை நிமிர்த்தும் எனமகிழ்ந்த
 ஊது குழல்கள் ஓராயிரம் கிடைக்கும்!
 போதுமடா தம்பி புலம்பல், புறப்படுக,
 தேடுவா ரற்றுத் தெருவோரத் தேகிடக்கும்,
 ஓடு, போ ஒன்றெடுத்த தூது!

ஒரு கவிஞன் ஒரு காலத்தே பாடியது பின்னொரு காலத்திலும் பயன் செய்யும் என்று கொண்டால். இன்றும் 'நித்தியமாய் அந்தநிறமே இருக்குமென்று முத்திரையைக் குத்தி முழு நீலமாய்க் காட்சி தருபவர்கள்' வருங்காலத்தில் 'தேடுவார் அற்றுத் தெருவோரத்தே கிடக்கும்' நிலை வரும் என்று நம்பலாம். அவர்களால் 'இந்த யுகத்தின் இணையில்லா நாயகராகக் கருதப்படுபவரின் வருங்கால நிலை குறித்தும் சிந்திக்கலாம். வரலாறு என்பது வெறுமனே கற்பதற்குரியதல்லவே! பாடங்கற்பதற்கு உரியது அது.

'சோ. ப.' சமுதாயச் சீர்கேடுகளுக்கு எதிரான, சமூக முன்னேற்றத்தை அவாவுகின்ற கவிஞன். அதேவேளை மரபின் மகத்துவத்தையும் உணர்ந்தவர். நிகழ்காலத்து அவைங்களையும் அந்த அவைங்களால் விளைந்த சமூக சீர்கேடுகளையும் கண்டு மனம் நோபவர். அது காரணமாக 'கடந்தகாலத்தின் பழுதிலாத் திறங்கள்' மனம் லயிப்பவர். தனது இளமைக் காலத்து நினைவுகளை அவர் மீட்கும் போது நாமும் பழைய யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்று விடுகிறோம். அனைவரையும் அழைத்துச் செல்லவில்லை ஆற்றல் அவருக்கு உண்டு.

நினைவுத் தாளைப் புரட்ட முனைகையில்...

நெல்வயல்கள் நடுவில் கடற்புறம்
 நிற்கும் வெண்மணற் குன்றை நிறுத்திய
 வல்லவர் யார்? இரட்டைப் பனை தொடு -
 வானத்தே தீட்டி வைத்தவர் யாவரோ?
 வெள்ளக் காட்டினிடை ஒற்றைக் காலிலே
 நிற்கும் கொக்கின் நிரையின் அழகும் என்
 உள்ளத்தே குடியிருக்கும் என்பாட்டிலே
 ஊறும், என்னை உயர்த்தும், அமரனாய்.

.....
 சங்கு சேமக் கலத்தொடு மார்கழிச்
 சாமம் ஓதும் திருவெம்பாப் பாட்டு நம்
 நெஞ்சை அள்ளும், குளிர் பனிக் காற்றினை
 நிரப்பும் கோயில்மணி, எங்கள் ஐயர்கைப்
 பஞ்சாமிர்தமும் பிட்டும் சிறுவரைப்
 பாலிக்கும், அம்மன் வீதி உலாவிலே
 நெஞ்சமோ எழில்! ஆகா நினைவுகள்
 கொலுவிருக்கும் என்னெஞ்சினில், இன்னமும்

சமூக அநீதி கண்டு அகம் கொதிக்கின்ற 'சோ. ப.'வின் அகம் குழைந்த கவிதைகள் அதற்கு எதிர் நிலையானவை. குறிப்பாக வினாக்களிடம் கூட - நாய்களிடம் கூட - அவர் காட்டுகின்ற இரக்கம் எடுத்துக்காட்டத்தக்கது.

பெண்ணாய் எடுத்த பிறவி

நெஞ்சில் ஒரு நெருடல் - நேரம் கழிந்ததென்று
 கொஞ்சம் விரைவாய் மிதித்து,
 அந்தக் குச்சொழுங்கை தாண்டி,
 தவராசா வீட்டு முடக்காலை
 நீண்டு கிடக்கும் வடலி வளவோரம் -

பள்ளிரென இருசோடி கண்கள்!
 பார்த்தேன் அவையிரண்டும் பெண்கள்!
 காலைப் பனியில் கழுவி எடுத்தந்த
 மூலையிலே காட்சிக்கு முன்னிறுத்தி விட்டதுபோல்
 பள்ளிரென இருசோடிக் கண்கள்!
 பார்த்தேன் அவையிரண்டும் பெண்கள்!

இந்தக் குளிரை, வெயிலை, எழும்பசியை
 இந்த இளசுகள்தாம் எவ்வாறு தாங்குவதாம்?
 காது செவிடுபடச் செல்கின்ற கார் லொறிகள்
 மோத உயிர்பிரிய நேரின்?

இவற்றுக்கு
 என்ன எதிர்காலம்? எத்தனைநாள் வாழ்வு?
 வலை பின்னும் மனம் ...

எனது சைக்கிள் உருள்கிறது.
 நிச்சயமற்ற நிலைமையிலும்
 அந்த நாய்க் குட்டிகளின் கண்ணில்
 குடியிருந்த நம்பிக்கை
 நெஞ்சைப் பிழியும்
 நினைவில்

இருசோடிக் கண்கள் வரும்.
 அவை, அக்காலைப் பொழுதில், எனைக்
 கெஞ்சி உரைத்தமொழி கேளாது வந்தேனே
 பிஞ்சுகளின் நம்பிக்கை பிய்த்தெறிந்து விட்டேனே.
 தாயை உடன் பிறந்த தம்பியரைத் தாம் பிரித்த
 தீய மனித இனத்தின் சிறுமையினைச்
 சொல்லி எனது மனசைத் தொடுவதற்கோ
 புல்லின் நுனியிற் பனிபோல நின்றிருந்தீர்?
 பெண்ணாய் எடுத்த பிறவிக் கொடுத்துயரை,
 கண்ணால் - எழுதாக்காவியாய் - உரைப்பதற்கோ
 நின்றீர் எனக்காக - நீண்ட வழிபார்த்து?
 நன்றியிலா மானிடவன் நான்.

இந்தக் கவிதையில் 'மஹாகவி'யின் 'புள்ளியளவில் ஒரு பூச்சியின் தாக்கம் இல்லாமலில்லை. ஆனால் ஊர்களிலுள்ள இரக்க சபாவமுள்ள எந்தச் சாதாரண மனிதனுக்கும் கிடைத்திருக்கக்கூடிய அநுபவம் ஒன்றுதான் இங்கு 'எழுதப்பட்ட கவியாய்' நெஞ் சைத் தொடுகிறது.

'வீடு பேறு' என்பதும் இத்தகைய - இல்லை இதைவிட நெஞ்சைத் தொடுகின்ற - ஓர் அநுபவமே. 1995இல் இடம்பெற்ற இடப்பெயர்வில் 'வீதிவழிவந்த விருட்சங்கள்' பல மாதங்களின் பின் தத்தம் ஊர்களுக்கு மீண்டபோது அவர்களிற பலருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய அநுபவமே. ஆனால் அதனை இத்தனை தாக்கத்தோடு சொல்வதற்கு 'சோ. ப.' வினாள்மட்டும்தான்முடியும். இடம்பெயர்ந்த ஒருவன் தன்வீடு என்ன நிலையில் இருக்குமோ என்ற அங்கலாய்க்கும் கேள்விகளோடு சென்றவன், தன் வீட்டைப் பெறுகிறான் ஆனால் அவன் அன்பு பாராட்டி வளர்த்த, நன்றிமிக்க, அவனது நாய் 'வீடுபேறு' அடைந்துவிட்டது. நமது சமய, இலக்கிய மரபுக்கூடாக வந்த சொல்லாட்சியாய் அமைந்த தலைப்பே நல்லதொரு கவிதையாகி விடுகின்றது. இந்தக் கவிதையில் நாய் மேலுள்ள இரக்கம் மட்டுமல்ல நாம்பட்ட 'நாய்ப்பாய் பாடுகளும் நன்கு சொல்லப்பட்டு விடுகின்றன என்பது முக்கியமாக அவதானிக்கப்பட வேண்டியது.

இந்தவகையிலான மற்றுமொரு கவிதை 'உபகுப்தனுக்காகக் காத்திருக்கையில்...' என்பது. அது ஒரு கீழடு தட்டிய பெண் நாயின் கூற்றாக அமைவது. பெண்ணாகப் பிறந்ததால் அது அநுபவிக்கும் துன்பங்களை மனதைத் தொடும்படி கூறுகிறது. தொடக்கத்தில் மனித வர்க்கத்துப் பெண்ணொருத்திதான் பேசுகிறாள் என்று எண்ணத் தோன்றும்படியான எடுத்துரைப்பு, கூறப்படுகின்ற விடயம் பெண் நாய்க்கு மட்டும் உரியதல்ல மனிதப் பெண்ணுக்கும் உரியதுதான் என்பதை உணரவைப்பது. பௌத்த மரபில் உள்ள ஒரு கதையில் ஒரு தாசி. உபகுப்தன் என்ற இளந்துறவி மீது மோகம்கொண்டு அவனை அணுகுகிறாள். "உரியகாலம் வரும்போது வருவேன்" என்று கூறிவிட்டுத் தன்விழி செல்கிறான் உபகுப்தன். ஆண்டுகள் கழிகின்றன. உபகுப்தன் அவ்வருக்கு வருகிறான். நகர்க்கதவுகளுக்கு வெளியே. ஊர்மக்களால் துரத்தப்பட்ட நோய்ப்பிடித்ததாசி புழுதியில் கிடக்கிறான். உபகுப்தன் அவள் தாகந்தீர் நீர்தருகிறான். புண்ணுக்கு மருந்திடுகிறான். அந்தக் கதையோடு தொடர்புபடுத்தி இந்தக் கவிதைக்கு இடப்பட்டுள்ள தலைப்பு மிகப் பொருத்தமானதாயும் 'சோ. ப.'வின் பன்முகப் புலமையை உணர்த்துவதாயும் அமைவது.

'சோ. ப.'வின் கவிதைத் தலைப்புகள் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது தொகுதிக்கான பேராயும் அமைந்த 'வடக்கிருத்தல்' பற்றிக் கூறாது விட்டு விடமுடியாது. அது தமிழிலக்கிய மரபின்வழி பெறப்பட்ட அற்புதமான தலைப்பு. பண்டைக்காலத்தில் நோன்பிகள். தமது துன்பங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்து ஆசாபாசங்கள் அனைத்தையும் விடுத்து வடக்கு நோக்கி இருந்து இறந்துபடுதலைக் குறிக்கின்றதொரு தொடரே 'வடக்கிருத்தல்' என்பது. அது இங்கே இலங்கையின் வடபுலத்தே இன ஒருக்குமுறையாலும் அதனாலுண்டான போரினாலும் விளைந்த அனைத்துத் துன்பங்களின் மத்தியிலும் அவற்றையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு வாழ்தலைக் குறிப்பதற்கான நல்லதொரு படிமமாக அமைந்து விடுகிறது. 'சோ. ப.'வின் வார்த்தையில் வடக்கு என்பது இலங்கையின் உத்தியோகபூர்வமான வட மாநிலத்தை மாத்திரம் குறிப்பதல்ல தெற்கு என்பது சிங்களவர் பிரதேசம் என்றும் அதற்கு எதிர்நிலையான வடக்கு என்பது தமிழர் வாழ்நிலம் என்றும் கொள்ளப்படல் வேண்டும். ஏனெனில்.

வெருகல், வளம் கொழிக்கும் கிளிவெட்டி, சம்பூர்,
சேனையூர், தோம்பூர், மல் லிகைத்தீவு - எல்லாம்
கருகியெழும் புகைகண்டு கலங்கும் நெஞ்சம்!
கட்டைபறிச் சான் எங்கும் காலன் ஓலம்! என்றும்

.....
"தம்பலகா மத்துவயல் திடல்கள் தோறும்
சாக்காடு குடியிருப்ப தாகக் கேள்வி!" என்றும்

"மலையகமும் மன்னாரும் வன்னி மண்ணும்
மட்டுநகர், கிளிநொச்சி முல்லைத்தீவும்
அலையுடுத்த திருமலையும் ஆறுபாயும்
அழகிருக்கும் மூதூரும் கலைகல்விக்கு
நிலையமென விளங்கும்யாழ்ப்பாணம் எங்கும்
நெருப்பிட்ட கூட்டத்தை ஏவி விட்டுக்
கொலை புரியப் பார்த்திருக்கும் அரசைச் - செய்யும்
கொடுமைகளைக் கொண்டுள்ளம் கொதிக்கின்றோம் நாம்."

என்றே 'சோ. ப.' வாக்குமூலம் தருகிறார்.

மேடையில் வீசும் மெல்லிய தென்றல் - சோ.ப.வின் அராங்கக் கவிதை

கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன், விரிவுரையாளர், ஸ்ரீ ஜெயவர்த்தனபுரப் பல்கலைக்கழகம்.

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாறு, அச்சுக் கவிதைகளால் மட்டும் பொலிந்ததன்று. அராங்கக் கவிதைகளும் அதன் வளப்பத்துக்கும் செழுமைக்கும் காரணங்களாக விளங்கியுள்ளன. எனினும், இவை போதியளவு கற்றோர் தம் கவனக் குவிப்பைப் பெறவில்லை என்றொரு குறைபுண்டு. 'அராங்கக் கவிதைகள் ஐனரஞ்சகமானவை' என ஒதுக்கும் ஆய்வாளர்களின் விமரிசன மனோபாவமா, இதற்குக் காரணம் என்பது தனித்த ஆராய்ச்சிக்குரியது. தமிழிலக்கிய-தமிழ்க்கவிதை வரலாறு எழுதிய ஆய்வாளர்கள் பலருங் கண்டு கொள்ளாவிட்டாலும், வெகுசனங்கள் மத்தியில் பெரும்பாலும் கவிஞர்களாக அறியப்பட்டவர்கள் அராங்கக் கவிஞர்களே!

அராங்கக் கவிதைகள், அச்சுக்கவிதைகளைக் காட்டிலும், வெகுசனத்தின் அயிப்பிராயத்தைப் பெறுவதற்குக் காரணங்கள் இல்லாமல் இல்லை.

1. படைப்பாளியின் உணர்ச்சி ஒன்றுதலோடு, அவர் வாயிலாகவே படைப்பின் உயிர்ப்பைத் தொடமுடிதல்.
2. நுகர்வோராகிய பார்வையாளர்களின் பிரதிபலிப்பை, படைப்பாளி நேரடியாய் உடனேயே அறிந்துகொள்ள முடிதல். இதனால், படைப்பாளி மென்மேலும் செழுமைப்பட்ட படைப்பை உருவாக்கவேண்டி நேர்தல்.
3. ஒரே மேடையில், வெவ்வேறு பாணியினைக் கொண்ட, படைப்பாளிமைகளைக் கேட்க முடிதல்.
4. இவ்வாறு பலரும் ஒன்றாகப் பாடுகின்ற மேடையில் பிறரோடு தம்மை ஒப்பிட்டு நிறுத்து தன்னை உயர்த்தும் வாய்ப்பு ஒவ்வொரு கவிஞருக்கும் ஏற்படல்.

கவிஞர்களை உயர்த்தும் இத்தனித்தன்மைகளைக் கொண்ட அராங்கக்கவிதைகள், பெரும்பாலும் மக்கள் மனங்களுக்கு உரியனவாகின்றன. அச்சுக் கவிதைகளைப் பலவற்றைப்போல, புத்தியை மயக்கிவிடும் இருண்மைப் படைப்புகள்,

இன்னமும் ஈழத்து அராங்குகளுள் கால்வைக்கவில்லை. இதனால், படைப்பவனின் உணர்ச்சியிலிருந்து பிறக்கும் சொற்கள், நுகர்வோனின் செவி வழியாக இறங்கி, அவனிடமும் அதே உணர்ச்சியை இலகுவில் தோற்றுவிக்கின்றன. இந்த உடனடியான 'பரிமாறுதல்தான்' அராங்கத்தின் பெரிய பணம்.

இப்பலத்தைத் தெளிவாகவே உணர்ந்து, அதன் வழி சமுதாய மாற்றத்தை நிகழ்த்தலாம் என நம்பும் ஒரு கவிஞர் பரம்பரை ஈழத்தில் இடையறாது தொடர்ந்து கொண்டுள்ளது. இப் பெருங்கவிஞர் பரம்பரை, வாசிகசாலை விழாக்கள், கோயில் திருவிழாக்கள், இலக்கிய மாநாடுகள் என எங்கும் பயணித்து அராங்கை நன்கு பயன் கொண்டது. ஈழத்தின் நவீன கவிதைப் பிதாமகராகக் கொள்ளப்படுகிற மஹாகவி, முற்போக்கு விமர்சகர்களின் பெருநம்பிக்கையாக விளங்கிய இ.முருகையன் உள்ளிட்ட பலரும் இம் மேடைப் பரம்பரையின் கொழுந்துகள்தாம்.

இன்று வாழும் கவிஞர்களுள், யாப்பின் நெளிவு சுழிவுகளைத் தெரிந்து தமது இலாவகத்தால் அராங்குகளை வெற்றி கொண்டு திகழும் சோ.ப. அப்பரம்பரை வழி வந்த ஒரு சுடர், பெருஞ்சுடர்.

விவரத் தெரிந்து, கவிதைப்பெண்ணின் கடைக்கண் வீச்சில் இயைக்கத் தொடங்கிய பராயத்தில், நான் முதன் முதல் கேட்ட பூரண கவியரங்கம், யாழ்ப்பாணம் நல்லூரில் இடம்பெற்ற கம்பன் விழாக் கவியரங்குதான். முன்னமே, யாழ் இந்துவில் புகழ்பெற்ற கவிஞர் பண்டிதர் ச.வே.பஞ்சாட்சரத்தின் தலைமையில் சில கவியரங்கங்களைக் கண்டு, கேட்டதுண்டு. ஓரிரண்டில் நானும் பாடும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். அவ்வரங்குகள் பெரும்பாலும் மாணவக் கவிஞர்களால் நிரம்பியவை. என்பதால், சறுக்கல்களும் இருந்தன.

இச்சறுக்கல் சரிவில்லாத ஒரு பூரணக் கவியரங்கைப் பார்க்கும் கேட்கும் வாய்ப்பைக் கம்பன் விழா 1992இல் தந்திருந்தது. அப்போதுதான் நான் ஒரு மாணவப் பேச்சாளனாகக் கம்பன் அராங்குள் நுழைந்திருந்தேன். பேச்சுத்தான் என் புலமாக இருந்தது. எனினும், நான் கவிதையின் காதலன். எனவே, ஒரு விசுவாசமான பார்வையாளனாக, கவியரங்கச் சபையில் காத்திருந்தேன்.

“...மோடியான வடி வேலது வாங்கி
மூசி வீசிடும் பாவலர்”

எனக் கணீர்க் குரலோடு ஒரு கட்டை மனுசனின் நெட்டை வரிகள் புறப்பட்டன. அவ்வரிகளை வீசியவர்தான் முருகையன் என அறிந்து கொள்கிறேன்.

தொடர்ந்து, அவ்வரங்கில் பல பெரியவர்கள் பாடினார்கள். நான் முன்னமே சொன்ன ச.வே.ப., காரை. செ.சுந்தரம்பிள்ளை, பண்டிதர் வீ. பரந்தாமன், பா. சத்தியசீலன், நாவண்ணன் என நீண்ட வரிசையில், ஒரு மெலிந்த மனிதர் மேடையேறினார். சற்றே கூனல் முதுகு, மிக எளிமையான தோற்றம், அவர் கவிதை தொடங்கிய போது, தன் தோற்றத்துக்குப் பொருத்தமான மெல்லிய குரல்தான் தொடங்கினார். ஆனால், மிகமிக விரைவில் அக்குரல் கனதியான அழகை எங்கிருந்தோ பறித்துச் சூடிக்கொண்டது. மிக இலாவகமாக - மிக மிக இலாவகமாக, யாப்பில்தான் பாடுகிறோம் என்ற எந்த வலியும் இல்லாமல் - சபையின் செவிகளுக்கும் அந்த வலியைக் கொடுக்காமல் அவர் பாடியது வியப்பாயிருந்தது. அப்படிப் பாடிய அவர்தான், இப்பொழுது பவள விழாக் காண்கிற சோ.ப. எனப்படுகிற சோ. பத்மநாதன் அவர்கள்.

நான் முன்னமே சொல்லியது போல, சோ.ப. வின் கவிதைகளின் மிக தனித்த அடையாளமே, யாப்பின் இறுக்கம் தெரியாத மாதிரி, மிகவும் எளிமையானவையாக அவை இருப்பதுதான். அதுவும் அக்கவிதைகளை சோ.ப.வின் வாசிப்பிலேயே கேட்க வேண்டுமே! எந்தப் பிசுமில்லாமல், பொருட் பொருத்தமுற- நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நின்று, வேகங் கொள்ளவேண்டிய இடத்தில் வேகங்கொண்டு- நடக்கும் கவிதை, ஈழத்து நவீன கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் முதன்மை அம்சங்களுள் ஒன்றாக விளங்கிய பேச்சோசைப் பண்பை பிசிறில்லாமல் உள்வாங்கி நகருங் கவிதை, எங்கள் கிராமத்தில் பாற்பாணையைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு, அது ஒரு சுமையே இல்லை என்பது போல, கைவீசி நடந்து வரும் பாற்காரியின் கொள்ளை அழகுக்குக் குறைவில்லை சோ.ப.வின் வல்ல கவிதை, அத்துணை இலாவகம்.

நான் கவிதைகளை முயன்ற அப்பிள்ளைப் பராயத்தில், என் குருநாதர் கம்பவாரிதி, 'கவிதையை வெளிப்படுத்தும் பாணியை சோ.ப. வைப் பார்த்துப்படி' என்று கூறியது இதனாலேதான் என நினைக்கிறேன்.

அராங்கக் கவிஞர் பலருக்கு இருந்த, தளை, சோ.ப.வுக்கு இல்லை. அப் பிறர் பலரோ, குறித்தவொரு இயக்கம் சார்ந்து,

குறித்தவொரு போக்குச் சார்ந்து இயங்கியவர்களாக இருந்தனர். இதனால், அனைத்துப் பொருண்மைகளையும் பாட இயலாத ஒரு பொல்லாத சூழல் அவர்கட்கு இருந்தது அவர்களுக்கும். ஆனால், புறநடையரான சோ.ப., தன்னை ஒரு தனித்த இறுக்கத்துக்குள் அடைந்துக் கொள்ளவில்லை. இதனால் கம்பன் விழா, யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்க விழா, தினகரன் வாசகர் வட்டக் கூட்டம், தனிநாயக அடிகள் நினைவு விழா, பிரதேச செயலகத்தின் கலாசார விழா போன்ற எல்லாச் விழாச் சபைகளிலும் பாடினார். எல்லாப் பொருண்மைகளையும் பாடினார். “கலை என்றால் ஆடை அது காப்பது நம் மானம்” என்பதுதான் இவர் கருத்து. எனவே, உடுக்கை இழுந்திடப் பார்க்கும் ஈழத் தமிழினத்தின் இடுக்கண் களைய ஓடி வருகின்றன இவர் வரிகள்.

அரங்கில் இவர் பாடிய பொருண்மைகளில் ஒரு தெரிவு மேற்கொண்டு, கால வரிசைப்படி ஒழுங்குபடுத்தினால் ஈழத்துத்தமிழரின் அரசியல், சமுதாய வரலாற்றின் இலக்கிய ஆவணமாக அது திகழும் என ஒரு நண்பர் என்னிடம் சொன்னார். அது உண்மை.

“வேட்டுச் சத்தம் கேட்டுத் துயில்கிறோம்
விடியற் காலை பிணத்தில் விழிக்கிறோம்
வீட்டுக்குள்ளே முடங்கிக் கிடக்கிறோம்
மின்வெட்டால் குருட்டாட்டம் நடக்கிறோம்
பூட்டுடைத்து நுழைகின்ற கொள்ளையர்
போட்டுடைத்து வெட்டத் துடிக்கிறோம்
கேட்டுக் கேள்வி இல்லாத கெடுபிடி
‘கெட்டுப் போச்சு(து) உலகம்!’-தவிக்கிறோம்”

என வேட்டுக்குள் வாழ்வைத் தொலைத்து, தினம் தினம் பயந்து சாகும் ஈழத்தமிழரின் அல்லலைப் பதிவு செய்யுங் கவிதையாகட்டும்.

“கார் உருண்டன வான் உருண்ட
கட்டை வண்டிகள்தாம் உருண்டன
பாரடங்கிலும் ஓடும் வாகனம்
பயணமாயின பாதை நீளமும்”

என இடம்பெயர் வாழ்வின் இன்னலைப் படம் பிடிக்கும் கவிதையாகட்டும்.

“மண்ணெய் வாங்க ஓர் மாதம் தரிக்கிறோம்
மாவுக்காய் இரு வாரம் பொறுக்கிறோம்
விண்ணைத் தொட்ட அரிசி விலையை நாம்
வேகமாகத் துரத்திக் களைக்கிறோம்
கண்ணைக் கட்டிய பின் கொடுங் காட்டிலே
கைவிடப்பட்ட பாலகராகினோம்
எண்ண எண்ண இதயம் புண்ணாகுது,
எப்பதான் எங்கள் கிழக்கு வெளுக்குமோ!”

என, பொருளாதாரத் தடையுள் உணவுக்காகவும், உடைக்காகவும், இன்னும் ஈழத்தமிழர் சுவாசமாய் நினைந்த பிள்ளைகளின் கல்வி விளக்கெரிப்பதற்கான எண்ணெய்க்காகவும் ஏங்கி ஏங்கி விழிக்கும் மக்களின் வேதனையைப் பதிவு செய்யுங் கவிதையாகட்டும்.

“பாதி நாள்கள் கியூவில் கழியவும்
பாஸூக்கான படிவம் எடுத்தபின்
மீதி நாள்கள் பலவித ஒப்பங்கள்
வேண்டப் படிசூளில் ஏறி இறங்குகிற”

என - அவசர வைத்தியத்துக்காகவேனும் வெளியூர் செல்வதற்காகப் படும் அலைச்சல் வாழ்க்கையைக் காட்டும் கவிதையாகட்டும் - இப்படியான சகல இன்னல்களைப் பட்டாலும் அவற்றைக் கடந்து,

“தீ பரவ உளர்ந்து விரையும் எறும்புகளாய்
 உளர் மனைகள் விட்டும் உறவுகளை விட்டும் தம்
 வேரடியின் மண்ணை உதறி நடந்தவர்கள்...”
 “மாளிகையும் வாகனமும் மாடு, ஆடு, கோழி என
 சூழ இருந்த அனைத்தும் தொலைத்தவர்கள்
 மீள எழுந்து நிமிர்ந்த விதம் - வீரம்
 ஈழம் உலகுக்கு எடுத்துரைத்த அற்புதங்காண்”

என இனம் நிமிர்ந்ததைப் பாடும் கவிதையாகட்டும் - இவை எல்லாமே சமுதாய வரலாற்றின் இலக்கிய ஆவணங்கள்தாம். இவ்வாறாக, போரை - போரின் அவலங்களை மட்டும், இவர் கவிதைகள் பொறித்துள்ளன என்பதற்கில்லை. ஈழத்தமிழ்ச் சமுதாயச் சீரழிவுகள் எல்லாமே இவர் கவிதைகளில் சாட்டையடி பெறுகின்றன. அது, ‘குச்சொழுங்கை வாகையடி கோயிலின் வீதி எல்லாம் லொட்டி அங்கு ஒதுங்கும்’ ஓரிரவுத் தம்பதியாகட்டும், ‘பக்கத்துக் கோயில் திருவிழா ஒலிபெருக்கி திக்கெட்டும் மோதிச் செவிபடுத்து. நாளை பரீட்சை - நியாயத்தைக் கேட்கின்ற வேளை-’ மௌனத்திற் போகின்ற பக்த ஜனக்கூட்டமாகட்டும் -எதுவும் சாட்டைக்குத் தப்பவில்லை.

எல்லாவற்றுக்கும்மேலாக, இன்று வீட்டுக்குள்ளேயே வந்துவிட்ட ‘வில்லங்கமான’ தொலைக்காட்சித் தொடர் பற்றிய கவிஞரின் விமரிசனம் முக்கியமானது. தொலைக்காட்சிகள் முன் அமரும் அன்னையர்கள், தம் குழந்தைச் செல்வங்களின் கல்வியைக் குறித்துக் கருதுவதில்லை. ஊர்க்கோயில் திருவிழாப் பூசைகளுக்குப் போவதை மறந்து விட்டார்கள். விருந்தினரைப், படம் பார்த்துப் பார்த்தே உபசரிக்கிற புதிய விருந்துபசார மரபினைத் தொடக்கிவிட்டார்கள். இவர்களைப் பார்த்து.

“சின்னத்திரையில் சிவகாமி உருகியழ
 பொன்னுத்துரையின் தாய், மனைவி, மகள் ருக்ஷி
 கண்கள் நீர் மல்கிக் கசிந்து கசிந்துருக
 என்னத்தைச் சொல்ல? எவர்க்காய் அழுவது நாம்!”

என்கிறார் சோ.ப. நாடகத்தில் விரியும் மாயக்காட்சியில், தாம் நிஜத்தில் பட்ட போர்ப்புண்களையும் மறந்து சஞ்சரிக்கிற மகளிர் கூட்டத்தை. இதைவிட இயல்பாகச் சித்தரிக்க வேறு வரிகள் வேண்டா. “தேவாரங் கேட்டும் திருவாசகம் என்னும் பா ஈரமாகவும்” மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்ந்த ஈழத் தமிழரினம். இன்று, “சின்னத்திரைச் சிவகாமிக்கு கண்கள் நீர் மல்கிக் கசிந்து கசிந்துருக” நிற்பதாகக் காட்டுவதன் மூலம், நையாண்டி பூசிய சமுதாய விமரிசனத்தை முன்வைக்கிறார். இவ்வாறு, அவர் விமரிசிப்பதற்குக் காரணம் அக்கறையிலிகளாக விடப்படுகிற மாணவப் பரம்பரையின்பால் கவிஞருக்கு ஏற்படும் இரக்கம்தான். இங்கு மட்டுமன்று.

“போரும் இடம்பெயர்ந்த வாழ்வும் குடும்பத்து வேரை அறுத்து விடக்கணவன்
 ஓரிடமும் இல்லாள் பிறிதோர் இடமுமாய்ச் சீவியத்துக்கு அல்லாடும் வேளை,
 பிள்ளைகள்தம் நல்லொழுக்கம் கேள்விக்குறியாகச் சீரழிந்து கிடக்கின்றார்
 வாழ்வுக்கு யார்தாம் வழிகாட்டப் போகின்றார்?”

என பிற சூழ்நிலைகளைப் பாடிடும் இடங்களில் எல்லாங்கூட அவர் அப் புதிய தளிர்களின் எதிர்காலங் குறித்த ஏக்கத்தையே பதிவுசெய்கிறார். ஒரு விசுவாசம் மிக்க ஆசிரியராகவே அவர் கவிதைப் புலத்துள் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறார் என்பது இங்கு கவனத்துக்குரியது.

சோ.ப.வின் அரங்கக் கவிதைகளைத் திரட்டி நோக்கும்போது, துளாம்பரமாகத் தெரியவரும் மிக முக்கியமான மூன்று பண்புகளைக் குறிப்பிடுதல் அத்தியாவசியமாகும். அவற்றுள் ஒன்று நாட்டார் பாடற் செழுமையிலிருந்து வேண்டிய அளவு முகந்து கொண்டு, பின் கருத்தறித்து, தன் சுயங் கலந்து அரங்கில் கவிமழை பொழியும் இலாவகம். பெரும்பான்மைய விழாச் சபைகள் சாதாரண பொதுமக்களால் பொலியும் பொதுச் சபைகள்தாம் என்பதால், அச்சபைகள், நாட்டார் பாடல் மெட்டில் விழும் சோ.ப.வின் வரிகளுக்கு மதுவருந்திய வண்டுகளாய் மயங்கித் தியங்கித் தலையாட்டுவது பெருவழுக்கு.

“அரிசிப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
 அரிய தமிழீழம் கண்டீரோ தம்பி
 பருப்புப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
 பருத்தித் துறையூரும் கண்டீரோ தம்பி”

என்று இந்திய இராணுவம் யாழில் நிலைகொண்டிருந்த வேளை, காரைநகர்க் கம்பன் விழாவில் சோ.ப. கவிதை தொடங்கியபோது, ஏலவே அறிமுகமாயிருந்த அதன் மெட்டுத்தான் சபையை முதலில் வசீகரித்தது. ஆனால், மிக விரைவாகவே,

“வானிற் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
வன்னிப் பதிமூதூர் கண்டீரோ தம்பி
அமைதிப் படையோடு வந்தீரோ தம்பி
ஆப்பிட்டதை அப்பிக் கொண்டீரோ தம்பி”

என விழுந்த சோ.ப.வின் கவிதை வரிகளின் பின்னால் தெறித்த சமகால அரசியல் விமரிசனத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கிய பின், சபையின் திளைப்புக்கும் உற்சாகத்துக்கும் வேறு காரணம் வேண்டியிருக்கவில்லை. பொருத்தமுற இணையத்தக்க நாட்டுப் பாடல் தெரிவில், வெளிப்படப் பேச முடியாத சமகால அரசியலை கலந்து சோ.ப. தந்த விருந்து, இராணுவ ஆட்சிக் காலத்தில் விரதமிருந்த செவிகளைத் தக்கபடி பசியாற்றியது. இப்படி,

“ஐம்பதிலும் அப்பன் படுமல்லல் கண்டு நொந்தென்
குஞ்சக் குழந்தை குமுறி அழுத கண்ணீர்
குண்டு நிரம்பி குதிரை குளிப்பாட்டி
ஏறி நிரம்பி எருமை குளிப்பாட்டி
இஞ்சிக்குப் பாய்ந்து இலுப்பையடி நனைத்து.”

என கவிதைச் சூழலுக்குப் பொருத்தமுற - அதன் தன்மையறிந்து - சோ.ப. இணைக்கும் நாட்டுப்புறப் பாடல் செழுமை அவரின் அராங்க ஆளுமையின் மிக முக்கியமான ஒரு பலம்.

அடுத்த பலம், சோ.ப.வின் தேவார, திருவாசக ஆளுமை. பக்தி ரசம் சொட்டும் இப்பனுவல்களைப் படித்த பாதிப்பை, ஏற்ற ஏற்ற இடங்களில் மாற்றி இணைக்கும் பெற்றி அவரின் தனித்துவம்.

“பொன்னும் மெய்ப்பொருளும் புது மாதிரி
போகமும் தருவாழ்வினில் மோகமாய்
என்னினத்தவர் மேலைநாடெங்கும் கை
ஏந்தி நிற்பதிங் செத்தனை காலமோ?”

என “இன்னும் எத்தனை காலமோ?” என நல்லூர்க் கவியரங்கில் கேட்கும்போதும்,

“பாதை மூடப் படுகிற அற்புதம்
பாடவும், அது திறந்திடப் பாடவும்”

என 99 பெருந்தெரு அடிக்கடி பயணத்துக்குத் திறக்கப்படாத நிலையைப் பாடும்போதும் வெளிப்படுவது அவரது தேவார ஈடுபாடே. இவ் வகையில் வரும் பக்தி இலக்கியச் சாயல் மலர்களைப் பூப்பிக்கும் ஒரு சில கவிஞர்களுள் சோ.ப. முக்கியமானவர். இது அவரின் இரண்டாவது பலம்.

அவர்தம் மூன்றாவது பலமோ, சொற் கையாளுகைதான். பாடும் பொருளுக்கு மிக ஏற்ற சொல்லை வளைத்துப் போடுவதில் சோ.ப. சமர்த்தர். அவர் வளைக்கும் சொல், நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நின்று, தர வேண்டிய பொருளை மட்டுமல்லாமல், மேலதிகப் பொருளையும் பூகமாகத் தந்துபடி நிற்கின்றன.

“ஆகமத்தைப் பார்த்தால்
அலுவல் நடக்காது
வாகனத்தில் ஏறி
வறுகுகிறார் அந்தணர்கள்”

என, செந்தண்மை மறந்த சில அந்தணர்களைப் படம் பிடிக்கும் கவிதையில் இரு பொருள் படும்படி “வறுகுகிறார்” எனப் பாடுகிறார் கவிஞர். இன்னுமோர் இடத்தில்

“காதலராகிக் கலப்பதும் பூங்
காவினிற் கைகோத்துலாவலும்

கூதல் எடுபட்ட பின் மனைநாள்
குறிக்கும் அளவில்”

என நையாண்டித்தனமாக “கூதல் எடுபட்ட பின்” என உற் வழக்கை அப்படியே பயன்படுத்துகிறார். அது வாசகரிடம் எழுப்பும் கிளர்ச்சியை வேறு பிரயோகங்கள் ஏற்படுத்தா என்பதை அவர் நன்கறிவார். இவ்வாறு, பல இடங்களிலும் நன்றே வெளிப்படும் சோ.ப.வின் மொழிக் கையாளுகைக்குக் காரணம். மரபு இலக்கியங்களில் ஈடுபட்டு, கம்பன் வரிகளிலும், பாரதியின் சுடு சொற்களிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த அவரின் இலக்கியத் தூதனம்தான் எனலாம். ஒரு தமிழ்க் கவிஞன், பிறவியில் அநாதையல்லன். அவனை பெறவும், உற்றன உட்படி வளர்த்து விடவும் வேண்டிய ஆளுமையுடைய பலரைப் பொலிந்தது தமிழ்ப்புலம். அவ்வகையில், கணியன் பூங்குன்றனிலிருந்து, வள்ளுவன், கம்பன், பாரதி என்று விரிகிற பெருந்தந்தையர் கூட்டம் பிரசித்தமானது. அவர்களின் சாயல் பெறாமல், உருவான தமிழ்க்கவிஞர் இவர். எங்கள் சோ.ப.வும் இந்தச் சொத்துக் குவியல் நிரம்பிய வல்ல பரம்பரையில் வந்தவர். அவருக்குத் தெரியும், தன் தந்தையர் திருக்கூட்டத்தின் தகுதி. எனவே, மூதாதையர்களுக்கு முறைப்படி ஆங்காங்கு வாழ்த்துப் பாடுவதும் நன்றி பாராட்டுவதும் அவர் இயல்பாகின்றன. இவ்வயிரிய பண்பில் உதித்த வரிகளால், தன் சமகாலத்துக்குச் சந்திரே முற்பட்ட, பாரதியை அவர் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

“பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலம்
பறங்கியைத் துரையென்ற மோகம் போக
போர்ப்பாட்டே தமிழ்ப்பாட்டாய் எங்கும் கேட்க
புரட்சி செய்து மாதர் புதுப்பரணி பாட
ஏர்ப்பாட்டும் தொழிலாளர் பாட்டும் ஏற்றம்
இறைப்பவர்தம் பாட்டும் நெல் இடிக்கும் பாட்டும்
ஆர்ப்பாட்டம் செய்யுமொரு காலம் ஆக
ஆர்செய்தான்? பாரதி-என் அப்பன் செய்தான்!”

“என் அப்பன்” என்று சோ.ப. உருத்துக் கொண்டாடும் அழகை இரசித்தபடி அப்பால் சென்றால், அங்கே, கம்பனென்று ஒரு மானுடனை வாயாரப் பாடிப் பாடி உருகுவதைக் காணலாம். பரராவரும் புவிக்கெலாம் வேதமே அனைய இராமனுக்கு உன்னத தமிழுமுதைப் படைத்துச் சரணாகிறான் அந்தக் கம்ப மானுடன். ஆனால், சோ.ப. வோ அம்மானுடனுக்கே சரணாகிறார்.

“கம்ப நாடன் கையாண்ட தொடர்களோ
கருத்திலே நிலை நிற்பன, சொல்லிய
ஒன்பதான சுவைகளும் சொல்லே
ஊற்றெடுக்க வைத்த பெருமகன்
தம்பியாக, தாயெனத் தந்தையாய்
தாரமாய் நடமாடும் மனிதரை
நம்புமாறு படைத்தவன், ஆதலால்
நாங்கள் அன்னவற்கே சரண ஆகினோம்”

இப்படி, செழுங்கவிஞர் கூட்டத்தில் வந்தமையில் நெஞ்சு நிமிர்வு கொள்ளும், சோ.ப. எனும் இக்கவிஞரின் - நல்ல ஆசிரியரின் - சமுதாய மருத்துவரின் இருப்பும் இயக்கமும் ஈழத்துக் கவிப் புலத்துக்கு மிக அவசியமானவை. புதுக் கவிதை பெரும்பான்மை செலுத்துகிற இலக்கிய உலகில், தமிழின் சொந்தப் பிள்ளையாகிய மரபுக்கு, இன்று பிரதி நிதித்துவம் வழங்கப்படுவது இவராலேதான். மரபின் வாசல் வழியாக கவிதை அரண்மனைக்குள் வந்த பலரும், அவ் வாசலை இகழ்ந்துரைத்தே, புதுசாகிய தவிசில் இருப்புக்கொள்ளும் இவ்வேளையில், வந்த வாசலுக்குக் கோலமிட்டு அழகுபார்க்கும் சோ.ப., உண்மையில் ஒரு விதிவிலக்கு. இத்தனித்துவத்துவத்தோடு இலக்கிய வரலாற்றில் நிமிரும் இவரை, “சொல்லொடு பழகி அதை வசப்படுத்தும் சூக்குமம் கைவரப்பெற்ற வல்லவன் என்று கவிஞர்தம் கூட்டம் கைதொழு வாழ்ந்திட” என அவர் வார்த்தையிலேயே வாழ்த்தலாம்.

கவிஞர் சோ.பவின் 'நினைவுச் சுவடுகள்' - ஒரு பார்வை கோகினா மகேந்திரன்

கவிதை மிகவும் பழமையான கலை வடிவம். அதனால் அது நன்கு மெருகூட்டப்பட்ட வடிவமாகவும் இருக்கிறது. கவிதை எழுதுவதில் உள்ள கடினத்தன்மை என்பது ஒரு வகையில் மேலே கூறப்பட்ட விடயத்தாலும் வருகிறது. ஏனெனில் தற்காலத்தில் எழுதப்படும் கவிதையைப் படிக்கும்போது கூடப் பாரதியடனும், கம்பனூடனும், சேக்கிழாருடனும் புறநானூற்றுக் கவிதைகளுடனும் ஒப்பிடுதல் என்பது எம்மையறியாமலே நிகழும். அந்த ஒப்புநோக்கலுக்குத் தாக்குப்பிடிக்கக்கூடியதே 'கவிதை' என நின்று நிலைக்கும். ஏனையவை எல்லாம் காலத்தால் மறக்கப்பட்டு விடும்.

நல்ல கவிஞன் ஒருவனுக்கு எந்தப் பொருளும் கவிதையாகலாம். கவிஞர் சோ.ப.வின் நினைவுச் சுவடுகளின் முற்பகுதிக் கவிதைகள் பலவற்றுக்கும் அவரது 'சுயசரிதையே' பொருளாகிறது. இளமை நினைவுகள் சிறுபராயப் பதிவுகள், கவிதையாகும்போது ஓர் அற்புத உணர்வைத் தருகின்றன.

கவிதை என்ற கலையின் ஊடகம் மொழி. இன்னொரு வகையில் சொல்லப்போனால், கவிதையின் கதை என்பது அங்குவரும் சொற்களின் கதை. நினைவுச் சுவடுகளின் பிற்பகுதியில் சொற்களின் ஓசைச் சிறப்பு, முற்பகுதியைவிட அழகாக அமைகிறது.

படிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் இன்பம் தருவதே கவிதையின் பண்பும் பயனும் என்று கூறினால், சோ.பவின் கவிதைகளில் எப்போதுமே அது உள்ளது.

நூலின் அட்டை ஓவியர். இராசையாவின் கைவண்ணத்தால் பலமுறை பார்த்து ரசிக்கும்படி அமைந்துள்ளது. ஜெயகாந்தனுடைய பல நூல்களில் அவரது கதைகளைவிட, முன்னுரைகள் மிகச் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும். அதுபோலவே சோ.பவின் இத் தொகுதியிலும் 'என்னுரை' மிக ஆழ்ந்து வாசிக்கும்படி உள்ளது ஒரு சிறப்பம்சம்.

ஒரு கவிதையைப் பார்க்கும்போது அதன் பொருள் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்கள், அதன் ஓசை பாவிக்கப்படும் அலங்காரம், சொல்லுக்கு அப்பாலுள்ள உணர்வு கவிஞனின் கற்பனை. யாப்பமைதி, அணிநயம், கவிதை சுட்டும் குறிப்புப் பொருள், அதன் சுவைகள் என்று பலவற்றைப் பார்க்கலாமாயினும் சொற்களை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ப்பதில் வரும் உயிராற்றல்தான் ஒரு கவிஞனின் தனிச்சிறப்பாகும். அதனால்தான் சிறந்த சொற்கள் மிகச் சிறப்பான ஒழுங்கில் அமைவது 'கவிதை' என்பர்.

தொகுதியின் ஆரம்பத்தில் தனது இளமைக்கால நினைவுத்தடங்களைக் கவிஞர் பாடு பொருளாகக் கொண்டிருப்பதால் ஒரு வகையில் 'சுயசரிதைக் கதை சொல்லி' ஆக அவர் மாறியிருக்கிறார். அது தொகுதியின் இறுதிவரை அப்படியே பேணப்பட்டிருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.

"இப்படியாக எங்கள் பொழுது இனிது கழியும்
ஆனால் இன்றோ

பஞ்சாங்கம் இரண்டுபட்டுப் போச்சு
நான் கொடுக்கும் கைவியளம்
நூற்றுக் கணக்கில்
அது பெறுமதி இழந்து போச்சு
மருத்துநீரும் மகிமை இழந்தது
நான் வாழ்ந்த வாழ்வு இதுவென
என் பிள்ளைகளுக்குக் காட்டலாம்
என்றாலோ
மருத்துவ வாழ்வையே மருத்துக்கும் காணோம்”

என்று நிறைவு பெறுகின்ற கவிதையின் பாடுபொருள் மிகச் சிறப்பானது. கவிதை சொல்லுகிற வெளிப்படையான நேர்க்கருத்தைவிடக் குறிப்புக் கருத்தான உட்பொருள்கள் மிகமிக அதிகம். “மருத்துவ வாழை” என்பது சான்றோரைக் குறிக்கிறதா? விழுமியங்களைக் குறிக்கிறதா? கவிதையைப் பழைமறை படிக்கப்படிக்க அதன் ஆழம் புலப்படத் தொடங்கும்.

சந்தைக் குதவாக் கணிதம் கற்பித்த
விந்தை மனிதரை நோகும் என் நெஞ்சு

என்று முடிவுறும் மற்றொரு கவிதை ஒரு சாதாரண சந்தை அனுபவத்தைக் கூறுவதாகத் தொடங்கிச் சமகாலக் கல்வி பற்றிய ஆழமானதோர் கருத்தைச் சொல்லி நிறைவு பெறுவது அருமை. இன்று நாம் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கின்ற கல்வி பொருளீட்ட ஒருவேளை உதவலாம். ஆனால் ஒரு பயன்மிக்க வாழ்வு வாழ — அர்த்தமுள்ள வாழ்வு வாழ — அது உதவப்போவதில்லை என்பதை வேறு எப்படி அழகாகச் சொல்லமுடியும்?

அடுத்து, கவிஞரின் சொற்களும், தொடர்களும் எத்தகைய உணர்வுகளை உணர்ச்சிகளை எமக்குள் தூண்டுகின்றன என்று பார்த்தால், “பெரியப்பு போட்ட சாலை” என்ற கவிதை தரும் நகை உணர்வு மிக ஆழமானது.

“கவிதைக்குள் உயிரொன்றி வாழ்...
புவி முற்றும் அரசாளலாம்”

என்று அவர் சொல்வதைக் கேட்கும்போது வரும் ‘சாந்தம்’ மிகப் பயனுள்ள நேரான உணர்வு.

“நேற்றிருந்த நிம்மதியை யாவர்
தரவல்லார்?”

என்று கவிஞர் கேட்கும்போது வாசகராகிய எமக்கும் அந்த ‘ஏக்கம்’ தொற்றத்தான் செய்கிறது. இவ்வாறாக நூலைப்படித்து முடிக்கிறபோது, ஏராளமான உணர்வுகளுக்குள் மாறிமாறிச் செல்லும் எம் உள்ளம்.

சொற்களைத் தொடுக்கும் முறையில் சிறப்பான ஓசை நயத்தைக் கொண்டு வருவது கவிஞருக்குக் கைவந்த கலை. நூல் முழுவதும் அச்சிறப்பு விரவிக் காணப்படுகிறது.

“எங்கே இது போய் முடியும்? எம் மக்களது
அங்க அடையாளம் தவிர அனைத்துமே
அச்சாறாய்ப் போக அடுத்த தலைமுறை
அச்சா எனத் துள்ளி ஆர்ப்பரிக்கப்போகிறது.”
“செத்தவீட்டை நடத்துவது ஒரு ‘கலை’
அதை நடத்துபவரும், ‘கலை’யில் நிற்பார்”

போன்ற இடங்களில் ஓசை நயம் மிகச் சிறந்து நிற்பதைக் காணலாம். இத்தொகுதியில் கவிஞர் கையாண்டிருக்கும் சொற்கள் அவரது மிகவிரிந்த சொற்களஞ்சியத்துக்குச் சான்றாகின.

“கொட்டி வாகே கதாகளனவா” தேவையானபோது சிங்களச் சொற்கள்.

“see through — பைகளும் உடைகளும்போல
see through — மனங்கள் மனிதர்க்கிருந்தால்..”

போன்ற இடங்களில் பொருத்தமாக விழும் ஆங்கிலத் தொடர்கள்.

"வீட்டிலே கிடந்த பழைய சைக்கிளில்
கஜகர்ணம். கோகர்ணம் அடிக்கிறார்கள்"

என்ற வடமொழிய் பிரயோகம்

"அது போதும் 'தள்ளம்பாட'" என்று இயல்பாக வரும் பேச்சுமொழி

"அருகில் இருக்கும் ஆசையர் முகத்தில் பீப்த்ஸம்" என்று நாட்டிய சாஸ்திர அறிவைக் கலைச்சொல். என அவை
பெரியதொரு புலத்தில் வியாபித்தன்னை.

தொகுதியைப் படித்து முடிக்கும்போது, கவிஞர் வாழ்ந்த காலமும் பிரதேசமும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

"சந்நதம் கொண்டாடும் தமிழருக் கொன்றுரைப்பேன் - என்னை

உடுக்கடிக்க மட்டும் அழைக்காதீர்"

என்ற வரியே போதும் அதைத் தெளிவுபடுத்த கவிஞர் தனது தொகுதியில் வாசகரை மிக உயர்வாக மதிக்கிறார் என்பதை
உணர்த்தக் குறிப்பாகச் சில இடங்களைக் காட்டலாம்.

"இளவரசன் புன்னகைத்தால்

எங்கள் முகங்களில் வெயில் எறிக்கும்

அவன் அமுதாலோ,

தாழ்முகத்தின் விளைவுகளைத் தாங்கமுடியாது

தின்றும் எம் இல்லம்"

என்று கூறும்போது, தாழ்முகத்தின் விளைவுகள் எமக்குத் தெரியும் என்று அவர் நம்புகிறார். 'அடியுண்ட காதை'
என்றும் 'ஆதிசிவன் மேல் பட்டதுபோல' என்றும் கூறும்போது, அந்த அடிப்படைச் சமயஞானம் எல்லாம் எமக்குப்
புரியும் என்று கருதிக்கொள்கிறார்.

இறுதியாக கவிஞரின் வாழ்வு நோக்கு, தத்துவச் சார்பு கொள்கை ஆகியவற்றைப் பார்ப்போம்.

"எங்கள் முகத்தில் நாங்களே முனைந்து கரியைப் பூசினோம்.

நாங்கள் கறுத்த மேனியர் ஆகித் திரிகிறோம்"

"திருமுகம் சிதைந்து நம் தாய் கிடக்கின்றான்,

துயரை வளர்த்தோம், துயரை வளர்த்தோம்"

"எதைப் பரிமாறப் போகிறோம், வருங்காலச் சந்ததிக்கு,

முட்சோற்றைத் தவிர"

போன்ற இடங்கள். எமதுநாட்டின் இன்றைய நிலை தொடர்பான அவரது கருத்தைத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றன.

'உண்ணாச் சொத்து போன்ற கவிதைகள் அவரின் 'வாழ்வு' தொடர்பான பார்வையைப் பதிவு செய்துள்ளன.

"சுருக்கமாகவே பேசினா அம்மா. "அவை செய்யிறது அவையோடை" போன்ற இடங்களில் வரும் உளவியல் செய்தி
உளவியல் அறிஞர்கள் ஏற்கத் தக்கது.

"மாமா கேட்பார் என்ற பயம் - நோவே தெரியவில்லை" என்ற வரி உளவியல் விஞ்ஞானச் செய்தி ஒன்றைத் தருவது.

விபத்து என்பது மனவடுவுக்குரிய நெருக்கீட்டுச் சம்பவம். அதை அநுபவிக்கும்போது 'அபார விளைவுகள்' தோன்றும்.

நோ தெரியாது போதல் என்பது ஒரு அபார விளைவு. சிறப்பாகச் சொல்லப்படும் இடம் இது.

"தென்றல் காற்று காதில்

புதிய சேதி சொல்கிறது

இன்றைப் பொழுது இனிது இனிது

என்றே சொல்கிறது"

என மங்களமாய் முடிகிறது. தொகுதி நாளை என்பது நிச்சயமற்றுப்போன இன்றைய காலகட்டத்தில் இன்றைய பொழுது
இனிதே முடியட்டும் என்ற வாழ்த்துடன் இத் தொகுதி நிறைவு பெறுவது Dale carnegie கூறுகின்ற "Live in day tight
compartments" என்ற அறிவுரையை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

கவிதைகளில் ஆர்வமுள்ள அனைவரும் கட்டாயம் படிக்கவேண்டிய தொகுதி இது.

கவிஞர் நோக்கில்

திரு. சோ. பத்மநாதன் கவிதைத் தொகுதிக்கு வாழ்த்துரை

பண்டிதர் (கலாநிதி) க. சச்சிதானந்தன்

தரவு

உருவற்ற என்னவெண் வண்ணமுகிற் சிதறல்கள்
ஒருவற்று உடலுற்றுக் கரமுற்றுக் கவினுற்றுக்
கருவற்ற கவிமகளே பத்மநாதன் கலையெழுதும்
கரமுற்று உயிர்பெற்ற கன்னிகையே, பெண்மகளே

தாழிசை

வீதிகளில் விற்பனைநூல் தொங்காமல் விமரிசன
வாதமிடு வார்வாசல் எட்டியும் நீ பாராமல்
மாதர்களும் காளையரும் புதிதுண்ணும் வண்டமிழார்
காதென்னும் போதுகளில் தவழ்ந்திடுவாய் கவிமகளே

பத்திரிகைப் பத்திகளில் பட்டமுறப் பார்த்தெழுதும்
புத்தகத்து நீள் சிறையிற் போகாமல், ஊர்ப்புறத்தார்
முத்தமிடு வாருன்னை முரல்நீ ராட்டிடுவார்
சித்த மலர்த் திருவரங்கில் அடியெடுப்பாய் தேன்மகளே

பாவினுயிர் தொட்டறியார் படியாதே பரிசளிப்பார்
கோவளிக்கும் புகழாசைப் போட்டிகளிற் கூடாமல்
வாவென்பார் கைகோத்த வட்டமதிற் செந்தமிழார்
நாவென்னும் பூவினிலே நடந்திடுவாய் பாமகளே.

தனிச்சொல்

என்றே

சுறிதகம்

நாத்தமும் பேற வாழ்த்துதும் நின்னை
வான்கதிர் மாறினும் தேன்துளி புளிப்பினும்
நவமாய் நவமாய் நவில்தொறும் அமுதாய்
காலவெண் மணலிற் பதிக. நின் காற்சுவடு
அத்த னாகிய பத்மநாதன்
பெயரினைச் சொல்லி உயிருறு
கன்னியாக வாழ்க பொன்னே.

வாழிய பல்லாண்டு
பாடாண் திணை வாபுறை வாழ்த்து
கவ்வயல் வே. குமாரசாமி

ஆயிரம் கதிர் விடு ஞாயிறு
தனக்கும்
ஓர் பாயிரம் வேண்டுகோ!
பனுவல்கள் பல அறிபாவலர்
அகவை எழுபத்தைந்து
ஆயினர்
பாயிரம் வேண்டாப்
பாவலர், இழைமொழி
வாயினர், தாயினும்
ஆயின செய்யும் தூய
நேயமும் தொண்டினில்
உறையும்
கொண்டு அமை
நேய நெஞ்சினர்
ஆண்டுகள் நீண்டு அமை
அனைத்துமே நிறைந்திட
சோவன்னாப் பத்மநாதனார்
வாழி தொல் லுலகிடை
பல்லாண்டே

அவையத்து முந்தி இருப்போன்
'காப்பியக்கோ' ஜின்னாவூர் ஷரிப்புத்தீன்

சோ.ப. எனவிரு செந்தமிழ் அட்சரத் தோடறிந்த
மாப்பெரும் ஞானன் மதிமிகு பத்மநா தன்றனுக்குத்
தாய்ப்புலத் தோர்விழா செய்தனர் ஏழுபத் தைந்தகவை
மூப்பிலா நண்பன் இளமையைப் போற்றிடு மாறினீதே.

இனிதாம் தமிழொடும் எண்திசை போற்றிடும் ஆங்கிலமும்
அணியிவன் ஆளுமைக்கு ஆற்றல் அறிந்திடச் சொல்வளத்தால்
இணையிலா ஆக்கங்கள் ஏற்பவர் ஏற்கும் எழிலினொடு
கனதியாய்த் தந்திடும் மூத்தோன் இனிய கவிவலனே.

கவிதையில் ஈர்ப்பவன் கொண்டதாம் ஓங்குநற் காரணத்தால்
புவிபுகல் சான்றோர் புகழரை சாற்றிடும் பாங்கிலவர்
தவிசினில் தானும் சரியா சனம்கொள் கவிபடைப்போன்
அவைதனில் முந்தி அமர்ந்திடும் பாக்கியம் பெற்றவனே.

பெற்றதாய்ப் பற்றொடு போற்றுவான் தன் தாய்ப் புலத்தினையும்
கற்றறி வாளரைக் கற்பித்த கற்றறி வாளனிவன்
பற்றொடு தன்பணி ஆற்றிச் சிறந்தோன் பலன்கருதா
நற்றவம் செய்கிற நண்பன் நலியா மனத்தினனே.

மனத்தால் இளமை முழுதும் இளமை மிடுக்குடனே
தினந்தினஞ் செய்யுந் திருப்பணி ஒன்றல செங்கதிரோன்
தினப்பணி ஒப்பியே சென்றிட்ட போழ்திலும் கண்ணயரா
முனைப்பொடு மற்றவர் மீதுறை துன்பம் தவிர்ப்பவனே

தவிர்த்திலன் ஓதுதல் தன்வழி மற்றவர் தங்களுக்கும்
செவித்திடப் போதனை செய்குவன் கற்றவை கற்றபடி
நவில்வது நெஞ்சில் நிறைந்திடும் பாங்கினில் நற்குரவன்
சுவைபட வார்த்தைகள் செப்புவன் ஞானன்றன் சொல்லினிதே.

சொல்லிற் புதுமை தவிராது முன்னை மரபுவழி
நல்லது கோக்கும் நயம்படு செய்கை நவில்வதனை
எல்லோர் அறிய இயற்றிடும் ஆளுமை வல்லனாம்
சொல்மொழி மாற்றிடும் ஆற்றலில் ஈடிலன் அன்னவனே

அன்னோன் வழிதனில் ஆற்றல் மிகுந்தவர் பற்பலரும்
முன்னிலை கொண்டனர் மாணவர் பத்தொழிற் பாற்படுவோர்
இன்னும் பயில்கிரார் ஏடவர் ஏற்றம் பெறவிழைந்தே
தன்னல மற்றதோர் சேவை தளரான் தொடருவனே

தொடர்ந்திடும் இப்பணி சோ.ப. தொடர்ந்திடத் தெய்வவரம்
தொடர்ந்திட வேண்டும் தடையறா வாறவர் தேகநலம்
தொடர்ந்திது போன்றே தரித்திட மேலுயர் சக்திபெற
தொடக்கம் முடிவு தனக்கிலான் தாள்கள் தொழுவமே.

தொழுவவர் துன்பம் துடைத்தவர் கோரும் வரங்களெனாம்
அளிப்பவன் எம்மிறை அஃதிலோர் ஈயம் எவர்க்குமில்லை
உழைப்பா லுயர்ந்தவர் ஊருல கேத்தும் உயரியவர்
களிப்புறச் செய்திடுங் காரியம் வாழிய சோபவுக்கே

வாழும் வியப்பு
கவிஞர் த. ஜெயசீலன்

மந்திரத் தமிழ்ச் சொல்லுள் உறைகிற
மாய ஓசையை மர்மமாய்க் கோத்தொரு
சந்தச் சிந்து சமைக்கும் வரம்பெற்றிச்
சந்ததிக்கும் கவிதைச் சுவைகளைத்
தந்து வென்றிடும் சோ.ப.! இளைஞனாய்
தனது 'பவள விழா' வில் ஜொலிக்கிறார்!
'செந்தமிழ்ச் செல்வர்'... ஈழக் கவிதைக்குச்
'சிறிய தந்தையர்'... வாழ்க நம் 'நாவலர்'!

ஆங்கி லத்திலே ஆழம்... தமிழினை
ஆழ்ந்து அகன்று அணுகும் பிரம்ம(று)
ஓங்கு சைவ உயிர்ப்பின் பரிச்சயம்...
உலக இலக்கியம் கற்ற தனித்துவம்...
ஈங்கு முத்தமி ழோடும் அறிமுகம்...
எல்லையற்ற தத்துவத்திலும் வித்துவம்...
தோங்கிடாது... நவீனத் தமிழையும்
தேடும் அதிசயம்... 'சோ.ப.' வின் அற்புதம்.

கவியரங்கினில் தோன்றிய தேக்கத்தைக்
கடக்கப் பாலமாய் இன்றுமிங் குள்ளவர்.
கவிதை சொல்லில் அனாயாச மாகவே
கலைக்கி... ஆற்றோட்டத் தமிழைப் பொழிபவர்.
கவிதை காதாடு இதயம் தொடுவதைக்
கருதிக்க... 'காவடிச் சிந்துகள்' தந்தவர்.
கவிதை எங்கெங்கு புதுமையாய் மின்னுவதோ...
கண்டு... மொழிபெயர்த் தெமை மகிழ்விப்பவர்.

'வடக்கிருத்தல்', 'நினைவுச் சுவடுகள்',
'சுவட்டெச்சம்', மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள்,
கிடைக்கும் 'பர்மியப் பிக்கு சொன்ன கதை',
கீர்த்தனம், இசைப்பா, அரங்கக் கவி,
தொடர்ந்து செய்யும் சமூகக் கலைப்பணி.
சோர்ந்திடாத கற்பித்தல், தலைமுறை
இடைவெளி பாரா நட்பு, இவை 'சோ.ப.'
எனும் கவிஞனின் வாழும் வியப்புகள்!

வாழ்க நீ எம்மான்!
நாக. சிவசீதம்பரம்

கவிதைக் கடலிலொரு
கைக்குழந்தையாக உங்கள்
அருகில் எதிர் நீச்சலிடும்
ஆனந்தம் கொள்கின்றேன்.

காலத்தில் எம் தாயார்
தந்தையராய் என்றுமை
வசிக்குமாறு செய்தம்
வளர் கவிதைக்கு) எனது நன்றி!

ஞாலத்தை வென்று வாழும்
"நலியாக்கையைடையேம்"
தேசத்தை மொழியுடெம்
சிந்தையில் உறையைச் செய்தீர்

சென்றிருவீர் எட்டுத்திக்கும்- கலைச்
செல்வங்கள் கொணர்திங்கு சேர்ப்பீர் என்றெம்

முன்னவன் உரைத்தவாறெம்
முழுமைக்கும் உழைக்கின்றீர்!- ஆம்

'வடக்கிருக்கும்' தேச மக்கள்
வாழ் 'நினைவுச்சுவடு'களாய்
எடுத்துரை செய் கவியரங்கில்
என்றுமுள(து) உம் மொழிமை!

'மாகவிஞன்' 'முருகையன்'
மற்றுமுள நற்கவிசெய்
வாழ்கவிஞர் தம்மோடும்
வழங்குமொழி உங்களது!

'தமிழோடிசை பாடல்'
தந்தெமது 'சுந்தரப்பண்...
செவியால் எம் மனம் குளிர்ச்
செய்தனை ஆம்! நல்லையிலே!

சிறுகதை எம் நாடகத்தில்
'சீரிளமைத் திறம் வியந்து'
மொழி வழி செய் மடைமாற்ற
முயற்சியிலைம் உயிர் வாழும்!

'பாரெட்டுத் திக்காய்
பரந்து கிடக்கு மெங்கள்
வாழ்வுத் தீ- யாகத்தில்
வளர் ஒளி நெய் உன் உழைப்பு

'வாழ்க நீ! எம்மான் இந்த
வையத்துள் என்றும் -எங்கள்
வாழ்வுக்கோர் அர்த்தம் - கண்டு
வழங்க நம் மொழி விளங்க!

**எளிமையின் சோபிதம் : கவிஞர் சோ. ப
கவிஞர் இ.ச. முரளிதரன்**

இலக்கிய மேதமைகளோடு நிகழ்ந்த உறவினை எண்ணும் போதெல்லாம் இறும்புது எய்துகிறேன். எளிமையின் சோபிதமாகப் பழகத் தெரிந்த எனது ஆசான் கவிஞர் சோ.ப அவர்களின் உறவு நல்லை ஆதீனத்தில் பால பண்டித வகுப்பிற்கு சென்ற போது வாய்த்தது. மரபுக்கவிதையிலும் ஆங்கில மொழியிலும் நுண்புலமை கொண்ட எனது ஆசான் அற்புதமான முறையிலே யாப்பினைக் கற்பித்தார். விருத்தம், வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை போன்றவற்றினைக் கற்பிக்கும் பாங்கு தற்புதுமையானது. காரை.எம்.பி அருளானந்தம், ச.முகுந்தன், தி.செல்வமனோகரன், ஞானதேசிகன் உட்பட பலர் அவரிடம் பயின்றோம். நாங்கள் புனையும் செய்யுட்களில் யாப்பின் சீரமையில் நெருடல் விழுகின்ற இடங் களை சுட்டிக்காட்டித் திருத்தம் செய்து, அடுத்த கட்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்திருக்கின்றார். நண்பன் ச.முகுந்தன் மரபுக்கவிதை புனைவதில் விண்ணன். மரபின் நுட்பங்களை இசைவாகவே உள்வாங்கிக் கொண்டான். ஏனையோர் ஆசானைப் படாதபாடுபடுத்தியிருக்கின்றோம். ஆனாலும் அவர், முன்பள்ளிமாணவர்களுக்கு கற்பிக்கும் பக்குவத்தோடு செயற்பட்டார் என்பது விதந்துரைக்க வேண்டிய உண்மையாகும்.

கவிதை புனைவதில் ஈடுபாடு கொண்ட பலரை கவியரங்குகளின் ஊடாக அறிமுகப்படுத்தினார். சோ.பவின் கவியரங் குகள் தகுநயம் மிகுந்தவை. மாணிக்கவாசகர், அருணகிரிநாதர் போன்றோர் போலச் சந்தங்களைக் கையாண்டு கவி யரங்கினை மெருகாட்டுவார். குரல் ஏற்ற இறக்கங்களின் தனித்துவத்தோடான வெளிப்பாட்டு முறையில் சபையினைத் தன்வசப்படுத்திவிடுவார். இளங்கவிஞர்கள் சிலர் வசீகரமான வசனங்களோடு கவியரங்கிற்கு வருவதுண்டு. அவர்கள் வாசித்த வசனங்களை கவியரங்கத் தலைவராக மீள எடுத்தாளும் தருணத்தில் கவிதை போன்ற மாயத் தோற்றத்தை கட்டமைக்கும் நுட்பத்தினை எண்ணி பல சந்தர்ப்பங்களில் வியந்திருக்கின்றேன். கவியரங்கு தொடங்குவதற்கு முன்னர் எனது பிரதியை வாங்கிப் பார்ப்பார். சில வரிகளின் கீழ் அடிக்கோடிட்டு திருப்பித் தருவார். த.ஜெயசீலன், நாக. சிவசிதம்பரம், மகாலிங்கசிவம் போன்றோரின் பிரதிகளிலும் அற்புதமான சில வரிகளின் கீழ் அவ்வாறான அடிக்கோடுகள் போடப்பட்டிருப்பதனை பல தடவை பார்த்திருக்கின்றேன்.

வானொலிக் கவியரங்க ஒலிப்பதிவின் இடைவேளை ஒன்றில் என்னருகே அமர்ந்திருந்து கண்களில் அனாதிப்பரவசம் வெளிப்பட அன்ரன் செக்கோவைப் பற்றி சிலாகித்துப் பேசினார். 'புத்திரசோகம்' என்ற சிறுகதையை சொல்லிய தருணத்தில் என்மீதும் வெண்பனி தூவியது போல் பிரமை ஏற்பட்டது. அதன் பாதிப்பால் க.நா.சுவின் மொழிபெயர்ப்பினைத் தேடி எடுத்து வாசித்தேன். தற்போது அன்ரன் செக்கோவ் புனைந்த அதிக படைப்புக்களை வாசித்த அர்த்தம் செறிந்த ஆணவத்தோடு இருப்பதற்கு என் ஆசானே பிரதான பின்புலம்.

ஜெயமோகன் எழுதிய 'ஏழாம் உலகம்' நாவலை வாசித்து விட்டு அன்றைய தினம் அநாம அவஸ்தையினை அனு பவித்தேன். என்னிடமிருந்த நாவலை தி. செல்வமனோகரனின் ஊடாகப் பெற்று வாசித்த எனது ஆசான், தனக்கேற்பட்ட உணர்வினைப் பகிர்ந்து கொண்டபோது இருவரது அதிர்வுகளின் அலைவரிசையும் ஒரே புள்ளியில் குவிந்தமையை எண்ணி ஆச்சரியப்பட்டேன்.

கவிஞர் சோ.பவின் இயல்பான பேச்சிலே நகைச்சுவை பூடகமாகப் பொதிந்திருக்கும். மூடுமர்மம் நிறைந்த அங்கதங் களை உதிர்ப்பதில் வல்லவர். பண்பாட்டு நீட்சியில் விழுகின்ற விரிசல்கள் குறித்து அக்கறையோடு கோபப்படுவார். வெளி நாட்டு மோகத்தினைக் கிண்டலடிப்பார். தமது கருத்துக்களை மற்றவர் மீது திணிக்கின்ற இயல்பற்றவர். எளிமையின் சோபிதத்தோடு பழகும் பக்குவம் நிறைந்த எனது ஆசான் இன்னும் நீண்ட நெடுங்காலம் இலக்கிய உலகிற்கு வலுவூட்ட வேண்டுமென விரும்புகின்றேன்.

ஈரமுத்தால் கவியுலகை ஆள்பவர்

ஏகலைவ மாணவன்
ம.பா.மகாலிங்கசிவம்.

ஈரடிக்குறள்களால் உலகளந்த வள்ளுவர் போல் ஈரமுத்துப் பெயரால் ஈழுத்துக் கவியுலகை ஆள்பவர் கவிஞர் சோ.ப. சோ.ப அவர்களுக்கும் எனக்கும் இடையிலான உறவு அவரின் கவிதை வழி வந்தது. தவில் மேதை க.ப சின்னராசா அவர்கள் அமரத்துவம் அடைந்த போது முரசொலி பத்திரிகையில் சோ.ப அஞ்சலிக்கவிதை ஒன்றை எழுதியிருந்தார்.

வீற்றிருந்தாய் நீ மேடையில் வடக்கு
வீதியில் உன்னிசை விருந்தைக்
கேட்டிருந்தோம் என்று உரைக்கும் அச் சொல்லைக்
கேட்பதெற்றாளினி? நண்பா,
காற்றடித் தால நெடுமரம் சாந்த
வாறு நீ கிடப்பது கண்டோம்
கூற்றுவனுக்கும் மூத்தவன் வைத்த
கொள்ளிக்குமோ உனைக் கொடுத்தோம்”
என்பது அவர் எழுதிய அஞ்சலிக் கவிதைகள் பலவற்றுள் ஒன்று.

கவிதையை நான் மனப்பாடம் செய்யவில்லை. அது தானாகவே மனதிற்பதிந்து விட்டது. இத்தனை ஆண்டுகள் (20ஆண்டுகளுக்கு மேல் நினைக்கின்றேன்) கழிந்தும் என் மனதில் அழியாத ஓவியமாய் நினைத்துவிட்டது. இதுதான் நல்ல கவிதைக்கு இலக்கணம். இக் கவிதையைப் பாராட்டி அவருக்கு எழுதினேன். கடிதம் கண்டவர் மேலும் சில கவிதைகளை எனக்கு அனுப்பிவிட்டார். நான் அவர் ரசிகர் ஆனேன்.

நான் 9,10 ஆம் வகுப்புக்களிற்படிக்கும் போதே கவிதை எழுதத் தொடங்கி விட்டேன். ஆனால், கவிதையை வாசிப்பது எப்படி என்று எனக்குத் தெரியாது. க.பொ.த (உ.த) கற்கும் போது தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம் நடத்திய பட்டறையில் கவிதைகள் எழுதினோம். எழுதினோம் எழுதிய கவிதைகளை வாசிக்கத் தெரியவில்லை. எனது கவிதையை வாங்கி வாசித்துக்காட்டிய திருமதி கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள் “ இவர் நல்லாக் கவிதை எழுதுகிறார் ஆனால் வாசிக்கத் தெரியவில்லை.” என்றார்.

கவிதை வாசிப்பு , கவியரங்கப் முன்வைப்பு என்றால் என்ன?

தேடத்தொடங்கினேன். முதலில் நன்றாகக் கவியரங்கு செய்யும் யாரையாவது ‘கொப்பி’ பண்ணவிரும்பினேன். அந்தக்காலத்தில் நன்றாகக் கவியரங்கை கலக்கியவர்கள் இருவர் ஒருவர் புதுவை இரத்தினதுரை, மற்றவர் கவிஞர் சோ.ப இருவரினதும் ‘ஸ்ரேயஸ்கலை’ ‘மிக்ஸ்பண்ணிக் குழைத்து உடம்பங்கும் பூசிக்கொண்டேன்.

‘புதுவை பாதி சோ.ப பாதி கலந்து செய்த கலவை நான்’ ஆனேன். கவியரங்கில் எனக்கும் புகழ்வரத்தொடங்கியது. ஏன் தந்தைக்காகவோ அல்லது என்னிலும் ஏதோ திறமை கண்டோ ‘என்னையும் இணைத்துக்கொண்டார் சோ.ப. சோ.ப என்ற அந்தப் பெரு விருட்சத்தின் நிழலில் இருந்தால் நாங்கள் வாசித்த சாதாரணகவிதைகளிலும் ஏதோ பெரும் கவிச்சிறப்பு இருப்பதாக ரசிகர்கள் தேடத்தொடங்கினர்.

கவியரங்கத் தலைவராக சக கவிஞர்களை நயத்தோடு, நாசூக்கான கிண்டலோடு அறிமுகப்படுத்தும் விதமே தனித்துவமானது. இணுவில் கந்தசாமி கோயிலில் கவியரங்கு சக கவிஞர்கள் நால்வர் இருவர் இணுவினைப் பிறப்பிடமாவும் இருவர் புகுந்த இடமாகவும் கொண்டவர்கள். அன்று சோ.ப வின் அறிமுகம்:-

“இணுவில் மண்கொண்ட கவிஞர் இருவர்
இணுவில் பெண்கொண்ட கவிஞர் இருவர்”

ஆரம்பத்தில் அவரது தலைமைக் கவிதை மிகச்சிறப்பாக இருக்கும். ஆரம்ப ‘ஓவர்களில்’ சனத் ஜெயசூரியா வெளுத்துவாங்கிய பின் அடுத்து வரும் ‘பறஸ்மேன்களுக்கு. எப்படித் துடுப்பாட்டம் மகிழ்ச்சியாக இருக்குமோ? அப்படி எங்கள் பணியும் இருக்கும். ஆனாலும் ஒன்று... உயர்ந்த தத்துவங்கள், கவிச்சிறப்புகள் பொருந்திய கவிதைகளை அவர் ஒளித்து வைத்திருந்து கவியரங்கம் நிறைவெய்தும் வேளையில்தான் எடுத்த விடுவார்.

கவியரங்கு முடிந்து செல்லும் ரசிகள் திருப்பதியான உணர்வோடு விடைபெறவேண்டும் என்பதற்காக.. எந்தக் கவிதையும் சோ.ப சேரின் முன் கைகட்டி சேவகம் செய்யும். ஆனால் சந்தக் கவிதைகள் தான் அவர்முன் சந்தம் ஆடும். அவரது பல சந்தக் கவிதைகளைப் படித்த அனுபவத்தில் இதனைக் கூறுகிறேன். கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களின் நாடகம் ஒன்றில் 2 தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இடம் பெற்ற சந்தக்கவிதை ஒன்று இப்போது என் நினைவில் நிழலாடுகிறது. அது இசைப்பா

“எட்டுத்திக்கும் சுற்றிச் சுற்றிப் பயணம்
வித்துச் சுட்டுப் பெட்டிகட்டி பயணம்
வெட்கத்தையும் துக்கத்தையும்
கக்கத்துக்குள் வைத்துக்கொண்டு பயணம்

நல்ல கவிஞர் நல்ல உள்ளம் கொண்ட மனிதர் நலமாக நூறாண்டு வாழ்க!
(வானவர்கள் வாழ்த்துவதும் தாம் வாழ)

மோனம் விரித்த வானம்
சடாகோபன்

வாழ்த்துகளை வாங்கிவருகின்ற
காற்றுக்குத் தெரியும்
வார்த்தைகளை விட
மௌனம் மகத்துவமானதென்று

உனக்கும்
எனக்குமான உறவும்
அப்படித்தான்.

ஏகலைவனாக மட்டுமே
ஆவப்பட்டவன் நான்
ஏடும் தொடக்கி
ஏற்றியும் விடுவாயென்று
நினைத்திருக்கவேயில்லை.

தொண்ணூற்றி மூன்று
ஜனவரி இருபத்தெட்டில்
என் குட்டியாட்டுக் கவிதைக்கு
குழை கொடுத்தாய்...

கொடுத்தது குழையா
பச்சைமரக் கிளையா
கடிக்கக் கடிக்க...
புதுசு புதுசாய்
இன்றைக்கும் துளிக்கிறதே...!

மீண்டும்

"மண்ணில் தொலைந்த
மனது தேடியில்...
சந்தித்துக்கொண்டோம்...

இற்றைவரை தொடர்கிறது
இடையிடை மௌனம்...
இடையிடை பேசுதல்...

உனக்கு
மொழிதான் ஆளுமை
மொழிக்கு
நீயுமொரு ஆளுமை

உன்னையொரு
மொழிபெயர்ப்பாளன் என்கிறார்கள்
நான் நம்புவதேயில்லை...
உண்மையில் நீயொரு
கவிதை பெயர்ப்பவன்

ஒரு மொழியிலுள்ள கவிதையை
அப்படியே பெயர்த்துக்கொண்டுபோய்
இன்னொரு மொழியில்
ஒட்டிவிடும் கைங்கரியம்
உனக்கு முடிகிறதே...

நீ ஒரு பூமி
மொழிக்குள்ளே பயணித்துக்கொண்டே
மொழிகளுக்கிடையேயும்
உலாப்போகிறாய்...

நீ ஒரு பூமி

ஆபிரிக்க பர்மிய
தென்னிசைங்கை
கவிதைகளையல்ல
வாழ்வியலையே
வளைத்துக்கொண்டுவந்து
எங்கள்
வளவுகளில் இறக்கிவிட்டவனே...

நீ ஒரு வானம்
உலகை ஒன்றாக்கிப் பார்க்கின்ற வானம்
உலகு ஒன்றாகப் பார்க்கின்ற வானம்...
வாழ்க...

வாழ்த்துக்களை வாங்கிவருகின்ற
காற்றுக்குத் தெரியும்
வார்த்தைகளைவிட
மௌனம் மகத்துவமானதென்று

'கம்பனது புகழ் போல நீடுவாழி!'
கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜ்

உயர் தமிழின் சுவையதிலே ஓங்கும் நல்ல
ஒப்பற்ற மனம் பதித்து உள்ளே சென்று
அயர்வறவே தினம் கற்று ஆழம் கண்டு
அற்புதமாய்க் கவிதை செய்யும் திறமே பெற்று
மயர்வறியாத் தெளிவதனால் மற்றோர் நெஞ்சம்
மலர்ந்திடவே அரங்குகளில் ஆட்சி செய்து
சமயதனைக் கொண்டவரே சோ.ப. என்னும்

சரித்திரரே பவள விழாக் கண்டீர் வாழி!
தமிழோடு ஆங்கிலமும் சமமாய்க் கற்ற
தமிழரென தலை நிமிர்ந்த தன்மையாளன்
அமிழ்தோடு நிகரென்னக் கவிகள் செய்து
அறிவுலகம் வியக்கின்ற நன்மையாளன்
நிமிர்வோடு நெஞ்சமதில் நினைக்கும் செய்தி
நேர் நின்று பேசுகிற உண்மையாளன்
சமியாது தமிழ் தன்னால் வருந்துகின்ற
சளக்கர்களைப் புறந்தள்ளும் திண்மையாளன்

வேற்று மொழிக் கவிதைதனை விளங்கும் நல்ல
விரிதமிழில் மொழிபெயர்த்துப் புகழே கொண்டோன்
நேற்றின்று நாளையென நிதமும் கற்கும்
நெறியதனால் அறிவுலகில் நிமிர்ந்து நின்றோன்
மாற்றவரும் மதிக்கின்ற மாண்பினாலே
மலையளவாய் புகழ் கொண்டு மண்ணின் மீது
ஏற்றுகிற திமிரடக்கி எளிமை பொங்க
எல்லோரும் போற்றிடவே வாழும் நல்லோன்

ஈழத்துத் தமிழுலகம் என்றும் உன்னை
இதயத்தில் பதித்தேதான் ஏற்று நிற்கும்
ஆழத்துத் தமிழறிவு கண்டு நல்லோர்
அகத்தினிலே உன் புகழைப் பதித்து நிற்பர்
காலத்தில் அழியாது கற்றோர் போற்றும்
கம்பனது புகழ் போல நிலைத்து நின்று
நீளத்தால் உன் ஆயுள் நூறு தொட்டு
நிலைத்திடவே வாழ்த்துகிறோம் நீடுவாழி!

எடுத்துரைப்பா? நிகழ்த்திக்காட்டலா?

‘வடக்கிருத்தல்’ பற்றி ஒரு நோக்கு
கவிஞர் (கலாநிதி) இ. முருகையன்

(சோபவின் வடக்கிருத்தலுக்கு எழுதிய ‘முன்னுரைக்குறிப்பில்’ பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார்.

பாரம்பரிய, மரபுநிலைப்பட்ட, ஓசை-லய முறைமையையே கவிதைக்கான சட்டகமாகக் கொண்டிருப்பதே இத்தொகுதியின் முக்கியத்துவமாகும். மரபுவழி வரும் யாப்பமைதி தரும் ஓசையே தனது கவிதைக்கான ஆதார சுருதியாக இருப்பதைக் கவிஞர் தனது முகவுரையில் வற்புறுத்தியுள்ளார். சோ.ப. தனது கவிதையின் ஓட்ட அமைதியிலேயே (the flow of the poetry) தனது கவிதையின் உயிரை (உயிர்ப்பை) வைத்துள்ளார் என்று சொல்லலாம். அந்த அளவுக்கு இவருக்கு மரபுவழி ஓசையமைதி முக்கியமாகிறது.

புதுக்கவிதை இந்த ஓசை ஒருங்கமைவை நம்பி நிற்காது. அது அந்த “ஒழுங்கமைவுகளின்” முறிவிலேயே தனது கவிதை வீச்சினை வைத்துள்ளது. புதுக்கவிதைக்கு படிமங்களின் எழுச்சி, சரிவே முக்கியமானதாகும். அச்சின் பயன்பாடும் இணைந்துவர, புதுக்கவிதை மரபுவழிக்கவிதைக்குப் புறம்பான ஒரு ஸ்ருதிவிகசிப்பை தனது தளமாகக் கொள்கிறது.

“சோ.ப.”வைப் பொறுத்தவரை, பாரம்பரியமான கவிதையோட்டத்தின் பாய்ச்சலிலேயே (rhythmic flow) தனது கவியுள்ளத்தின் தடத்தை (புகைவண்டிக்குத் தண்டவாளம் போன்று இந்தத் தடத்தை) தனது உணர்ச்சி, சிந்தனையோட்டங்களுக்குமான தண்டவாளமாகக் கொள்கிறார். “சோ.ப” இந்த சந்த நடையைப் பயன்படுத்தியே நம்மிடையே ஒரு சமகாலக் கவிஞராக நிற்கின்றார். சமகாலப் பிரச்சினைகளை எடுத்துரைக்க இந்தச் சந்த ஓட்டம் எவ்வாறு பயன்படுகின்றது என்பது பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. இந்தச் சந்த ஓட்டம் புதுக்கவிதைக்கில்லாத ஓர் எடுத்துரைப்பு ஓட்டத்தை வழங்குகின்றது.

சோ.ப வின் கவிதைகளில் அந்த எடுத்துரைப்புப் பாய்ச்சல் நன்கு தெரிகிறது. இந்தப் பாய்ச்சலின் ஓசைக்கவர்ச்சி காரணமாக இவர் அண்மைக்காலத்தின் சிறந்த கவியரங்குக் கவிஞர்களுள் ஒருவர் என்ற உண்மையையும் பதிவுசெய்து கொள்ளவேண்டும்.

புதுக்கவிதை, கவிஞனின் தனி ஆளுமையின் துலங்கல்களைக் காட்ட, பாரம்பரிய சந்த ஓட்டம் ஒன்றை எடுத்துரைக்க உதவுகிறது.

“சோ.ப”வின் சிறப்பம்சம் இந்த எடுத்துரைப்பினூடே காணப்படும் இலக்கிய ஆழமாகும்.”

பேராசிரியரின் கருத்தை மறுந்து கவிஞர் இ. முருகையன் தினக்குரலில் எழுதிய கட்டுரை கீழே தரப்படுகிறது.)

வடக்கிருத்தலுக்கு முன்னுரைக் குறிப்பு எழுதியுள்ள தகைசால் ஓய்வுப் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி. “புதுக்கவிதை, கவிஞனின் தனி ஆளுமையின் துலங்கல்களைக் காட்ட, பாரம்பரிய சந்த ஓட்டம் ஒன்றை எடுத்துரைக்க உதவுகிறது... சோ.ப.வின் சிறப்பம்சம் இந்த எடுத்துரைப்பினூடே காணப்படும் இலக்கிய ஆழமாகும்” என்கிறார். இந்தக் கூற்று உண்றிய ஆய்வுக்கு உட்பட வேண்டியதாகும்.

இக்கூற்றை நோக்கும் சிலர், பாரம்பரிய சந்த ஓட்டத்துக்குத் தனி ஆளுமையின் துலங்கல்களைக் காட்டும் வல்லமை இல்லையோ என்று ஐயுறலாம். அப்படியானால், அந்தச் சந்த ஓட்டத்தை வாலாயப்படுத்தி வைத்திருக்கும் சோ.ப.வுக்குத் தனி ஆளுமை இல்லையோ, அல்லது அந்த ஆளுமை துலங்குவதில்லையோ என்று கூட ஐயுறலாம். ஆனால் உண்மை என்ன?

கவிஞர் பத்மநாதனிடம் அவருக்கே உரிய சொந்தமான தனி ஆளுமை உண்டு, எடுத்துரைப்பு ஓசையோட்டங்கூட, அந்த ஆளுமையின் துலங்கல்களைக் காட்டத்தான் செய்கின்றன.

கலைகளுக்கூட அந்தப் பரம்பொருளின் அம்சமாகத்தான் கவிஞருக்குக் காட்சி தருகின்றன.

“தேவிமலர் வாய்சிந்து புன்னகைபன்
வீரள்ளித் தெனிக்க, என்றன்
ஆவியையும் அதுபற்றி அப்பாலுக்
கப்பாலாய்ப் போயிற்றம்மா
ஓவியம், இன்னிசை, நடனம், நாடகமென்(று)
அத்தனையும் ஒன்று சேர்ந்த
காவியமோ இவள் சிரிப்பு? கலையென்ற
தத்துவத்தின் கடைசிக் கீற்று,”

இதுவெறும் ‘எடுத்துரைப்பு’ மட்டும்தானா? இல்லை. பத்மநாதன் எய்திய பரவசம். ‘புன்னகை ஆவியையும்... பற்றி அப்பாலுக்கு அப்பாலாய்ப் போயிற்று’ என்ற கூற்று தொடரிலக்கணப்படி ஓர் எடுத்துரைப்பாய் இருக்கலாம். ஆனால், பாட்டின் ஓட்டம் அதற்கு அப்பாலும் போகிறது. அப்படியாக, சொல்லின் எல்லைகளுக்கு அப்பாலும் போகும் சக்தி இந்தக்

கவிதை மொழிவுக்கு எப்படிக்கிடைத்தது? 'அம்மா' என்ற சொல்லும். அதன் பக்கத்தில் இடப்பட்டுள்ள வியப்பிசைக்குறியும் தானா அந்த மூச்சின் மூல ஏது? ஆம். அவையும்தான். அவற்றுடன் கூட வரும் பின் இரண்டு செய்யுள்களும் அவற்றில் விரவி வரும் வினாவிசையும். வியப்பிசையும் மனவெழுச்சிப் பெருக்கும் சேர்ந்து தான் அந்த மூச்சின் மூல ஏதுவாக அமைந்துவிடுகின்றன.

கவிஞர் சோ.ப.வின் பாட்டுகள் எங்கள் இன்னல் வரலாறுகளைச் (சும்மா) சாத்வீகமாக எழுதிச் செல்லும் அத்தாட்சிப் பத்திரங்கள் அல்ல. எந்திரப் பாங்கான, அல்லது உப்புப் புளி இல்லாத சப்பென்ற எடுத்துரைப்புகள் அல்ல. இந்தப் பாட்டைப் பாருங்கள்;

“அன்று சனிக்கிழமை, ஆலயத்தில் பக்தர்கள்,
சந்தையிலே சற்றுச் சன நெருக்கம், காய்கறிகள்,
தேங்காய், மண்ணெண்ணெய், தீப்பெட்டி, பால்மா, சோப்
வாங்க வந்தோர் எல்லாம் வழி நெடுக!”.

என்ன இது? சந்தத்தில் அமைந்த செந்தமிழ்ப்பாட்டா? அல்லது சந்தைப் பண்டங்களின் சலிப்பான பட்டியலா? 'வெறும் பட்டியல்தான். வருணனைதான். எடுத்துரைப்புத்தான் என்று சிலர் நினைக்கலாம். அப்படி நினைத்தால் அந்த முடிவு அவசரப்பட்டு எடுக்கப்பட்ட தவறான முடிவு. தொடரும் பாட்டு வரிகளைப் பாருங்கள்.

“எங்கிருந்தோ குண்டு விமானம் குறிபார்த்து வட்டமிட
அங்காடி நின்றோர் கிலிகொண்டலமந்து
எங்கேனும் ஓடிப்போய்த் தப்பினால் போதுமென
ஏறி, இடறி, விழுந்து, மிதியுண்டவாறு சிதறுகையில்
வான முகடிடிந்த சத்தம்
செவியை இரண்டு தரம் தாக்கிற்று!

இப்பொழுது சொல்லுங்கள் என்ன? கவிஞர் நிகழ்ச்சியை எடுத்துரைக்கிறாரா. நடத்திக் காட்டுகிறாரா? (Is our poet narrating orenactiong?) இது எடுத்துரைப்பா? நடத்திக்காட்டலா?

எடுத்துரைப்பென்பது வெறும் 'கதை சொல்லல்' என்ற அளவிலே நின்று விடத்தேவையில்லை. சோ.ப.வின் கவிதைகள் சில வினா எழுப்புகின்றன. சிந்தனையைக் களிறுகின்றன. கிண்டல் செய்கின்றன. சீறுகின்றன. சினக்கின்றன, அமைதியாக அழுகின்றன, ஆத்திரம் கொள்கின்றன. இப்படி பல்தொழில்நுட்பப் படைப்புகளாக அவற்றை நாம் காணலாம். இரண்டே இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளை மட்டும் தருவேம். முதலாவது அமைதிப் படையின் வரவைப் பாடுகிறது.

“அமைதிப் படையோடும் வந்தீரோ தம்பி
அழிவைத் துயரத்தைத் தந்தீரோ தம்பி
பருப்புப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
எண்ணெயப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
இணுவிற் பதியூரும் வந்தீரோ தம்பி
ஆப்பிட்டதையப்பிக் கொண்டீரோ தம்பி”

நிகழ் வரலாற்றுச் சார்போடு நாட்டார் கலைமரபையும் ஒட்டவைத்துக் காட்டியதுதான் இங்குள்ள சிறப்பு. ஆம். மரபென்பது செவ்வியல் மரபு மாத்திரமல்ல. தொல்காப்பியமும். களவியலும் மட்டும் அல்ல. நாட்டார் கலை மரபும்தான். இனி அடுத்த பாட்டு. 'ஏன்?'

“யார் செய்த வேளாண்மை? யார் வெட்டுவோர்கள்?
யார் நடட்ட பனை வடலி? யார் தறிக்கின்றார்கள்?
யார் கையில் கொடுவாள்கள்? யார் கை கும்பிடுங்கை?
யார் கொல்லப்படுவோர்கள்? யார் கொன்று மகிழ்வோர்?
“யார் வயலை உழுகிறவன்? யார் விளைச்சல் பெறுவோன்?
யார் தறியில் நெய்கிறவன்? யாருடுத்து மகிழ்வோன்?
யார் சேனை நடத்துபவன்? யார் போரில் மடிவோன்?
யார் விற்ற ஆயுதங்கள்? யார் சுட்டு மகிழ்வோர்?”

சுரண்டலையும், சூறையாடலையும் சொல்லாமற் சொல்லி, இந்த பாட்டு வரிகள் உணர்த்துகின்றவை அநேகம்.

இவற்றை இயற்றியவர் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன். இவைகளைக்கொண்டதுதான் 'வடக்கிருத்தல்', 'வடக்கிருத்தலை' வரவேற்போம். வாழ்த்துவோம்!

“என்னை நானாக இருக்கவிடு”

சோ.ப.வின் “ஆபிரிக்க கவிதைகள்” ஒரு கண்ணோட்டம்
‘சிற்பி சி. சிவசரவணபவன்

மக்கள் மேம்பாட்டை முன்னிறுத்தி எளிமையும், எழிலும், இனிமையும் நிறைந்த கவிதைகளை ஆக்கி, தமிழ் இலக்கிய உலகிலே தனக்கென ஒரு சிறப்பிடத்தைப் பெற்றிருப்பவர் “சோ.ப.” எனப் பிரபலமான இரண்டு எழுத்துக்களில் திகழும் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன். நல்லை முருகன் “காவடிச் சிந்து”, “வடக்கிருத்தல்” ஆகிய நூல்களில் இவருடைய கற்பனை வளத்தையும், கருத்துச் செறிவையும் ஓசை நயத்தையும் கண்டு களித்த எமக்கு ஆபிரிக்காவைச் சேர்ந்த கவிஞர்கள் சிலரின் இதயக் குமுறலைக் கேட்கும் வாய்ப்பை அவர்களுடைய உள்ளத்தின் உண்மை ஒளியைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பை “ஆபிரிக்க கவிதைகள்” மூலம் இப்போது இவர் ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

மாறி மாறி ஆபிரிக்காவுக்குள் நுழைந்த அந்நியர்களால் அங்கிருந்த அப்பாவி மக்களின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது. அமைதியான வாழ்வு சிதைக்கப்பட்டது. அடிப்படை உரிமைகள் பல அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. நாட்டை முன்னேற்றவேண்டும் என்ற நோக்குடன் அயராது உழைத்த பலர் நயவஞ்சகமான முறையில், இரவோடிவாக நாடு கடத்தப்பட்டனர்; அன்னை பூமியில் அடிமைகளாக்கப்பட்டோர் பலர்; அந்நிய நாட்டிலும் அடிமைகளாக உழைக்கும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டோரும் பலர்.

அடிமைத்தளையை அறுத்தெறிந்து சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்க வேண்டும் என்ற இடட்சியம், சிறு பொறியாக அல்லாமல், பெரு நெருப்பாகவே ஒவ்வொரு ஆபிரிக்கனிடமும் கனன்று கொண்டிருக்கின்றது. இவை சம்பந்தமான உணர்வுகளையும், உயர்ச்சிகளையும் “ஆபிரிக்கக் கவிதைகள்” வெளியிடுகின்றன.

புறத் தோற்றத்தால் மட்டுமல்லாமல் இன, மத, மொழி, கலாசார ரீதியாகவும் இலங்கைத் தமிழர்கள், ஆபிரிக்க மக்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்கள். ஆனால் அடக்குமுறையும், திட்டமிட்ட புறக்கணிப்பு விளைவிக்கும் துன்ப துயரங்கள்; இவற்றுக்கு காரணமாயின. இச்சக்திகளை அடித்து விரட்டுகின்ற, அழித்து ஒழிக்கின்ற போர் ஆவேசம் ஆண்டாண்டு காலமாகத் தாம் கைக்கொண்டு வருகின்ற கலை, கலாசாரப் பாரம்பரியங்களைத் தாம் மட்டுமல்லாமல், தம் சந்ததியினரும் தொடர்ந்து கைக்கொள்வதை உறுதிசெய்யக்கூடிய சமூக அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றுவிடவேண்டும் என்ற சுதந்திர வேட்கை - போன்றவற்றிற் காணப்படும் ஒற்றுமை காரணமாக இரு சாராருக்கிடையிலும் அனுதாபமும் ஈடுபாடும் நிறைய உண்டு. "ஒடுக்கு முறையைப் பல வடிவங்களிற் சந்திக்கும் ஓர் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற வகையில் ஆபிரிக்கர்கள் எனக்கு நெருங்கிய உறவினர்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றார் சோ. பத்மநாதன்.

"மொழிபெயர்ப்பு என்பது - அதிலும் கவிதை மொழிப்பெயர்ப்பு என்பது அடையமுடியாத இலக்கு. மூலத்தின் ஒரு கூறு மொழிபெயர்ப்பில் இழக்கப்படுகின்றது. ஒன்று அழகாக திருப்திகரமாக வாய்த்துவிட்டது என்றால் அது மூலத்தை விட்டு அதிக தூரம் வந்திருக்கும் அச்சொட்டாக மொழிபெயர்க்கப் போனால் கவிதை உயிர்ப்பின்றி சப்பென்றிருக்கும்" என "ஆபிரிக்க கவிதை ஓர் அறிமுகம்" என்ற பகுதியில் சோ.ப வும் கவிதையில் உடலாகிய மொழியை மாற்றமுயலும்போது அதன் உயிருக்கு உறு விளையும் ஆபத்து நிறைய உண்டு" எனத் தலைசிறந்த கவிஞரும் உலகப் புகழ்பெற்ற ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்கள் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்து வருபவருமான கவிஞர் முருகையனும் "எச்சரித்துள்ள" போதிலும் இத்தொகுப்பிலுள்ள பல கவிதைகள் எங்கள் இதயத்தை ஈர்த்து ஒன்றிக்கச் செய்துவிடுகின்றன.

கவிதைகளுள் ஆழ்ந்திருக்கும் கவிப்பொருளை நன்குணர்ந்து கொண்டு சோ.ப. தன் பணியை நிறைவேற்றியிருப்பதே இதற்குக் காரணம். மேனாட்டாரின் கழுகுக் கண்கள் ஆபிரிக்காவையும் அதன் மக்களையும் கொள்ளையிட்டு குதற முன்னர் அந்த மக்கள் இயற்கையோடிணர்ந்து எவ்வித கவலையுமின்றி ஆடிப்பாடிய குதூகலத்தையும், அடிமையாக்கப்பட்ட பின்னர் பழைய சுதந்திர வாழ்வின் நினைவு கிளர்ந்திய ஏக்கத்தையும் "எல்லாம் இழந்தவர்கள்" என்ற கவிதையில் நாம் அனுபவிக்கின்றோம்.

உள்ள வானில் பரிதி ஒளிர்ந்தது
ஓங்கு தாழைகள் மாலையில் ஆடல் போல்
கொள்ளை கொள்ளும் எம் கோதையர் பேரெழில்
கொட்டி நின்றனர்...

எனத் தொடங்கி
முரசுதிர்ந்திடு வனலயந்தனில்
முறுகி யங்குயர் விடுதலைக்
கனலெழுந்திட மன மகிழ்ந்துடன்
கவலை யின்றியே ஆடினோம்" - என
முடியும் பகுதி, ஆனந்த ஊஞ்சலில் வைத்து எம் இதயத்தை ஆடச் செய்ய,
ஆதவன் சுதிர் ஒரு நாள் அணைந்தது
அமைதி சூழ்ந்தது சோகம் கவிந்தது
கோதைமார்கள் தம் கொவ்வை இழங்களை
கொள்ளையர் கொள்ளிக் கண்ணர் சுவைத்தனர்
முந்தைய இரவுகளில் நிலவில் முழங்கி வந்த
தந்தையர் தம்முரசங்கள் தாம் அடங்கிப்போயினவே
ஓங்கி எரிதணலின் ஒளியில் விடுதலையில்
நாங்கள் களித்தாடும் நடனமெங்குப் போனதுவோ

என்ற வரிகள் ஏக்கப் பெருமூச்சுக்களின் எதிரொலியாய் இதயத்தை உலுப்புகின்றன.

பிறந்த மண்ணில் நின்று அதன் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபடும் மண்ணின் மைந்தர்கள், ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் கழ்ச்சியால் அந்நிய நாட்டிற்கு ஆயுட்கால அடிமைகளாக அனுப்பப்படுகின்றனர். "நாடு கடத்தல் என்ற கவிதையில் இடம்பெறும் அந்நிய மண்ணில் மழை பொழியப்போகும் முகில்கள்" இரவு தன் புறையல்களை இழக்கின்றது" என்பவற்றில் எவ்வளவு அர்த்தங்கள் புதைந்திருக்கின்றன.

நன்கு வளர்ச்சியடைந்த தென் ஆபிரிக்க நகரங்களுள் ஒன்று ஜொஹானெஸ்பேர்க். ஆனால், மண்ணின் மைந்தர்கள் எவருமே அந்த சொகுசான நகரத்தில் வாழமுடியாது. மிதமிஞ்சிய ஏழ்மை காரணமாக கூலித் தொழில் செய்வதற்காக அங்கு செல்பவர்களும் பிற்பகல் ஐந்து மணிக்குள் வெளியேறிவிடவேண்டும். அடையாள அட்டையை தவறவிட்டுவிட்டாலோ, வேறு ஏதாவது அசம்பாவிதம் இடம்பெற்றாலோ, உயிருடன் திரும்புவது நிச்சயமில்லை.

“மண்ணரித்துப் பாய்கின்ற நீர்போலக் கண்ணீர்
வற்றாது சொரிகின்ற தோற்றம் - முகபாவம்
பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் உரித்தாக்கும் “ஜொ” பேர்க்
பெயர் பூண்ட நகரே நீ சாக்காட்டிற் கொடியை”

என்பது வாழ்விற்கும் சாவிற்றும் இடையே அந்த நகரத்துக்குச் சென்று வரவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகும் ஓர் ஆபிரிக்கனின் இதயக் கொதிப்பு!

பட்டப்பகலில் நட்ட நடுவீதியில் மிகக் கோரமாகக் கொலை செய்யப்படுகின்றான் ஒருவன். அவ்வழியாற் செல்லும் சகோதரனோ, தேவாலயம் சென்று பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு வீடு திரும்புகின்றான். தெருவிலே அப்படியான ஒரு காட்சியைக் காணவேயில்லை என்றும் சாதிக்கின்றான்.

கனரக வாகனங்களில் வரும் சீருடையினரால், தமது சொந்தமோ பந்தமோ அயலவரோ ஆருயிர் நண்பரோ “சந்தேகத்தின் பேரில்” கைது செய்யப்படும்போது, அந்த அப்பாவிகளுக்காகக் குரல் கொடுத்து, பரிந்து பேசி அவர்களை விடுவிக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடும்போது ஏற்படும் பயங்கரத்தையும் ஆபத்தையும் நன்குணர்ந்துள்ள இலங்கைத் தமிழர்கள், அந்த ஆபிரிக்க சகோதரனை “இரக்கமற்ற அரக்கன், சகோதர பாசம் அற்றவன்” என்றெல்லாம் சொல்லித் திட்டமாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம்! “வழிப்போக்கன்” என்ற இந்தக் கவிதை சொல்லும் செய்தியை விட, சொல்லாமல் விடும் செய்தி, எம் சிந்தனையைத் தூண்டக்கூடியது.

ஆபிரிக்கர்களின் அவலங்களையும் ஆற்றொணாத் துயரங்களையும் மட்டுமல்லாமல், என்றோ ஒருநாள் ஆபிரிக்கா விடுதலை பெற்று வளர்ச்சிப் பாதையில் வண்ண நடைபோடும் என்ற அவர்களின் தன்னம்பிக்கையும் சில கவிதைகளிற் காண்கின்றோம்.

காதில் உரத்த கனத்த குரலொன்று
மோதியது வந்து

“முழுதும் முடிந்ததென
உள்ளம் பதைக்காதே! உற்றுப் பார், மரமொன்று
வெள்ளை மலர்களிடை வெளிநிக் கிடந்தாலும்
தன்னந் தனிதான் எனினும் - தலைநிமிர்ந்து
என்ன மிடுக்கோடு எழுந்து வளர்கிறது
உனதா பிரிக்கா அதுதான்!

அதுதாங்கும்
கனி மெல்ல மெல்லக் கசப்புச் சுவை பெறலாம்!
ஏனா? விடுதலையின் இயல்பே அதுதானே?
ஆனாலும் வேண்டும் அது!” (என் ஆபிரிக்கா)

“சுவாசிலாந்தின் சுரங்கள் தொடக்கம்
புழுங்கி வியர்க்கும் ஐரோப்பிய தொழிற்சாலைகள் வரை
ஒளிமிக்க எங்கள் காலடியின் கீழ்
வசந்தம் மீண்டும் மலரத்தான் போகிறது (பிணந்தின்னிகள்)

“நாம் புதிய வீடுகள் தேடுகிறோம்
குருவி எச்சத்தால் மாசுபட்ட
எங்கள் பழைய கோயில்களை
மீளக்கட்ட முனைகிறோம் (தூக்கணாங் குருவி)
போன்றவற்றை உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

இழுந்துவிட்ட சுதந்திரத்தையும், அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் துன்ப துயரங்களையும் மட்டுந்தான் ஆபிரிக்கக் கவிஞர்கள் அத்தனைபேருமே பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. சாதாரண மனிதர்களிடமுள்ள ஆசாபாசங்கள், காதல் உணர்ச்சி, பிரிவின் ஏக்கம் போன்றவை அந்த மக்களிடம் உண்டு. அவற்றைப் பற்றியும் ஆபிரிக்க கவிஞர்கள் பாடியுள்ளனர். காதலின் ஆழத்தையும் தீவிரத்தையும் பாடுபொருளாகக் கொண்ட "கிராமத்துக் கிணறு" என்ற கவிதையில் வரும்.

"கண்கள் கலந்த இடம், களிப்புப் பிறந்த இடம்
நெஞ்சங்கள் கூத்து நிகழ்த்தி மகிழ்ந்த இடம்
மாலை வெய்யிலில் மரங்கள் குடை பிடிக்க
கோலமயிலென் உள்ளம் கொள்ளையடித்த இடம்
பித்தாகிக் காதல் மொழி நான் பிதற்றியதும்
சத்தியங்கள் செய்ததுவும் சந்திரனே சான்றாக
முத்த மழை பொழிந்து மூச்சுத் திணறியதும்
எத்தனை நாள், ஆமாம் ஆம் இந்தக் கிணற்றோரம்..."

என்ற அடிகள் சுத்தமான தமிழ்க் கவிதையை வாசிக்கின்ற உணர்வையே ஏற்படுத்துகின்றன. காதல் என்பது உலகப் பொது உணர்ச்சி. அதை சொல்லும் மொழியும் நடையுங்கூட உலகப் பொதுவானவை தாமோ!

இத்தொகுப்பிலுள்ள பெரும்பாலான கவிதைகளில்

கடவுள் என்னை நானாகவும்
உன்னை நீயாகவும் படைத்தார்
கடவுள் பேரால் கேட்கிறேன்
என்னை
நானாக இருக்கவிடு! (ஆபிரிக்காவின் சோரிக்கை)
என்பதே தொனிப் பொருளாக இருக்கின்றது

"பகவத் கீதையை அறிவைக் கொண்டு கற்காமல், இதயங்கொண்டு உணரவேண்டும்" என்றார் காந்தியடிகள். இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளை இதயங்கொண்டு உணரும்போது, கவித்துவமும் மனிதாபிமானமும் தன் சுயமும் கலந்த (மொழிபெயர்ப்பும்) கவிதைகளாய் நூலாசிரியர் ஆபிரிக்க மக்களையும், ஈழத்து தமிழர்களையும் நெருங்கிய உறவினர்களாக்கும் விந்தையைக் கண்டு வியப்படைகின்றோம்.

சோ.பவின் தென்னிலங்கைக் கவிதை

ந. சத்தியபாலன்

நமது மண்ணின் மிகவும் அறியப்பட்ட சிறந்த கவிஞரும் மொழி வல்லுநருமான சோ.பத்மநாதன் அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஐம்பத்துமூன்று கவிதைகளைக்கொண்ட 'தென்னிலங்கைக் கவிதை' பல காரணங்களினால் தனது தவிர்க்கவியலாப் பிரதானத்துவத்தை நிறுவி நிற்கின்றது.

துரதிர்ஷ்டவசமாக வரலாற்று அரசியற் காரணங்களினால் இலங்கையின் சிங்கள இன மக்களும் தமிழினத்தாரும் தொலைவிலேயே நின்று வந்திருக்கிறோம். இனத்தாலும், மொழியாலும், மதத்தாலும் வேறுபட்டவர்களானாலும் பகைமையற்றவர்களாக - வேறுபாடுகளின் இடையிலும் ஒற்றுமைகண்டு - சோதரர்போல வாழும் படித்த சாதாரணமக்களாகிய சிங்கள இனத்தோரும் தமிழினத்தோரும் வாய்ப்பளிக்கப்பெறாதமை ஒரு துரதிர்ஷ்ட நிலையில் காலங்காலமாய் இரு இனத்தோரும் எதிர்கொண்டு வந்துள்ள துயரங்கள் யாவருமறிந்தவை.

ஒரு பொதுவான நோக்கில் இந்த நூல் பல நல்ல கவிதைகள் அடங்கிய இனிய தொகுப்பாகத் தெரிவது - ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூல் எனத் தோன்றாத வகையில் ஒரு நேரடி ஆக்க முழுமையோடு தெரிவது - இதன் தனிச்சிறப்பாகும். சாதாரணமாக பிறமொழியிலிருந்து நமது மொழிக்குப் பெயர்ந்து வருகையில் - ஏதோ ஒரு நெருடல் - ஒரு போதாமை - தெரிவதுண்டு. அந்தக் குறைபாடு இதில் சிறிதும் தெரியாதிருப்பது கவனிக்கப்படவேண்டியதாகும்.

மொழிபெயர்ப்புக்குள் காயிருக்கின்ற படைப்புகள் நேரடியாக ஆங்கிலமொழியிலோ அல்லது சிங்கள மொழியிலிருந்து பின் ஆங்கில மொழியிலோ எழுதப்பட்ட கவிதைகளாகும்.

இவற்றை மொழிபெயர்க்கும்போது வெறுமனே ஒரு மொழியிலிருந்து இன்னோர் மொழிக்கு மாற்றிவிடும் காரியமாக இதனை சோ.ப. செய்யவில்லை. (அவரது ஏனைய மொழிபெயர்ப்பு ஆக்கங்களும் இந்த உண்மையை எடுத்துக்கூறும்) மொழியை மட்டும் பெயர்க்காமல் - அந்தப் பின்னணி அந்த உணர்வுகள் - அந்தச் சூழலில் பயன்பட்டிருக்கக்கூடிய சொற்பிரயோகங்கள் - இவை அனைத்தையுமே உள்ளுணர்வுடன் - மூலக் கவிதையை ஆக்கியவருக்குள் எந்த உணர்வின் கூர்முனை இதயத்தைக் கீறியிருக்கமுடியுமோ அதே உணர்வின் முனையை அடையாளம் கண்டு அங்கிருக்கும் உணர்வை இங்கு கொண்டுவந்திருப்பது சோ.ப. அவர்களின் தனித்துவம் என்று கூறவேண்டும். இந்தச் சிறப்பான பண்புகளுக்கான எடுத்துக் காட்டுகளாக ஆன்ரணசிங்ஹ அவர்களது கவிதைகளையும் உபநந்த கருணதிலகவின் 'அப்பா' மற்றும் 'சூசுமாவதி. கொலனித்துவ சின்னம்' கமலா விஜயரத்னவின் கவிதைகள் போன்றவற்றைக்கொள்ளமுடியும்.

கமலா விஜயரத்னவின் வெள்ளைச்சேலை என்னும் கவிதையும் எமது இருப்பின் சோகத்தை அழகுபடக் கலையுணர்வுடன் சொல்லிப்போகிறது.

"... ஆனால் இப்பொழுதோ -
நான் ஒரே சேலையை

வாரத்தில் மூன்று முறை அணிந்துகொண்டு
தம் வாழ்வை மறுத்த
தம்மை ஏமாற்றிய
வயதானவர்களை
நெடுநாள் வாழ்பவர்களை
குற்றம் சாட்டும் அவ்விளம் முகங்களை
வைத்த கண் வாங்காது பார்க்கிறேன்

....

இல்லை இல்லை
அலுமாரித்தட்டில் சேலையை வைக்க மாட்டேன்
அதைக் கொடியில் தான் போடுவேன்
எப்போ தேவைப்படுமென்று எனக்கே தெரியாது
(வெள்ளைச் சேலை)

இனமொழி வரம்புகளைத் தாண்டிய ஒரு பொதுவான சோகம் இதில் வரையப்பட்டுள்ளது.
ஆங்கில மொழியில் எழுதும் மிகப்பிரதானமான கவிஞர்களிலொருவரான 'ஆன் ரணசிங்ஹ'வின் ஏழு கவிதைகள்
இத்தொகுப்பிலுண்டு. மூலமொழியில் படிக்கிறபொழுது நுண்மையும் கூர்மையுமான அவரது உணர்வு எம்மைத்
தொட்டுவரும்.

சோ.பவே சொல்லுகிறமாதிரி "நெஞ்சு கனக்க கண்ணீர் மல்காமல் இவற்றைப் படிக்க முடிந்ததில்லை என்னால்"
மொழிபெயர்ப்பிலும் இந்தச் சாத்தியப்பாட்டைக் கொண்டுவர முடிந்தமைக்காக நாம் அவருக்கு நன்றி சொல்லவேண்டும்.
இனமுரண்பாடு குறித்த கவிதைகளில் மாத்திரமல்லாமல் வேறு பல தளங்களில் நின்று சொல்லப்பட்ட கவிதைகளிலும்
பல இடங்களில் நாம் எமது சமூக வாழ்வின் பல இயல்புகளைக் காணமுடிகிறது.
குறிப்பாக கீதா பிரேமரத்னவின் 'உயிர்காப்பாய்' எமது சமூகத்தின் நிலைமையைச் சித்திரித்து போலவே உள்ளது.

"பொடி

மாதம் ஒரு முறை வீட்டுக்கு வருகிறாள்
கூந்தலில் நரைத்ததைப்பிடுங்க
அவள் கண்கள்
எங்களை ஈட்டி போற்குத்தி
எதையோ தேடுகின்றன
கௌரவ வேளாள பெளத்த பெற்றோர்
படித்த இளமைத் தோற்றமுள்ள மகளுக்கு
பொருத்தமான மாப்பிள்ளை பார்க்கின்றனர்"

திருமண வயது வந்தும் திருமணமாகாமல் இருக்கின்ற மகளைப்பற்றிய துயரத்தை இந்தக் கவிதை அற்புதமாகச்
சொல்கிறது. அந்தத் தாயின் குரலில் நாம் எமது சமூகத்தின் தாயாரின் துயரத்தைக் கேட்கிறோம். மொனிக்காறுவன்
பத்திரனவின் 'சின்னமகள்' பராக்கிரம கொடித்துவக்குவின் 'குசுமாவதி லக்தாஸ விக்கிரமசிங்ஹவின் 'அஷாந்தியின்
மரணம்' போன்ற கவிதைகள் வறுமை மனிதனைச் சிதைக்கும் கொடுமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

வாசகர்கள் யாவரும். கவிதைத்தேடலுள்ள அனைவரும் நிச்சயமாகப் படித்துப்பார்க்கவேண்டிய ஓர் இனிய கவிதை.
நூலாகத் 'தென்னிலங்கைக் கவிதை' விளங்குகிறது.
நூலின் அமைப்பும் கவிதைகளின் வைப்பு முறையும் அட்டைப்பட அழகும் மேலதிகச் சிறப்பம்சங்களாகச்
சொல்லப்படலாம்.

பேராசான் கா.சிவத்தம்பியின் அணிந்துரை ஒரு ஆழ்ந்த படிப்பாய் அமைந்து நூலின் சிறப்பை நிறைவு செய்கிறது.

'கற்றதும் பெற்றதும்' தொடரில் சுஜாதாவின் பதிவு

ஆபிரிக்கக் கவிதை

இந்த வாரம் நான் விரும்பிப் படித்த ஒரே ஒரு புத்தகம். ஈழத்துக் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் மொழிபெயர்த்து தொகுத்து, அருமையான முன்னுரையுடன் அளித்திருக்கும் 'ஆபிரிக்கக் கவிதை' நூல் சோ.ப. - வவே - தெகு ஆயிடைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகில் உள்ள நமக்கு அதிகம் பரிச்சயமில்லாத கவிஞர், பேச்சாளர், விமரிசகர், மொழிபெயர்ப்பாளர். இலங்கை ஷோக்குவில்லில் ஓய்வுபெற்று வசிப்பவர். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் இவர் பங்கு கணிசமானது.

தமக்கென்று ஒரு சமூக அமைப்பும் அரசியலும், பொருளாதாரமும், நீதியும், சமய அனுஷ்டானங்களும், மற்றும் சிற்பம், சித்திரம், இசை, கூத்து எனத் திகழ்ந்த ஆபிரிக்க அரசுகள். மேனாட்டார் வருகையால் நிலைகுலைந்து விழுந்தன. இயற்கை சார்ந்த கனிமச் செல்வங்களே அவர்களின் சாபக்கேடுகையாயின. சிறுபான்மை வெள்ளையர்களான பெல்ஜியமும் பிரான்ஸும் இங்கிலாந்தும் போர்ச்சுகலும் கூறுபோட... ஆப்பிரிக்க நாடுகள் தங்கள் அடையாளங்களை இழந்து விழுந்தன. அவற்றைத் தேடும் முனைப்புகள், இந்தக் கவிதைகளில் இழையோடுகின்றன.

"நான் நீயல்ல

ஆனால் நான் நானாக இருப்பதற்கு
நீ ஒரு சந்தர்ப்பம் தருகிறாயில்லை"

என்கிறார் லைபீரியக் கவிஞர்.

"முந்தைய இரவுகளில் நிலவில் முழங்கி வந்த
தந்தையர் தம் முரசங்கள்தாம் அடங்கிப் போயினவே
ஓங்கி எரி தணலில் ஒளியில் விடுதலையில்
நாங்கள் களித்தாடும் நடனம் எங்குப்
போனதுவோ"

என்கிறார் செனகால் கவிஞர்.

Translations like women can either be beautiful or faithful என்று மொழிபெயர்ப்பை எச்சரிக்கையுடன் அணுகும் சோ.ப. சில சமயம் மரபுக் கவிதையினும் மொழிபெயர்த்திருப்பது அவருடைய புலமையையும் திறமையையும் காட்டுகிறது. கீன்யாவைச் சார்ந்த ஆசிய வம்சாவளிக் காரரான ஜக்கித்சிங்கின் சங்கடம் வேறு விதமானது...

"றெயில் பாதையை அமைக்கச் சிந்திய
வியர்வை உலர்ந்துவிட்டது
பசுமையாய்க் கிடந்த சதுப்புநிலம்
இந்தியக் கடைத்தெருவாய் மலர்ந்ததை
கறுப்புக் குருதி மறந்துவிட்டது
மண் நிற யூதனை
வணிகத்துறையில் உழலுமாறு சபித்துவிட்டது
அவர்கள் பகைமையோடு முகஞ்சுளித்தபோது
நாம் சிரித்து மழுப்ப வேண்டியதாயிற்று."

ஆனந்தவிகடன், 02.03.2003

தென்னிலங்கைக் கவிதை

'தென் இலங்கைக் கவிதை' என்ற தலைப்பில் சோ.பத்மநாபன் சிங்களத்திலிருந்து ஆங்கிலம் வழியாகச் சில கவிதைகளை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். 'நியாயம் உணர்ந்த சிங்களவர்கள் ஏன் உரத்துப் பேசவில்லை? தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளுக்கு பெரும்பான்மையோர் மௌன அங்கீகாரம் தருகிறார்களா?' என்கிற கேள்வி நமக்கும் எழுந்தது. 'இல்லை' என்ற அழுத்தமான விடை இந்தக் கவிதைகளில் கிடைக்கிறது. 1983 ஜூலை தமிழர்களால் மறக்க இயலாதது. அப்போது ஒரு சிங்களவர் எழுதிய கவிதையில்,

நின் சாவின் சமையினை என்
நெஞ்சம் சுமக்கிறது
இந்தச் சூரியனே இருவர் மீதும்
முன்பு காய்ந்தது
நாம் சொந்தம் என்று கொண்டாடி வந்ததும்
இந்தக் காற்றையே,
உன்னை நினைத்தே அழுகின்றேன்,
ஆமாம் நான்
நம்மை நினைத்தே அழுகின்றேன்.

என்று உருகி எழுதியிருக்கிறார் மோறீன் செனிவிதர்ந, 'ஸ்ரீலங்கா 83 யூலை' என்கிற கவிதையில்.
நல்ல கவிஞர்கள் மொழி கடந்தவர்கள்.

ஆனந்தவிகடன், 21.032004

Shanmugalingam: Three Plays A rare insight into Tamil Drama in a time of War

Prabha Manuratne

When war rages on and anger and hatred cloud the judgment of ordinarily good people, artists and art have the power to build new bridges where old ones have been burnt.

When all have been lost in the foggy mist of war, art provides a way for understanding the others desperate to deal with the realities of being subject to untold hardships and violence, For too long, too many voices have been silenced and for too long too many have refused to listen. 'Shanmugalingam: Three Plays' is a translation of three plays by the Tamil dramatist Kuzhanthai M. Shanmugalingam. It has been translated by S.Pathmanathan and published by Kumaran Book House. Coming in the wake of a renewed spate of hostilities, this timely translation provides those of us who do not speak Tamil with an insight into the history and depth of our Tamil friend's struggle to deal with the bitter realities of war.

'Man Sumantha Meniyar' is a story of a young boy who is beseeched by his parents to focus on his studies and his individual development. However an old man, and the boy's own conscience make him feel that it is wrong to pursue one's individual happiness when the entire society is at war. A bandoning his examination and his father's attempt to send him abroad, the boy joins the struggle for liberation fought by his people.

'Entayum Tayum' is an ironic insider's view of the upper - middle class Tamil people whose children have escaped the war and migrated abroad. Aiyathurai, a fifty-year old farmer has taken on the responsibility of looking out for Sangarapillai, a seventy-five years old retired government servant whose children live abroad. Like Sangarapillai who constantly dreams of his children, his neighbors Selvaratnam and Maheswary long to hear from their children who also live abroad. While these relatively well off people dream of their children who live so far away, Aiyathurai is left with his own two children: a daughter to be given in marriage and a son who should be taken good care of. Sangarapillai asks Aiyathurai to pray for his third son's birthday, and while

Aiyathurai is away at the temple the old man passes away. This wryly humorous play evokes the tragedy of old parents left alone in the war area. Yet underpinning this tragic experience lies the bitter ironic laughter of a man who refuses to accept these parents' tragedy as the greater loss in a society that is embroiled with violence and war. Aiyathurai and Kannan laugh along the tragic death of an old man who has conquered the world by sending his children "to eleven countries."

'Velvithee' is quite different from the preceding two plays as it deals with the issue of rape in conflict areas. Vasuhi, a university lecturer and a counselor for rape victims is herself raped during an army check-up while her husband is away. The young husband Sri Rangan, who is away in Colombo attending a seminar on counseling must confront two realities upon his return: his wife is pregnant and she has been raped. Even as understanding, female friends and neighbours assure Vasuhi that the rape is not her fault, she is filled with fear and guilt, wondering how Sri Rangan would receive the news. When Vasuhi reveals the truth about the rape to Sri Rangan against Nalayani's best advice doubt enters the young husband's mind as to the paternity of the child. This heavily stylized play, in which the present is interlaced with the past, the Ramayana with Othello the dramatist himself seems to be struggling looking for the right poise with which such a delicate theme should be handled.

All three of the plays deal with different aspects of War. The central theme in the first two plays is the choice one makes when it comes to dealing with war. Shanmugalingam is clearly critical of those who leave the country to escape the war and sees it as a kind of betrayal. 'Man Sumantha Meniyar' is the earliest of the three plays and the author seems quite hopeful at this early stage. He sings of his land and, the need to protect it with the kind of rhetoric that is only possible at an early stage of a war. His play provides an insight into the choices that were available to the Tamil people and helps us understand the complexity of the emotion of patriotism that was dominant at the time. It is not surprising that this play was hailed by many and was quite a success. It addresses, and brings out a deepfelt need in society to give expression to the collective response to war without degrading into sheer propaganda for a particular group or party. While one may feel that this early optimism of the dramatist is rather naive we must remember that the process the dramatist is describing is a complex historical event whose meaning is yet to be understood.

It is clear that Shanmugalingam's voice has gained a bitter ironic tone by the early nineties. What he has not lost in 'Entayum Tayum' is his cynicism of those who escape war into foreign countries. However, even as he is critical of this commonwealth of children spread across the globe, he is also to see its tragic dimension, where old parents are left alone to die in the midst of strangers or neighbors without much support. How must one talk about such and experience? While one may feel that expatriation is a form of betrayal, it is also a strategy for survival as shown in 'Man Sumantha Meniyar'. It is often the wish of parents that their children escape impending danger. Of the three plays in the collection 'Entayum Tayum' is the closest theatrical form. It does not use songs or narrators. Its set is rather complex but it remains within the realistic dramatic mode except when simultaneous action is taking place on stage. The dramatist strikes just the right balance between criticism of and empathy for the characters.

The most difficult and complex play in the collection is 'Velvithee'. Not only does it deal with a complex emotional theme involving violence against a woman it also draws quite heavily on Hindu mythology, demanding the constant engagement of the audience with the play's action. We are expected to understand the parallels being drawn and make historical connections between the present and the past. The dramatist is aware that rape is nothing new in human society. Nor is the general male response to it. Like the sage Gautama, and Rama Sri Rangan too, is incapable of seeing that the woman is not at fault when she is raped. Rape is presented as age old problem in which the woman is left a victim both by the act and in being abandoned by the husband. The

reasons for making these historical and mythological allusions are clear, but from political point of view one wonders if the dramatist's style overshadows the true dimension of power and domination that lies within Vasuhi's rape. She is a victim of a crime of war, not only of sexual abuse. Therein lies the complexity of what Shanmugalingam is trying to discuss using stories from the past.

Shanmugalingam's style is eclectic. He uses a range of sources, idioms and characters from epics, Hindu scriptures folk song and canonical literary texts. Drawing upon these various sources help him to deal with the emotional themes that he is attempting to handle. His liberal use of stylized dramatic techniques releases his characters from the difficult task of making explicit references to the traumatic experiences he is discussing in the play, and allows them to roam freely in history and tradition, draw upon historical parallels and thereby discuss these heavily emotional themes by creating a sufficient distance. The influence of Brecht and poetry of the theatre is unmistakable. However, the alienation effect is used not only create a political theatre that presents audiences with the challenge of engaging with the play intellectually, but also to create the spatial and temporal distance necessary to discuss the harsh realities the dramatist wants the audience to confront.

While the dramatist's eclectic script serves a political purpose on stage, it also no doubt produces much entertainment. Even as the dramatist draws on non indigenous sources he also uses folk songs, religious texts and cultural motifs that make the play familiar and accessible. For example 'Man sumantha meniyar' easily reminds one of 'Everyman' the medieval English play with its allegoric style and use of characters such as Kin, Kith, Friend, Relative. While 'Everyman' is forced to confront the journey of Death, the younger son/brother must confront his journey of life. Must he choose the luxuries of a life abroad, or must he join his people and their struggle? Although the two plays bear little resemblance in terms of theme, the dramatic structure bears much similarity in that both plays are didactic and try to teach a lesson without quite compromising on its dramatic values. 'Man Sumantha Meniyar' contains songs, stylized scenes and borrowings from the scriptures and Hindu mythology, thereby making the play quite entertaining in its evocation of political rhetoric. 'Velvithee' relies upon a considerable portion of 'Othello' to bring out the uncertainty and irrational jealousy that takes hold of the young husband's mind. It is unfortunate that we in the south do not have access to seeing how this rather verbose scene works on the actual stage. Although the shift from Ram to Othello is smooth enough, this final part in the play does seem rather inadequate to bring out the profound emotional drama the characters are dealing with. The historical parallel between Desdemona and Vasuhi is only superficial.

There is no doubt that translating Shanmugalingam's plays must have been a daunting task. His manifold use of Hindu texts and Tamil folk literature compounds the difficulty, as such texts are virtually untranslatable in to a language whose very texture is alien to the experiences embedded in these sources. S.Pathmanathan is able to convey the profundity of the play by extensive use of the original songs and Tamil borrowings. The translation is enjoyable and reflects the work of a mature translator who is able to recreate the original play to a considerable extent. Of course it is given that there is nothing like the original production in its original language. But where language has become a barrier to (re) building trust and respect for each other, the value of such a translation cannot be underestimated. Deep inside, we all thirst to know our neighbour friend, brother, sister, such works provide at least a partial key in a context that constantly tears us apart breeds hatred and mistrust.

Trekking the Tamil Mindset through Tamil Drama

Kusal Perera

It's been a long time since I sat in an audience to watch a stage drama. The last time was when I sat in the audience at the Elphinstone Theatre, half an year ago. That was to watch the "Janakaraliya" Production of "Charandas", and adaptation of Indian dramatist Habib Tanvir's "Charandas Chor". The Janakaraliya production was based on the versatility of dramatist cum teledrama and film director Parakrama Niriella, who had given his own interpretation to the Indian drama in terms of the present Sri Lankan context. Since then, there was no other stage play that compelled me to set aside a few evening hours. The era of intellectually creative drama that was pioneered by Prof. Sarachchandra followed by playwrights like Dayananda Gunawardene, Henry Jayasena, Sugathapala de Silva and R.R.Samarakoon in the 60's and the 70's had fizzled off. Dharmasiri Bandaranayake, Asoka Handagama and a few others who lived through into the 80's and after, have not brought anything new on stage for over two decades. We don't have creative productions on stage any more that could at least stand on par with those in the 60's and the 70's. What needs to be stressed here about Sinhala stage drama is that it depended more on adaptation than on originals.

We are most unfortunately talking of Sinhala stage drama only talking of Sinhala drama as a

national fact that ignores Tamil drama altogether. Do we in the South know about Tamil stage drama? I honestly doubt we do. We know of popular adaptations from Bertold Brecht, Henrik Ibsen, Jean Paus Satre and Darion Fo to name those from the developed proscenium theatre. Brecht, of them all is better known than any local Tamil Playwright. I for one came to know of Tamil dramatist Prof. Maunaguru and his production "Ravanesan" more through writings than through stage. There is definitely something amiss. we do not have any conscious interactions with Tamil stage drama and their dramatists.

There are two basic reasons for this. One, there had been very little Tamil stage drama in the first decades after independence that stood its own ground, in comparison with the new development of the Sinhala stage drama that evolved with prof. Sarachchandra from mid 1950's. The development of the Sinhals stage drama also had the advantage of being projected as a national effort with the advent of Sinhala politics in the south from the mid 50's. Heavy emphasis on Sinhala art and culture was part of this emerging Sinhala politics. Two, Tamil stage dramas perhaps stymied by being pushed into provincial status in social acceptance, also because of the hype given to Sinhala rejuvenation from the 50's was not an important cultural participation in the south. This therefore did not help develop a Tamil stage drama loving audience in Colombo that could sustain it, even with defficulty Out of Colombo, they are no national events.

Within this broad cultural parameters in the south, the Sinhala dramatists did not look towards Tamil stage productions or literature for any discourse. Within our literary discourse, we did not comparisons with or intrusions from Tamil literature. Why have back in the 70's Dharmasena Pathirajah tried his hand on a Tamil film called "Ponmani" and then Parakrama Kodituwakku came with a collection of Tamil poems translated into Sinhala titled "Indu saha Lanka". They were the two most significant interactions between sinhala and Tamil creative art. If there were anything else, they were insignificant in a society that was trying to come to grips with social aspirations divided and divergent as Sinhala and Tamil.

Political divisions on either side of the divide getting ethnically radicalised, the chances of moving together, in learning together in all forms of performing arts, also fell between extremism. They had moved away to such an extent that almost none knew prof. Sarachchandra had borrowed from the Tamil "Koottu" Dance traditions in producing his own "miracle" on Sinhala stage for the Sinhala society, they were its own tradition brought down from the past. The Sinhala hegemonic polities in the South were't prepared to accept anything as Tamil even if they were.

This breakdown of literary dialogue among the Sinhala and Tamil artistes was the result of political antipathy. During the 1980's and more conspicuously after the 1983 July pogrom, the escalation of the war closed all doors and paved the way for a new trend in Tamil political drama in the North, unknown to the South. That tamil drama which struggled to establish itself in the Northern Tamil society, had a distinct difficulty in performing publicly as we do at the Liones Wendt or at the Elphinstone Theatre. They grew in an atmosphere of increasing political suppression trying to find expression among non-conventional audiences. This new Tamil stage drama produced a pioneering and committed playwright in the name of M. Shanmugalingam, better known as 'Kuzhanthai' Shanmugalingam, who wrote his own plays from what he saw, felt and lived in his own Tamil society. He was thus an organic product of the Tamil society in the North that struggled to express itself through drama.

Three of Kuzhanthai's plays had been translated into English by a well known Tamil poet,

S.Pathmanathan also known as Sopa. The three plays have a cover title "Shanmugalingam Three plays" printed and published by Kumaran Book house. It is wholly unfair to stand on judgement of plays that had been produced and staged in a very oppressive context, by a mere reading of their script. Yet it is worth the reader to get a glimpse of the mind set in Jaffna, as it grew over two decades from early 1980's through armed conflict.

The three stage plays included in this book "Ma Sumantha Meniyar (with sweat and dust on their shoulders), Enthayum Tayum (The land of our parents) and Velvithee (The sacrificial fire)" cover a period from early 1985 to late 1993. Politically this covers the period begun after the 83 July pogrom and run till the end of the Premadasa era, through the IPKF presence and the Indo Lanka Accord. Obviously, for a dramatist who struggled to have his foothold in society, all these would have surely had their engravings with due stress.

These are all plays that have within them the echoes of the ordinary man in Jaffna. They are quite different to the armed cadres we generally see as Tamil life. The struggle of the innocent farmer in 'Man Sumantha meniyar' is brought out with the hardened hope he cherishes within a stumbling society. This play had first been staged in February 1985 and thereafter had become popular with youth groups that staged it in many parts of the peninsula. It was the period the youth in Jaffna emerged with a loud bang to challenge the democratic presence of the traditional Tamil leadership. 'Enhayum Tayum' produced and staged in 1992, first in an inner courtyard of a house in Nallur, came at a time when Jaffna was in grips with itself. The famous Vadamarachchi attack by the security forces had left thousands displaced and homeless. The IPKF, the Jaffna society thought, would liberate them had also left bitter memories. It was a period the older generation in Jaffna was struggling with a fractured conscience. This play portrays this elderly forlorn life in Jaffna that tries to come to grips with the absent child sent off to seek safer and a greener future. What kuzhanthai Shanmugalingam does best in the play Veivithee is using the old traditions of marriage in a contemporary society that rocks all traditions, not due to change of life by itself, but due to a hostile breakdown of normal life. He uses old stanzas as songs to drive his characters to contradiction and pitches them against Shakespeare's Othello and Desdemona too, in testing love and attachment in the burning world around him where even sacrifices aren't enough.

They are not mere reportage of Jaffna. Life on stage. They are all about human relationships and aspirations within a turbulent society, about life that nevertheless screams, wanting to live. Its life we are not familiar with and wouldn't see in the perspective of the victim. Finally, they represent a culture that has over the past decades distanced itself with a vengeance due to broken promises, but does not seem so distant in human terms. Sopa Pathmanathan with his lucid translations of these stage plays provided a rare chance for the south to reach out to the Jaffna mindset through Shanmugalingam's drama that otherwise would not be possible in this war ridden, politically divided and culturally diverging Lanka.

நேர்காணல்கள்

VIEWS, REVIEWS

தென்னிலங்கைக் கவிதை

கவியரசு க. சச்சிதானந்தன்

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் இலக்கிய வரலாற்றை திரும்பிப் பார்க்கும்போது பெரிய நீண்ட வரிசை தோன்றுகிறது. அதாவது பிரெஞ்சுமொழிகளில் ரஷ்ய மொழி, ஆங்கில மொழி, ஜேர்மனிய மொழி போன்ற மொழியல் இருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் ஒருபுறம், பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்யாய, தாகூர், காண்டேகர் இப்படிப்பட்டவர்களின் ஆக்கங்களை இந்திய மொழி இன்னொருபுறம். காளிதாசர், பாணன், பாரவி அவர்களுடைய வடமொழிப்புலவர் எழுதிய ஆக்கங்களை மொழிபெயர்ப்புக்கள் ஒருபுறம், இப்படி எங்களுடைய இலக்கிய வரலாற்றில் மொ.பெ. நூல்கள் அதிகம் இருக்கின்றன. உயர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் அந்நிய பண்பாட்டு இலக்கியங்களை மொழிபெயர்க்கும்போது ஏற்படும் சிக்கல்கள் பற்றி நீண்ட முகவுரையில் அலசியிருக்கிறார். அது பற்றி நான் பேசுவது மிகை.

1995ம் ஆண்டு இடம்பெயர்ந்து உயிருக்காக ஓடி சண்டிளிப்பாய் பனைக்கூடலுக்குள் ஒரு முடியாத வீட்டுக்குள் இருந்தபோது கூட கவிதை வாசிக்கும் பைத்தியம் என்னைவிட்டுப் போகவில்லை. அதுவும் ஆங்கிலக் கவிதையை வாசிக்கும் பைத்தியம் என்னைவிட்டு போகவேயில்லை. பேராசிரியர் கந்தையாவுடன் மொழிபெயர்ப்பு நூல் எனும் பெரிய கவிதை நூலை வாங்கி குப்புற சாக்கில் படுத்துக்கொண்டு பால்போத்தல் திரியில் வாசித்து மகிழ்ந்தேன். ஐரோப்பிய மொழியில் எழுதிய கவிதைகள் பலவற்றை ஜேர்மன், ரஷ்யன், பிரான்ஸ், ஸ்பானிஷ், எல்லாவற்றிலும் எழுதிய கவிதைகளை ஒரு தொகுப்பாக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து இருந்தார். அந்தக் கவிதைகளை வாசிக்கும்போது அதில் ரஷ்ய மொழியில் எழுதியிருந்த 'காகம்போ' என்ற கவிதைநூலை மொழிபெயர்த்த அந்த ஆங்கில நூலாசிரியர் கீழே ஒரு குறிப்பு எழுதியிருந்தார். அது என்னவென்று கேட்டால் இந்த ரஷ்யமொழியில் எழுதிய இந்த காகம் என்ற நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கும்போது அந்த காகம் போடும் சத்தத்தை எடுத்து ரஷ்ய மொழியில் ஓசையாக்கி எழுதப்பட்ட தன்மை நீங்கியிருக்கிறது. அதற்காக மன்னிப்பு கேட்கிறேன் என்று சொல்ல அதற்குப் பிறகுதான் விளங்கியது அதாவது எனக்கு அப்பொழுது பழைய காலத்திலே ஒரு சினிமாப்பாட்டு. 75 வருடங்களுக்கு முன் காகா என்பது, ஆகாரம், உண்ண, அன்போடு ஓடிவாங்க அனுபவப்பொருள் விளங்க! என்று சொல்லி அந்தப்பாட்டு, அந்தப் பாட்டு இன்று நினைவு வருகிறது. இதை நான் ஏன் சொல்கிறேன் எனக் கேட்டால் கவிதை எழுதும்போது கவிதையின் கருத்து ஒருபக்கம் போக அதை எழுதுகின்ற ஓசை அரைவாசி வந்துவிடுகிறது. ராமாயணத்தை வான்மீகி பாடும்போது நாரதர் வந்து சொன்னார், ராமனுடைய கதையைப் பாடு என்றார், அப்பொழுது வான்மீகிக்கு என்ன ஓசையில் பாடுவது என்று தெரியவில்லை. அவர் போய் நர்மதையாற்றங் கரையில்லிருந்து ஆழமான நர்மலமான தண்ணீரை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார். அப்பொழுது இரண்டு கிரவுஞ்ச பட்சிகள் ஒரு கிளையில் இருந்தன. ஒரு வேடன் அந்தப் பெண் பறவையை அம்பினால் வீழ்த்திவிட்டான். ஆண்பறவை சுற்றிச்சுற்றி ஓலமிட்டுக் கதறியது. அந்த ஓசையை

ராமாயணம் பாடுவதற்கு வான்மீகி எடுத்துப் பாடினார் என்பது வான்மீகி ராமாயணத்தின் முன்னுரையில் இருந்து தெரிய வருகிறது. ஆனபடியால் மொழிபெயர்ப்பின்போது இந்த சுகங்கள், இந்த ஓசையினால் வரும் சுகங்கள் வருமோ என்பது சந்தேகம். ரஷ்யமொழியில் காக்கத்தை மொழிபெயர்த்த ஆசிரியர் கூறியிருந்தார் 'நான் மொழிபெயர்த்தது வெறும் எனும்புக்கூடு. அந்த உயிர் அந்த ஓசையில் இருந்தது என்று.

J.V சைலையா பத்துப்பாட்டு நூலை ஆங்கில யாப்பிலேயே மொழிபெயர்த்துப் பாடியுள்ளார். ஆனால் அதிலிருக்கும் விடயம் என்னவென்றால் பத்துப்பாட்டில் இருக்கும் கருத்து இருக்கிறது. but பத்துப் பாட்டில் இருந்த யாப்பிலே எழுதப்பட்ட அந்த விடயங்கள் இல்லை. அதாவது தேவாரங்களை நாயன்மார்களின் தேவாரங்களை மேல்நாட்டில் இருப்பவர்கள் பலர் மொழிபெயர்ப்பு செய்தனர். அந்த மொழிபெயர்ப்பை வாசித்தால் இந்த நாயன்மார்களின் பாட்டை ஏன் இவ்வளவு புகழ்ந்து சொல்கிறார்கள் என்று சொல்லி எங்களுக்கு தோன்றும். அரும்பொனே. மணியே. என் அன்பே. என் அன்பான அறிவேயென் அறிவிலுறும் ஆனந்தவெள்ளமே" இதை மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுங்கள் பார்ப்பம். இதனை மொழிபெயர்ப்பு செய்தால் O gold O gem என்றால் இதிலிருக்கும் பக்தி வருமா? ஆனபடியால் அந்த நாயன்மார்களுடைய அந்த தேவாரங்களை அவர்கள் மொழிபெயர்க்கும்போது யாரும் நினைப்பார்கள் இது என்னத்துக்கடாப்பா O gold என்கூடு. ஆகவே ஹோமருடைய இலியட் எனும் காவியத்தை 'சம்மன்' என்பவன் முதலில் மொழிபெயர்த்தான். பிறகு அதை கீட்ஸ் எனும் புலவன் படிச்சுப்போட்டு On frist looking at shaporan Homer எனும் பாட்டைப் பாடினான். இதிலுள்ள சரித்திரத்தை பாடினான். but 28 பேர் ஹோமரை மொழிபெயர்த்து இன்னும் தான் மொழிபெயர்ப்பு முடியவில்லை. இத்தொகைகளில் எல்லோரும் இதைத்தான் மொழிபெயர்க்கின்றனர். அந்த ஹோமருடைய கவிதையின் சுகத்தை இன்னும் தான் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க முடியவில்லை. Highwayman எனும் பாட்டில் நிலவு வீசிக்கொண்டு இருக்கிறது. அப்பொழுது அந்த தார்றோட்டில் நிலவு இருக்கிறது. அவன் குதிரையில் வருகிறான். அவள் ஒருத்தி அங்கே இருக்கிறாள். The road was a ribbon of moonlight over the purple moor And the highwayman came riding - riding - riding இதில் கவிதை குதிரைப் பாய்ச்சாக வருகிறது. இததான் கவிதையின் மந்திரசக்தி.

ஷேக்ஸ்பியர் யூலியசீசர் நாடகத்தில் யூலிய சீசரின் அத்தியந்த நண்பர் புறாட்டஸ் முதுகில் திரும்பிப்பார்த்தார் யூலியசீசர் ஒரு காலமும் இப்படிச் செய்வான் புறாட்டஸ் என எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்போது யூலிய சீசர் "Et Tu Brute" நீயும் குத்தினியா என்ற கருத்துப்பட அதை ஷேக்ஸ்பியர் ஆங்கிலத்தில் எழுதவில்லை. அப்படியே லத்தீனில் எழுதினார். அவன் சொன்னமாதிரி அந்த மொழிபெயர்ப்பை மொழிபெயர்த்தால்? அதித்தான் உயிர்கிடக்கிறது. அந்த உயிர் இல்லாவிடில் அவ்வளவு சுவை இருக்காது. இந்த கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பில் ஒரு நயம் உண்டு. இந்த மீற்றர்களின் alliteration என்ற சுகங்கள் இப்போதைய poem களில் இல்லை. கட்டற்ற கவிதை formess (free) verse இதில்தான் எழுதுவது. ஏனென்று கேட்டால் நான் இந்தியாவில் Sun TV யில் ஒருமுறை என்னைக் கேட்டார்கள் எல்லோரும் புதுக்கவிதை எழுதுகிறார்கள். எல்லாம் வடிவாக சொல்லக்கூடியதாக இருக்கிறது. நான் அந்த பாடின ஆளைக் கேட்டன் நீர் வந்து 1 மாதத்துக்க முந்திப் பாடி புதுக்கவிதையை இன்றைக்கொருக்கா எடுத்துப்பார்த்து எப்படி எண்டு? அவர் சொன்னார் அந்த நேரம் வந்ததுதான் ஆனால் அது நிலைக்காது என்று. இந்தவிதமான பிரச்சினை சோ.ப. அவர்களின் மொ.வெ. இல் இல்லை. ஏனென்று கேட்டால் இந்த அலங்காரமோ அதுகளோ இதுகளோ ஒண்டும் வந்து குழப்பாது லோறன்ஸ் snake என்ற கவிதையை எழுதினார். ஆனபடியால் இந்த ஓசையை மொழிபெயர்க்கும்போது கதை தேவையில்லை. but கருத்துத்தான் மொழிபெயர்க்கவேண்டும். இந்த பண்பாட்டுச் சூழல் ஆங்கில மொழியில் ஆங்கிலேயர் எழுதுவதற்கும். எவ்வளவு English படிச்சாலும் என்னதான் Professors ஆக இருந்தாலும் ஒரு ஆங்கிலேயன் அல்லாத அந்நியன் ஒரு கவிதையை எழுதுகின்றபோது அது வித்தியாசமாக அமைந்துவிடுகிறது.

அது சோ. பத்மநாதனுக்கு இருக்கின்ற சிறப்பு என்னவென்றால் அவரொரு கவிஞன். அந்த கவிஞனோ ஒரு ஆங்கில விரிவுரையாளர். ஆங்கில இலக்கியம் பற்றி விமர்சிப்பவர்; ஆங்கில நாவல்களைப் படிப்பவர். அப்படிப்பட்டவர் இதனை மொழிபெயர்க்க முற்றுமுழுதாக தகுதி உள்ளவர். சிலவேளை அவருடைய மொழிபெயர்ப்பு மூலத்திலும் பார்க்கத் திறமாக இருக்கும். எனக்கு அவருடைய கவிதை முழுவதையும் வாசிக்கும்போது அருமையாய் இருந்தது. இந்த மூலத்தை ஒருக்கா வாசிக்கவேண்டும். ஆங்கிலத்தில் எண்டு எனக்கு ஒரு பெரிய ஆசை ஏற்பட்டது. இந்த ஒரு பக்கத்திலாவது 2.3 கவிதைகளை Anneனுடையதாயினும், குசுமாவதியை என்றாலும், யாருடையது என்றாலும் இந்த English ஐ பக்கத்தில் போட்டிருந்தால் எங்களுக்கு எவ்வளவு ரசிப்புக்குரியதாக இருக்கும். but இந்த நூலை அச்சேற்றுவதற்கு இவ்வளவு Englishஐயும் போட்டு மொழிபெயர்க்கும் தேவையிருக்காது. அதில் இருக்கும் சிறப்பு என்னவென்று கேட்டால் அந்த கருத்துக்கு ஒரு தாளம் இருந்தது. (sense rhythm) ஐ நல்லா வாங்கி அவர் அருமையாக

எழுதியிருக்கிறார். எங்கெங்கே, நான் இப்ப படிச்சா ராமாயணம் படிச்ச மாதிரி இருக்கும். இதிலே தொல்காப்பியர் சொல்கிறார் சொற்சீர் என்று, சொல்லை எவ்வாறு ஒரு வரியில் நிப்பாட்டுவது, அவளும் தான்... எண்டொரு வரி, ஏனைல் இதத்து, அது கண்டுநாங்கும் காணக நாட்டார் மகன்' அப்ப எங்களுக்கு வந்து சொற்சீர் எண்டொன்று புதுசல்ல. கருத்துக்கேற்ற, நான் இந்தக் கவிதையை வாசிக்கிறேன். எனக்கிருக்கின்ற ஆராமையால் வாசிக்கிறேன். நீங்கள் என்ன மாதிரி எடுக்கிறீங்களோ தெரியாது. சபையில் இருக்கின்ற நீங்கள் கவிதையில் ஈடுபட்டு இருக்கிறீர்களோ தெரியாது. மேலை நாட்டில் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது, ஒரு கூட்டத்தை கலைக்கவேண்டுமென்றால் கவிதையைப் பற்றிய பேசடா என்று.

"அப்பா", ஓர் அருமையான கவிதை மழை ஒரு சொற்சீர். நகரத்தின் கண்ணங்களிலும் ஒளிவிழும் கண்ணாடிகளிலும் வழியும்போதும் தார்ச் சாலைகள் மீது துப்பும்போதும்... ஒரு வரி senseக்கு ஏற்றமாதிரி நிப்பாட்டி யிருக்கு, அவ அப்படி நிப்பாட்டினாரோ தெரியாது. கடினமான கூரைகள்மீதும், முரசுறையும் போதும் நிப்பாட்டி நாம் கண்களை மூடுவோம். அவரைக் காணுவோம், மலையில் தனிமையில் தன் வாசப்படியில் இருப்பார். தன் கைகளால் நட்டு, ஓங்கி வளர்ந்து (ஆளைப்போல்) சத்தத்தை உண்டாக்கும் யானைக்கொய்யா மரங்கள் மீதும் பொழிவதைப் பார்ப்பார். அடுத்ததாக most important இந்த கவிதையினுடைய மனப்படங்களுையெல்லாம் சில சமூக விசயங்களையும் மனித உணர்வுகளையும் எல்லாவற்றையும் கருப்பொருளாகப் பாடும்போது என்ன கோணத்தில் இந்தப் புவன் இதை எடுத்து இருக்கிறான்? ஒரு விசயத்தை சொன்னால் சுமமா சொல்லுவதில்லை. ஒரு படம் பிடிப்பவன் படம் பிடிக்கின்றபோது இந்த முகத்துக்கு எந்தப் பக்கம் எப்படிப் படிச்சா நல்லாயிருக்கும்? உயர்த்திப் பிடித்தால் நல்லாயிருக்குமோ, சிலருக்கு பின்பக்கம் பிடிச்சாத்தான் நல்லாயிருக்கும். அப்படி என்ன கோணத்தில் எடுக்கிறான் என்ற இந்த விசயத்தைப் பார்த்தால் இதில் வரும் குசுமாவதி என்ற ஒரு பள்ளிப்பெண். அவள் பள்ளிக்கூடம் போவதற்கு ஒரு கிழிஞ்சு சட்டை. பள்ளியில் படிப்பதற்கு ஆர்வம். எங்களுக்குகென்ன படிக்கிறதுக்கு ஆர்வம் இருந்தாலென்ன சட்டை வடிவா இருந்தாபோதும். அந்தக் கவிதையை வாசிக்கும்போது எனக்கு முல்லைத்தீவுக்கு நான் போனபோது, பள்ளிக்கூடப் பெடியள் 2,3 பேர் அந்த காட்டுவழியால் தண்ணி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த வழியால் போய்க்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். அப்ப கேட்டன் "என்னடாப்பா" என்று 6,7ம் கட்டையில் இருந்து வாரும், இஞ்ச ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிறனாங்கள் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் கால்கள் வழியே ஆறு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. பாதை இருக்காது. அந்த ஆற்றுக்கு மேலாக சின்ன கல்லுகள் இருந்தது. இந்தக் கல்லு தாண்டி அந்தக் கல்லு தாண்டித்தான் இங்காலை வரவேணும். இந்தக் காட்சி சிங்கள பிரதேசங்களிலும் இருக்குது. பாருங்கள் ஓம் சேர். நேற்றிரவு நெருப்பு வெக்கையில் காய்ந்த ஆடைகளை அணிந்து புத்தகங்களை சுமந்தபடி, ஒரு கையில் ஓலைச் சூளைப் பிடிச்சுக்கொண்டு - இருட்டு என்பது இருளல்ல, காட்டுக்குள் போய்ப்பார்த்தால் தெரியும். சிலவேளை யானை வரும். 'குவாட' எனும் கிராமத்திலிருந்து 5 மைல்கள் நடந்து வருகிறேன். கல்விச் செல்வத்தைத் தேடி, கோடிப்படாத பாடப்புத்தகத்தில் சூரியனுடைய கதிர் சிவப்பாக எழுதுமுன் விடியப்பறம் 5 மைல்கள் தாண்டி வரவேணும் என்றால் எத்தனைமணிக்கு எழும்பவேண்டும்? கல்லுக்குக்கல் தாவி வருவேன். ஆறுபாயும் வழியே சிவந்த வாய்க் குளவிகள் நீந்தும், மேலே அடர்ந்த மரக்கொப்புகளில் குரங்குக்குட்டிகள் சிலவும் உடம்பைச் சிலிர்க்கும். கல்லுக்கு கல்தாவி வருவேன். காலில் பிடிப்பு ஏற்பட்டாலொழிய உட்காரமாட்டன். ஒருநாள் நடுக்காட்டில் பற்றைக்குள் ஒரு பாறைபோல என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றது ஒரு காட்டு யானை. இல்லை சேர் என்னைப் பற்றிய கவலை எனக்கில்லை சேர். காடுமுழுவதும் குறுகு ராஜப் பூக்கள் கொட்டிக்கிடக்கின்றன. யார் பொருட்படுத்துகிறார்கள். நான் கல்லுக்கு கல் தாவி நான் சிரிப்புடன் வருவேன். ஒரு உட்பு முதுகுக்கு மேல் கிழிந்துவிட்டது. 2 அல்லது 3 முறை தைத்துவிட்டேன். மற்ற உட்பு இந்தத் தவணை முடிவில் வியர்வையால் நனைந்துபோகும். எப்படியாவது காணும். அதுதானே வீட்டில் எரியும் பிரச்சினை. கனவில் என்றாலும் அது கிடைக்குமானால் அடுத்த தவணையும் வருவேன். மத்திய உயர் கல்லூரிக்கு கல்விச் செல்வம் பெற ஆம்சேர். மத்திய உயர் கல்லூரிக்கு கல்லுக்கு கல்தாவி சிரித்தபடி, குசுமாவதி என்ற பிள்ளையினுடைய கல்வி ஆசையை என்னமாதிரி, அப்படியே அவர் மொழிபெயர்த்து உள்ளார். அருமையாய் இருக்குது.

இந்த புத்தகம் ஒரு அருமையான தொகுப்பு. இது நீங்கள் எல்லோரும் வாங்கிப் படித்து அனுபவிக்கலாம். இந்தப் புத்தகத்தின் முன்னுரையுடன் வாங்கி நீங்கள் மாணவர்களும் வாசித்துப் பயன்பெறலாம் எனக் கூறி விடைபெறுகின்றேன்.

நன்றி.

வெளிச்சம் நேர்காணல்

ஐப்பசி - 1994

ஈழத்தமிழ்க் கவிதை உலகின் முன்னணிக் கவிஞர்களில் ஒருவராக மிளிரும் தங்களின் வாழ்க்கைப் பின்புலத்தையும் கவிதைத் துறைக்குத் தாங்கள் வந்த வழித்தடத்தையும் அறிய விரும்புகின்றோம்?

முன்னணியில் இருக்கின்றேனா இல்லையா என்பதைக் காலம்தான் நிர்ணயிக்கவேண்டும். எனது பின்புலத்தைச் சொல்லலாம். தமிழ்ப் புலமைவாய்ந்த - அல்லது எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்ட - குடும்பப் பின்னணி எனக்கு வாய்த்த தில்லை. என் தாய்மாமனாருடைய சுருட்டுக் கொட்டில் நான் வளைய வந்த களம். வாழ்க்கையின் அடிமட்டத்தைச் சேர்ந்த சுருட்டுத் தொழிலாளர்கள் புராண இதிகாசங்களை நன்கு தெரிந்துவைத்திருந்தார்கள். அங்கே 'படிப்பு' நடக்கும். இரத்தின நாயகர் அன் சன்ஸ் 'பெரிய எழுத்துப்' பாரதக்கதையை ஒருவர் ராகத்தோடு வாசிப்பார். வசனந்தான். ஆனால் புராண படன பாணியில் வாசிப்பார். 14, 15 வயதில் எல்லாம் பாடசாலை விடுமுறைக் காலத்தில் நானே வாசிப்பதுமுண்டு. என் பெரியதாகப்பனார் ஒருவர் மகாவிவேகி, பாரதம், ராமாயணம் எல்லாம் தலைகீழ்ப்பாடம். அவர் கதை சொல்லும் பாணி அற்புதமாக இருக்கும். மற்றைய தொழிலாளர்கள் அவரைத் தூண்டிவிட்டு. ஆவலோடு காத்திருப்பார்கள். வெற்றிலையைத் துப்பிவிட்டு மனிசன் கதைசொல்லத் தொடங்கினால் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம். இத்தனைக்கும் அவர் ஒரு பகுத்தறிவுவாதி. கந்தபுராணம் படிப்பார். ஆனால் சில கட்டங்கள் வரும்போது "எப்பிடிப் புளுகு!" என்றுகேட்டு விட்டுச் சிரிப்பார். என் மாமனார், பெரிய தகப்பனார் எல்லோரும் கிருபானந்தவாரியாருடைய ரசிகர்கள். எனக்குப் 10 வயதிருக்கலாம். வாரியார் யாழ்ப்பாணத்தில் மாதக் கணக்காகத் தங்கி இருந்து ஊர்தோறும் பிரசங்கம் செய்து வந்தார். எங்கு பிரசங்கம் நடந்தாலும் மாமனார் என்னையும் கூட்டிச்செல்வார். (அப்பொழுது கேட்டதொன்றும் நினைவில்லை)

ஆனால், 1954-1955 காலப்பகுதியில் வாரியார் செய்த விரிவுரைகளைக் கேட்டுக் குறிப்பெடுத்திருக்கிறேன். இன்று திரும்பிப் பார்க்கையில், அத்தகைய நாவன்மை படைத்த ஞாபகசக்தி வாய்ந்த ஒருவரை நான் கண்டதில்லை என்றே கருதுகின்றேன். எனக்கு அருணகிரியாரை அறிமுகப்படுத்தியவரே அவர்தான்.

உங்கள் கவிதையில் அருணகிரியின் செல்வாக்கு இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்?

சந்த விகற்பங்கள் என்னைப் பெரிதும் கவர்வதுண்மை. வாரியார் பேச்சு எனக்குத் தமிழுக்கிய அறிமுகமும் ஆயிற்று என்று சொல்லவந்தேன். அடுத்தபின்னணியாழ்-இந்துக் கல்லூரிய் படிப்பு, அங்கேதான் வித்துவான் கார்த்திகேயனிடமும் ஏரம்பழர்த்தி மாஸ்டரிடமும் தமிழ் படிக்கக் கிடைத்தது. நல்ல கவிதையை என் காதில் போட்டுவைத்தவர்கள் அவர்கள். எனக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்த மு. கார்த்திகேசன் பொதுவுடைமை வாதி. மாபெரும் மனிதாபிமானி. வாழ்க்கைபற்றிய என் நோக்கில் அவர் செல்வாக்கும் இருந்தே தீரும். நான் ஆசிரியத் தொழிலுக்கு வந்த பிறகு சந்தித்த மேதை கலாநிதி கு. சிவப்பிரகாசம், பெரிய பெரிய படிப்பாளிகளையெல்லாம் சந்தித்திருக்கிறேன். சிவப்பிரகாசத்தாரைப் போன்ற சிந்தனையாளன் ஒருவனை நான் கண்டதில்லை. என் பின்புலத்தில் இவர்களும் இன்னும் சிலரும் இருக்கிறார்கள்.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்துடன் உங்களுக்கு ஈடுபாடும் அதிகம் புலமையும் உண்டு. இவை தங்களின் கவிதை உருவாக்கத்தில் எப்படி உறுதுணையளிக்கின்றன?

நாம் சூனியத்திலிருந்து தோன்றியவர்களல்ல. நீண்டதோர் இலக்கிய மரபின் வாரிசுகள். சங்க இலக்கியம், நீதிநூல்கள், பக்தி இலக்கியம், நாட்டார் இலக்கியம், பாரதி என்றெல்லாம் பன்முகப்பட்ட தமிழ் இலக்கியத்தோடு ஓரளவேனும் பரிச்சயம் இருப்பது எனக்கு அனுசூலம். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் காலூன்றி நிற்கிறேன். "என் பாட்டன் பார்த்த உலகம் ஒன்று. என் அப்பன் பார்த்த உலகம் வேறொன்று. பாட்டன் தோளிலும் அப்பன் தோளிலும் ஏறி நான் பார்த்த உலகம் பிறிதொன்று" நான் முந்தையோர் தோள்களில் நிற்கிறேன். நீண்டதூரம் தெரிகிறது.

இலக்கியம் படித்தவர்களால்தான் சிறந்த கவிதைகளைப் படைக்க முடியும் என்று சொல்லுகிறீர்களா?

அல்ல. திருகோணமலைக்கவிராயர் என்று ஒருவர். ஒரு தொழிலாளி அதிகம் படித்தவர் அல்லர். அநாயாசமாகக் கவிபாடுவார். சு. விஸ்வரத்தினம் எவ்வளவு பெரிய படிப்பாளி என்பதை அவர் கவிதை சொல்லும். சு.வி. புதுக்கவிதைதான் எழுதுகிறார். அதற்குள் லயம் இருக்கும். செந்நெறிப்பாங்கான அவருடைய மொழியாட்சியை ரசிக்கிறவன் நான்.

தங்களின் கவிதைகளுக்கு அலாதியான வீச்சும், அழகும், மரபில் தோய்ந்த இறுக்கமும் இருப்பதாக நாம் கருதுகின்றோம். இந்தப் புலமைப் பின்னணியையும், புதுக்கவிதை பற்றிய தங்களது கருத்தையும் சொல்லுங்கள்?

மரபுவழி வடிவங்களையே நான் பெரிதும் கையாளுகிறேன். அவற்றினூடு சமகாலப் பிரச்சினைகளைச் சொல்வதில் எனக்குச் சிரமமில்லை. பழைய வடிவங்களில் பழைய செய்திகளையே சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பண்டிதர்களும் தோற்றுப்போகிறார்கள். மரபும் தெரியாமல், புதுக்கவிதையின் பண்பும் புரியாமல் சொற்தொடர்களை அடுக்கும் "பாமரர்களும்" தோற்றுப்போகிறார்கள்.

புதுக்கவிதை பற்றி?

யாப்பு விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகளை பொருட்படுத்தாதது புதுக்கவிதை. அலங்காரம் எதுவுமின்றி புனைவு இன்றி - கவிஞன் தன் கருத்தை சுயம்புவாகத் தருவது புதுக்கவிதை எனலாம். புதுக்கவிதையாளர் உருவகங்களையும் படிமங்களையும் அடுக்குகிறார்கள். புதுக்கவிதை பற்றி என் கருத்தைக் கேட்கிறீர்கள். பண்டிதர்கள் பலர் எப்படி யாப்பு என்ற சட்டகத்தை (frame) வைத்துக்கொண்டு வெற்றுச் சொற்களை அடுக்குகிறார்களோ, அப்படியே பெரும்பாலான புதுக்கவிதைக்காரர்கள் சட்டகமின்றியும் - தெளிவான கருத்தின்றியும் - வெற்றுத் தொடர்களை அடுக்குகிறார்கள். இரண்டுமே கவிதையில்லை.

கவிதை என்றால் என்ன?

மிகச் சிறிய வடிவத்தில் அதிகம் சொல்லக்கூடியது கவிதை. கவிதை சொல்லும் செய்தியைவிட சொல்லாத செய்தியே அதிகம். இதை, குறிப்பால் உணர்த்தும் உத்தி (Suggestion) என்பர். எல்லாவற்றையும் வெட்டி வெளிச்சமாகச் சொல்லும் வேலையை உரைநடை செய்யும். அதற்குக் கவிதை தேவையில்லை. செய்யுளைப் பலர் கவிதை என்று நினைக்கின்றார்கள். நமது நிகண்டு, வாகடம் எல்லாம் செய்யுள்; கவிதை அல்ல. இளங்கோவும் பாரதியும் தருவது கவிதை.

மரபு, புதுமை என்ற குரல்கள் இன்று வழக்கொழிந்து போனாலும் ஒரு எல்லைக்குள் வரம்புகட்டி நிற்கும் மரபுக்கவிதைக்கு இருக்கும் வீச்சிலும் பார்க்க உடைத்துப் பீறிடும் புதுக்கவிதைகள், கவிஞனுக்கும் வாசகனுக்குமிடையே நெருக்கமான உறவை ஏற்படுத்துவதாக சொல்லப்படுவது பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?

முன்பே சொல்லிவிட்டேன். மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை இரண்டிலும் போலிகள் உள. மரபுக்கவிதையைவிட புதுக்கவிதைக்கு வீச்சு அதிகம் என்ற வாதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமட்டேன். "கல்வெட்டு" எழுதுபவர்களால் மலினமாக்கப்பட்ட அகவற்பாவில், புதுவை இரத்தினதுரை ஆற்றலுள்ள கவிதை தந்திருக்கின்றார். ("எழுக என் தங்காய், எழுக என் தாங்காய்") கட்டுப்பாடுகள் மிகுந்த வெண்பா யாப்பில் முருகையன் "அது - அவர்கள்" என்ற நெடும்பா பாடியுள்ளார். கட்டளைக் கலிப்பாவில் பாரதி "சுயசரிதை" பாடியிருக்கிறான் "மஹாகவி" "ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்" பாடியுள்ளார். காமராசனும் மேத்தாவும் வைரமுத்துவும் தம் புதுக்கவிதைகளால் நிற்கிறார்கள். இப்பொழுது எழுதுபவர்களில் பசுவய்யா, கல்யாணஜி, மனுஷ்ய புத்திரன், பழமலை, வாசுதேவன், முரளிதரன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அதேவேளை கவிதைப்பண்பு எதுவுமில்லாத போலிகள் புற்றீசலாய் புறப்பட்ட வண்ணம் இருக்கின்றன. வெற்றி பெற்ற புதுக்கவிதைகள் பல ஓசைநயம் வாய்ந்தவை. "வாகைமரம் பூச்சூடும் வயல்வரம்பை நெல்மறைக்கும் மஞ்சள் வெயில் தெரியாது மழைமுகில்கள் கவிந்துவரும்" இது புதுக்கவிதை என்று நினைத்தால் ஏமாந்தீர்கள். இது யாப்பமைதி பேணும் மரபுக்கவிதை. கவிஞனுக்கும் வாசகனுக்கும் எப்படியும் நெருக்கமான உறவு இருக்கவே செய்யும். திருவாசகமும் அருட்பாவும் காலம் கடந்தும் மக்கள் இதயங்களைத் தொட்டே வருகின்றன. கவிஞன் - வாசகன் உறவுக்கு ஒரு பொதுவான தளம் வேண்டும். வாழ்க்கை பற்றிய கவிஞனுடைய நோக்கும் வாசகனுடைய நோக்கும் வாசகனுடைய நோக்கும் சந்திக்கையில் இந்த உறவு ஏற்படும். உதாரணமாக, "மானிலம் பயனுற வாழ்தல்" பாரதியின் நோக்கு. சாதாரண மனிதனின் மேன்மையைப் பாடுவது 'மஹாகவியின்' நோக்கு.

கவிதையின் காலப்பணி?

கவிஞர்கள் தீர்க்கதரிசிகளாகக் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சமூகத்தில் தோய்ந்தும் தோயாமல் விலகியும் நின்று பார்க்கிறார்கள். (அவர்களுடைய உணர்வுகள் மிகவும் நுண்மையானவை) அவர்கள் காலத்தின் குரலாய் ஒலிப்பார்கள். பிறர் காணாததைக் காண்பார்கள். பிறர் காட்டாததைக் காட்டுவார்கள்.

ஆங்கில மொழிப்புலமை நிறைந்த தாங்கள், பிறநாட்டுக்கவிதைகள் பலவற்றை, மொழிபெயர்த்துள்ளீர்கள். குறிப்பாக போராரும் தேசங்களில் புலர்ந்த கவிதைகளை அறிமுகம் செய்துள்ளீர்கள். அந்தக் கவிதைகளுக்கும் எமது கவிதை களுக்குமுள்ள ஒப்பியல்புகளையும் வேறுபாடுகளையும் அறியவிரும்புகிறோம்?

ஆங்கிலம் வாயிலாக நான் பிறாட்டுக் கவிதைகளைப் படிக்கின்றேன். ஆங்கில இலக்கியம் ஆங்கிலேயர்களுடைய இலக்கியம் என்ற நிலை இன்றில்லை. ஆபிரிக்கா, மேற்கிந்தியத் தீவுகள், இந்தியா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் இருந்து வருபவையும் ஆங்கில இலக்கியம் என்ற அங்கீகாரம் பெறுகின்றன. இவற்றுள் என்னைப் பெரிதும் கவருவது ஆபிரிக்க இலக்கியமே!

அதற்குக் காரணமென்ன?

ஆபிரிக்காவுக்கும் ஆசியாவுக்கும் பொதுவான அம்சங்கள் பல. புவியியல் அமைப்பில் இருந்து சமயம், சமூகக்கட்டமைப்பு, பண்பாடு என்பவற்றில் ஒற்றுமைகள் அதிகம். குடியேற்ற ஆட்சியின் கீழ் இருசாராரும் ஒரே விதமான அனுபவத்தைப் பெற்றவர்கள். சொல்லப்போனால் ஆபிரிக்கர்கள் ஆங்கிலேயே, பிரெஞ்சிய, பெல்ஜிய வல்லாதிக்கத்தோடு மோதித் தம் தனித்துவத்தை இழந்திருக்கிறார்கள். அதை மீட்டெடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இங்கே எமது தனித்துவத்தை - அடையாளத்தைக் காக்க ஒரு போராட்டம் நடக்கிறது. இந்நிலையில், ஆபிரிக்க இலக்கியம் எமக்கு எழுச்சி தரும். எம்மைத் தூண்டுமென்று நம்புகின்றேன். நான் மொழி பெயர்ப்பதில் முக்கியமானவை ஆபிரிக்கக் கவிதையே! வேறுபாடு பற்றிச் சொல்வதானால் ஆங்கிலத்தில் அல்லது பிரெஞ்சில் ஆபிரிக்கர்கள் எழுதுகிறார்கள். பலருக்கு அவை முதலாம் மொழிகள். இங்கே எமக்கு ஆங்கிலம் இரண்டாம் மொழிதான். அந்நியமொழியில் தொடர்ந்து எழுதத்தான் வேண்டுமா என்று மாநாடுகளில் அலசுகிறார்கள். இதே கேள்வியை லக்தாஸு விக்கிரமசிங்ஹு என்ற (ஆங்கில) கவிஞர் கேட்டிருக்கிறார்.

தமிழில் இருந்து ஆங்கிலத்துக்கு?

ஓம், சொல்ல மறந்துபோனான். எழுத்துக்களை ஆங்கிலத்தில் பெயர்க்கும் வேலையும் எனக்கு உவப்பானதே. என்மொழிபெயர்ப்புகள் Journal of South Asian Literature என்ற அமெரிக்க ஏட்டிலும் அண்மையில் வந்த Penguin New Writing in Sri Lanka என்ற பென்குவின் பதிப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளமை ஓர் அங்கீகாரம் எனலாம். யாழ்ப்பகலைக் கழகம் வெளியிடும் The Third Eye இல் சில மொழிபெயர்ப்புகள் வந்துள்ளன. மொழிபெயர்ப்பில், மூலத்தின் தனித்தன்மையில் ஒரு கூறு (பகுதி) போய்விடுகிறது. என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒன்று சொல்லவேண்டும். நானோ மறந்துபோனோ செய்யும் மொழிபெயர்ப்புகள் போதுமானவையல்ல. மிகச்சிலரே இத்துறையில் ஈடுபடுகிறோம் - குறிப்பாக தமிழில் இருந்து ஆங்கிலத்துக்கு.

கவியரங்கு காலாவதியாகிவிட்டது என்ற குரல் இங்கு சிலரால் அடிக்கடி எழுப்பப்படுகின்றது. தங்களைச் சிறந்த கவியரங்குக் கவிஞராகவும் இந்த நாடு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. எனவே இதுபற்றிய கருத்தென்ன?

கவியரங்கு காலாவதியாகிவிட்டது என்பது தவறு. கவிதை காதுக்கே உரியதாகத்தான் இருந்தது. ஏட்டில் - அச்சில் - படித்தற்குரியது என்ற நிலை வந்தது பிற்பாடு அதை வைத்துக்கொண்டு 'கவிதை கட்டலமாகிவிட்டது' என்று சிலர் கூறு கிறார்கள். "ஏன். எங்களுடைய காதுகளைக் கழற்றிவைத்து விட்டோமா?" என்று முருகையன் ஒருமுறை கேட்டார். அச்சில் இருந்தாலும் கவிதையை வாசிக்கும்போது மனசுக்குள் ஓர் ஓசை எழும். வெளியே ஒலிக்கவில்லை என்பதால் ஓசையில்லை என்பதாகாது. கவியரங்குக் கவிதைகள் காதால் கேட்கப்படுபவை. அவற்றை ஓசை அழகுபடுத்தும். மிக இறுக்கமான நல்ல கவிதைகள் கவியரங்கில் எழுப்பாதுபோகலாம். அதுபோல் கைதட்டுப்பெறும் சில கவிதைகள் 'சப்' என்று இருப்பதும் உண்டு. கலைஞர் மு. கருணாநிதியின் கவிதை இந்தவகை. கவியரங்குக்கு என நான் எழுதும் கவிதைகளில் ஓசை நயம் இருக்கும். கேட்போரோடு உரையாடுவதுபோன்ற ஒரு நடை நான் பின்பற்றுகிறேன். ஒரு கவியரங்கில் நான் கவிதை பாடிவிட்டு அமர்ந்ததும் கவிஞர் மு. பொன்னம்பலம் சொன்னார். 'மஹாகவியைப்போல இருந்தது' என்று. எனக்குக் கிடைத்த உச்சமான அங்கீகாரம் அது என நினைக்கிறேன்.

கவிதா நிகழ்வுபற்றி...?

நுஃமான், சேரன் முதலியோர் 1981 அளவில் இந்தப் பரிசோதனையைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். ஒரு கவிதையை எடுத்து நாடகம்போலக் கூறுபோட்டு வாசிக்கும் புதுமையைத் தவிர அதில் ஒன்றுமில்லை. ஒருவன் தன் கவிதையைத் தானே வாசிக்கும்பொழுது அதில் தொனிக்கும் சத்தியம், விசுவாசம், personal touch இதில் இல்லை... 'பார்க்க' வடிவம் இருக்கும்.

நல்ல கவிஞன் சிறந்த பாடலாசிரியனாக முடியும். ஆனால் சிறந்த பாடலாசிரியன் நல்ல கவிஞனாக முடியாது என்ற கருத்துப்பற்றிய உங்கள் எண்ணம் என்ன?

மெத்தச்சரி. கவிதை எழுதினாலும், இசைப்பா எழுதினாலும் அதில் கவிதைப் பண்பு இருந்தால் நம் நெஞ்சைத் தொடும். தாஹின் கீதாஞ்சலி வசனம்தான். அது கவிதையாய்த் தித்திக்கும். கண்ணதாசனுடைய புஷ்பமாலிகாவுக்கு கவிதையின் வீச்சு உண்டு. நல்ல கவிஞன் எழுதும் இசைப்பாவில் கவிதைப்பண்பு இருக்கும். வெறுமனே சொற்கூட்டமாக நிறையப் பேர் எழுதுகிறார்கள் இசைக்கூட்டிப்பாடவும் செய்கிறார்கள்.

பாரதிக்குப் பின்னர் கவிதை எழுதாதவனே நல்ல கவிஞன் என்று சிலர் வாதிடுகின்றனரே?

பாரதி ஒரு யுகசந்தி. அவனுக்கு முன் வாழ்ந்த எந்தக் கவிஞரையும் விட விசாலமான பார்வை பாரதிக்கு இருந்தது. கவிஞன் ஒரு தீர்க்கதரிசி என்று முன்பு சொன்னேனே. அது பாரதிக்கு அற்புதமாகப் பொருந்தும். ஆனால் பாரதிக்குப் பின் தமிழ்க்கவிதை வீழ்ந்துவிட்டது என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன். பாரதிதான் சில அம்சங்களில் பாரதியை விஞ்சிவிடுகிறார். வேறுசில கொடுமுடிகளைத் தொட்டவர் நம் 'மஹாகவி'

தங்களைக் கவிதை எழுதத்தூண்டும் காரணிகளையும் 'கவிதை எழுது' என்று பிடித்துலுப்பும் சூழ்நிலையையும் கூறமுடியுமா?

கவிஞனுக்கு - கலைஞனுக்கு - கூர்ந்து நோக்கும் பண்பு அவசியம். தன்னைச் சூழ நடப்பவற்றால் முதலில் பாதிக்கப்படுபவனும் அதிகம் பாதிப்படைபவனும் கவிஞராகத்தான் இருப்பான். படைபயிர் நயினை நாகபூஷணி தேரை

எரித்து கோயிலுள்ளே புகுந்து நகைகளைக் களவாடி, வழிபாடு செய்துகொண்டிருந்த பெண்ணொருத்தியையும் சுட்ட பொழுது, நான் பாடியது "தாயின் மங்கல நாளை அறுத்தவன்" 1990ல் போர் தொடங்கியதும் கறுப்புச்சந்தைக்காரர், பொருட்களைப் பதுக்கி மக்கள் வயிற்றில் அடித்தபோது பாடியது "கறுப்புச் சந்தைக்காரர்களே!" போக்குவரத்துச் சீர்குலைந்த நிலையில் சைக்கிள் taxi ஆகிவிட்டது. சிறுமியர் தம் அன்னையரைப் பின்னால் ஏற்றிக்கொண்டு சைக்கிள் ஓடுவது என் நெஞ்சைத்தொடும். "உன்னி உன்னி உழுக்குகிறாய்" அதன் விளைவு - இவை ஒருவகை. அநாதரவாய் விடப்படும் பெட்டைநாய்க் குட்டிகள் என் மானுடத்துக்குச் சவால்விட நான் எழுதியது "பெண்ணாய் எடுத்தபிறவி" என்னை 'உலுப்பும்' எதுவும் என் கவிதைக்குப் பொருள் ஆகலாம்.

நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளைத் தாங்கள் எழுதியபோதும் இன்னும் தங்களது கவிதைகள் ஒன்றும் நூலுருப்பெறவில்லையே. இது ஏன்?

என் "பாடுகளை" அறிந்த நீங்களே கேட்கிறீர்கள். சொல்லத்தான் வேண்டும். விழித்திருக்கும் பொழுதெல்லாம் பணி செய்கிறேன். ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் தொழில், பொதுப்பணிகள், சில குடும்பப் பொறுப்புகள், இவற்றுக்கு அப்பால்தான், எழுத்தும் பேச்சும், கடந்தவாரம் ஒரு கல்லூரியின் ஆங்கிலத்தினத்திலும் மற்றொரு கல்லூரியின் தமிழ்த் தினத்திலும் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து உரையாற்றினேன். இந்த வாரம் இரண்டு நூல்களுக்கு முன்னுரை எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறேன். ஐந்து நூல்களைப் படித்து தரம்பிரித்து உள்ளூராட்சி ஆணையாளருக்குத் தந்திருக்கிறேன். என் சக்திக்கு மிக்சிய இப்பணிகளோடு மல்லாடுகையில் உதிரியாகக் கிடக்கும் என் கவிதைகளைத் தொகுக்க, செப்பனிட ஏது நேரம்? நம்பினால் நம்புங்கள் கடந்த ஈராண்டாக ஒரு வெளியீட்டாளர் எனக்காகக் காத்திருக்கிறார்.

தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் சுவடு அழிந்துபோகாத கவிஞராக உங்களைக் கருதுகிறோம். இதை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள நீங்கள் நினைத்திருக்கும் எதிர்காலப் பணி குறித்துக் கூறமுடியுமா?

மனிதனுக்கு எப்போதுமே, தன் சுவட்டை விட்டுப்போவதில் அக்கறையுண்டு. ஒரு கவிஞனாகவே நான் நினைவுகூரப்பட விரும்புகின்றேன். நான் இதுவரை எழுதிய பலதரப்பட்ட கவிதைகளின் தொகுதி ஒன்றும் ஆபிரிக்கக் கவிதைத் தொகுதி ஒன்றும் இசைப்பாத்தொகுதி ஒன்றும் வெளியிட ஆசை. அதற்குமேல் வாழ்நேர்ந்தால், சொபோகிளீஸ் இல் ஒன்றும் ப்றெஃசர் இல் ஒன்றுமாக இரு நாடகங்களை மொழிபெயர்ப்பேன். ஆபிரிக்க நாவல் ஒன்றைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். அதற்கும் மேலே... ஆழ்வார்களை, கம்பனை, திருவாசகத்தைப் படித்தபடி போய்விடவேண்டும் - சந்தடியின்றி!

கவிஞனுக்கு நுண்ணிய உணர்திறன் வேண்டும்

செவ்வி கண்டவர். த. பரணீதரன்

ஜீவநதி. மாசி 2010

ஈழத்தின் மூத்த கவிஞரும், பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையின் முன்னாள் அதிபரும், மொழிபெயர்ப்பாளரும், சிறந்த மனிதாயதவாதியுமான சோ.ப. என்று இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்படும் திரு. சோ. பத்மநாதன் அவர்களை 'ஜீவநதி' வாசகர்களுக்காக அணுகினோம். அவருடனான நேர்முகத்தை இங்கு தருகின்றோம்.

ஈழத்து மூத்த கவிஞர்கள் ஒருவரான உங்களது படைப்புலகப் பிரவேசம் குறித்து சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்?

நினைத்துப் பார்க்கிறேன்: படைப்பு உந்தல் என்னுள் மாணவப் பருவத்திலேயே இருந்தது. - அதுவும் கவிதை புணையலாம் என்ற நம்பிக்கை. பதினாறு வயதில் யாழ். இந்துக் கல்லூரி வெளியிட்ட 'இந்து இளைஞர்'வில் வெளிவந்த "யாழ்ப்பாணம்" என் முதற்படைப்பு. 'சுடர்' மகேந்திரன் என்று பின்னாளில் பேர் பெற்ற மூத்த மாணவர் வெளியிட்ட 'சுடரில்' வெளிவந்த பாரதி பற்றிய கவிதை. புதுமைலோலனை ஆசிரியராகக் கொண்டு "வரதர்" வெளியிட்ட ஆனந்தன் பத்திரிகையில் சில கவிதைகள். நவரத்தினசாமி பாக்கு நீர்ணையை நீந்திக் கடந்த சிலிர்ப்பில் புனைந்த கவிதையை "ஆனந்தன்" முதற் பக்கத்தில் வெளியிட்டுக் கௌரவித்தது. இவையெல்லாம் பதினாறு வயது முயற்சிகள்.

அடுத்த கட்டம் கொழும்புவாசியானபின் எழுதிய காலம். கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக இருந்தார். 1959- 1964 காலப்பகுதியில் தினகரனில் எழுதினேன்.

1968-1974 வரை கிழக்கே - மூதூர்த் தொகுதியில் - ஆசிரியப் பணி. எஸ். டி. சிவநாயகம் தின்பதி - நிந்தாமணி ஆசிரியராக இருந்தார். அப்பத்திரிகைகளில் நிறையவே எழுதினேன்.

1982-1990 வரை கவியரங்கக் காலம். கம்பன் கழகம் ஏற்பாடு செய்த கவியரங்குகளில் நிறையவே கவிபாடினேன். ஓரளவு நான் பிரபலமானது கவியரங்குகளால்தான்.

பத்திரிகை - சஞ்சிகைகள் தராத புகழைக் கவியரங்கு தந்ததென்கிறீர்களா? என்ன காரணம்?

கவிதை படிப்பவர்கள் குறைவு என்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் கவிதையை எல்லோரும் விரும்பிக் கேட்பர். கவியரங்கில் என்னுடைய அளிக்கை முறை கேட்போரைக் கட்டிப்போடுவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். அது போர்க்காலம் - அதுவும் ஒரு காரணம்.

கவிதையின் முக்கிய கூறுகளைப் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்?

உருவமா, உள்ளடக்கமா? என்பது மிகப் பழைய விவாதம். ஆனால் அது இன்றும் valid. சொல்லவரும் செய்தி முதன்மை பெறுவது நியாயம். ஆனால் உருவத்தில் - அதாவது எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்று வாதிட முடியுமா? உணவு படைப்பதில் decoration உண்டே? அதுதான் உருவம். அது பற்றித்தான் அணியிலக்கணம் பேசுகிறது. எல்லா அணிகளையும் இந்நாளைய (மேலை) விமர்சகர்கள் உவமை. உருவகம், படிமம், குறியீடு என்ற நான்கினுள் அடக்குகின்றனர். பேரறிஞர் க. சச்சிதானந்தன் எல்லாம் உவமைக்குள் அடக்கம் என்பார்.

அடுத்தது உள்ளடக்கம் - பாடுபொருள். எதுபற்றி எழுதுவது என்பது ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்குள்ள பிரச்சினை. எழுத்தாளன் - ஏன் எந்தக் கலைஞனும் - தன் புலன்களைக் கூர்மையாக வைத்திருக்கவேண்டும். அதாவது நுண்ணிய உணர்திறன் உடையவனாக இருக்கவேண்டும். தன்னைச் சுற்றி நடப்பதை, தான் காண்பதை, கேட்பதை, உணர்வதைப் படைப்பாக்க வேண்டும். தன் மனத்தைத் தொட்ட, உருக்கிய, உலுப்பிய, நெருடிய அல்லது தாக்கிய ஒன்றுதான் படைப்பாளிக்கு வித்து.

"ஒரு மின்னற் பொறி தோன்றினால் - அதை உரசிக் கொள் கலை ஞானம் தரிசிக்கலாம்!"

‘கவிதையின் மொழி’ எவ்வாறிருக்க வேண்டும்?

மொழி - சொல் - சக்தியுள்ளதாக இருக்கவேண்டும்.

“நல்லியற் கவிஞர் நாவிற்பொருள் குறித்தமர்ந்த நாமச் சொல்...” என்பான் கம்பன்.

“மந்திரம்போல் வேணுமடா வார்த்தை” என்பான் பாரதி. “In the beginning was the word” என்று யோவானுடைய நற்செய்தி தொடங்குகிறது. ஒரு சாதாரண சொல் கூட கவிதையில் - அது இருக்கும் இடத்தைப் பொறுத்து - ஆற்றல் மிக்கதாகி விடுகிறது.

ஒன்றைச் சொல்லியாக வேண்டும்: “சொல்” என்று நான் குறிப்பது செவ்வியற் சொல்லையல்ல. நாட்டுப்புற மக்களிடையே பயிலும் சொற்கள் கூட ஆற்றல் பெற்றுத் திமிறிக்கொண்டு வரும்:

“உன்னால் அது முடியும் என்கிறதோ உண்மைதான்
கொம்மா விடாவே!”

என்று பாடும் மஹாகவி. அதே மூச்சில்

“ஆழிக் குமுறல், அலைகின்ற மென்காற்றுப்
பேசும் மொழிகள், பெரிய உலகழியும்
ஊழிக் கதறல், உருண்டு சில கல் மீது
வீழும் அருவி மிழற்றும் மழலை...”

என்று செவ்வியல் கவி சொல்வார். ஆக ஒவ்வொரு கவிஞனும் தனக்கு வாயையமான ஒரு மொழியை எடுத்தாளுவான். ஒரே கவிஞன் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப வெவ்வேறு ‘மொழிகளைப் பயன்படுத்தலும் உண்டு.

இன்றைய கவிதைகள் பலவற்றில் ‘பாடுபொருள்’ எதுவென விளங்கிக் கொள்ள முடியாமலிருக்கின்றதே. அது பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

இன்றைய புதுக்கவிதை இருண்மையில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. புதிர்கள் - நொடிகள் ஆக எழுதிக் குவிக்கிறார்கள். பாரதி சொன்னான் “நீ எழுதுவதை ஆங்கிலம் படிக்காத நாட்டுப்புறத்தவர் நானு பேரைக் கூப்பிட்டுப் படித்துக்காட்டு. அவர்களுக்குப் புரிந்தால் சரி!” என்று. சிலர் எழுதுவது படித்தவர்களுக்கே புரியவில்லை.

புதிய கவிதை படைப்பவர்களுக்கு மரபுக் கவிதை குறித்த பரிச்சயம் அவசியம் என்று நினைக்கிறீர்களா?

நிச்சயமாக. புதுக்கவிதையில் உச்சங்களைத் தொட்டவர்கள் எல்லோரும் முதலில் மரபுக் கவிதை எழுதியவர்கள் தாம். தமிழ்க் கவிதைக்கே இயல்பான ஓசை உணர்வு இருந்தால். படைப்பு முயற்சி இனியதோர் அனுபவமாகும். “புதுக்கவிதைக்கும் ஓசை உண்டு” என்று ஜீவநதி கவிதைச் சிறப்பிதழில் நிறுவியிருக்கிறேன்.

மரபு, புதுசு என்பதல்ல பிரச்சினை. புனையப்படும் கவிதை ஒரு வியப்பை ஏற்படுத்தவேண்டும். “Poetry should surprise by a fine excess” என்பான் Keats. “பாட்டினைப் போல் ஆச்சரியம் பார் முழுதும் இல்லையடா!” என்கிறான் பாரதி. “அட. இது நமக்குத் தோன்றாது போயிற்றே!” என்று வாசகன் நினைக்கவேண்டும்.

“தினம் வந்து போயும்

தனக்குள்ள காதலைக்

கரையிடம் அலை

சொல்லவேயிலை

ஒருநாளாவது

சொல்லும் என்று தான்

கரை இன்னும் எழுந்து

செல்லவே இல்லை!”

வானொலியில் ஒரு நாள் இதைக் கேட்டுச் சொக்கிப்போனேன். பதின்மூன்று ஆண்டு காத்திருந்தபின், போன மாதம் இது கிடைத்தது. இவ்வளவு காலமும் என் நினைவில் இக்கவிதையைப் பேணி வைத்தது எது? தற்புதுமை-originality.

இன்றைய ஈழத்துக் கவிதைகளில் 'பெண்களின் உடலை எழுதுதல்' ஆரோக்கியமாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்படுகின்றதா?

பெண் உடல் எல்லாக் காலத்தும் கவிஞர்களின் ஆராதனைக்குரியதாக இருந்து வந்துள்ளது. இவ்வாராதனையை நமக்குப் பரிச்சயமான எல்லைக்கு அப்பால் சிலர் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். அருணகிரியார், சுப்பிரதீபக் கவிராயர் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம். சமய நூலாகிய கந்தபுராணத்தில் வரும் சில வர்ணனைகள் என்னை முகம் சுழிக்க வைத்திருக்கின்றன. குட்டி ரேவதி முதலிய பெண்ணியவாதிகள் புதுமையான கலைமொன்று செய்கிறார்கள். பெண்ணுடலைத் தாங்களே அப்பட்டமாக ஆண்கள் சங்கடப்படும்படி - எழுதுகிறார்கள். கலைக் கண்கொண்டு பார்க்கும்போது நிரவாணம் அருவருப்புத் தருவதில்லை. தமிழ்ச் சினிமாவின் கதையே வேறு! அது சீரழிவு! ஈழத்து இலக்கியத்தில் இது ஆரோக்கியமாகவே இருக்கிறது.

கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கும்போது எழக்கூடிய இடர்பாடுகள் சிலவற்றைக் கூறுங்கள்?

மொழிபெயர்ப்பு - அதுவும் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு - ஒரு சவால். கவிதையின் உயிர் மொழிபெயர்ப்பில் இழக்கப்படும் அபாயம் உண்டு. மூலமொழியின் மரபு ஒன்று இலக்கு மொழியின் மரபு பிறிதொன்று. இவ்விரண்டுக்கும் இடையே கயிற்றில் நடக்கவேண்டும். பொதுப் பண்பாட்டுக்குள் இரண்டும் அமையுமாயின் வெற்றி வாய்ப்பு அதிகம். ஆபிரிக்கக் கவிதையைத் தமிழாக்கம் செய்யும்போது இரண்டு பண்பாட்டுக்குமிடையிலுள்ள பொதுமையைக் கருத்திற்கொண்டேன். சிங்களக் கவிதையைத் தமிழாக்கம் செய்வது எளிதாய் இருந்தது - அகண்ட இந்தியப் பண்பாட்டுக்குள் இரண்டும் வருவதால். உண்மையில் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு ஒரு மறுபடைப்பாகும் - Transcreation. சிலவேளைகளில் - மிகச் சில வேளைகளில் - மொழிபெயர்ப்பு மூலத்தை விஞ்சுவதுண்டு - கம்பன் செய்ததுபோல.

கவிதைத் துறையில் புதிதாகக் காலடி எடுத்துவைத்த சிலர் கவிதையின் உச்சங்களைப் பற்றிய புரிதலின்றி, தம்மையும் வாழ விடுகிறார்களில்லை என்று மூத்த படைப்பாளிகள் சிலரை தமது கவிதைகளில் சாடுகின்றமை வரவேற்கத்தக்கதா?

இரங்கத்தக்கது இந்த நிலைமை. இளங்கவிஞர்கள்பால் பரிவுடையவன் நான். பலர் கவிதைகளைச் செப்பனிட்டித் தந்திருக்கிறேன். பலரை முன்னுரை எழுதி ஊக்குவித்திருக்கிறேன். ஆனால் அவர்கள் மற்றைய கவிஞர்களின் படைப்புக்களைப் படிப்பதில்லை. பாரதியையாவது முழுக்கப் படித்திருப்பார்களா என்பதுசந்தேகம். சட்டியிலிருந்தால்தானே அகப்பையில் வரும்? எந்தக் கலைஞரும் பயிற்சியின்றி வளர்ந்ததில்லை.

'பத்து பதினைந்து கவிதைகளை எழுதிவிட்டால் உடனே ஒரு கவிதை நூலை வெளியிட்டு விடலாம்' என்று கருதும் இன்றைய போக்கு பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்? இப்போக்கு இளம் தலைமுறையை வளர்த்து விடுவதாக அமையுமா?

தன் படைப்பைப் பல தடவை திருத்தி எழுதத் தயங்கக்கூடாது. வெறும்மிங்வே தன் நூலை 22 தடவை திருத்தி எழுதினானாம். செம்மையை நோக்கிச் சிறகை விரிப்பது தான் சிருஷ்டி. செதுக்கச் செதுக்கச் சிலை அழகு பெறும். நூல் வெளியிடுவதில் அவசரம் கூடாது. விரைந்து நூல் வெளியிடுவோரை "சர்ப்ப, சர்ப்ப" என்று பண்டிதமணி பகிடி பண்ணுகிறார்.

‘படிகள்’ நேர்காணல்

நேர்காணல்: எம்.வஜீம் அக்பர்

(ஒக்ரோபர், ஒக்ரோபர் - நவம்பர் 2011)

ஒரு படைப்பாளியின் உருவாக்கப் பின்னணியில் அவனது ஆளுமை வளர்கின்றது என்ற அடிப்படையில் உங்களது ஆரம்பகால எழுத்து முயற்சிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்?

ஒரு படைப்பாளியின் பின்னணி என்று சொல்லும் போது குடும்பப் பின்னணி ஒரு கூறு. அடுத்தது அவன் வாழ்ந்த சமூகச் சூழல். இரண்டுமே அவனுடைய ஆளுமை உருவாக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தும். மருதமும் நெய்தலும் மயங்கும் நிலம் நான் பிறந்த மண். இருபுறமும் நெல்வயல்கள், வயல்கள் நடுவிலே மணற்குன்றுகள், மண் அரண்கள். சோலையாக விளங்கும் சுருகாடு. அப்பால் நாவாந்துறைக் கடல், தோணிகள், தொடுவானில் இரட்டைப்பனை, இரவிரவாக ஏற்றப்பட்ட பட்டத்திலிருந்து கூவும் “விண்”, அந்த அநுபவங்கள் என் காலில் கட்டிய சலங்கைதான் என் கவிதையில் இன்னமும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. எனது குடும்பம் சராசரி மத்திய தரக் குடும்பம். நான், எந்தாய் மாமனால் வளர்க்கப்பட்டவன். அவர் சுருட்டு வணிகம் செய்தவர். 10-15 தொழிலாளர்களை வைத்து சுருட்டுத் தயாரித்து தென்னிலங்கைக்கு அனுப்புவது அவர் தொழில். மாமாவின் சுருட்டுக் கொட்டிலில் நான் மகாபாரத, ராமாயணக் கதைகளை செவிவழிக் கற்றவன். அந்தப் பண்பாடு வாய்ப்பு - இன்றில்லை.

1946-1949 காலப்பகுதியில் கிருபானந்த வாரியார் யாழ்ப்பாணம் எங்கும் கதாப்பிரசங்கம் நிகழ்த்தி வந்தார். தமிழிலக்கியத்தில் எனக்கு தாகம் ஏற்பட்டது அந்த இளம் பருவத்தில் வாரியார் பேச்சைக் கேட்டுத்தான். யாழ் இந்துக் கல்லூரி வாழ்க்கை பத்து வருடங்கள். அங்குதான் வித்துவான் கார்த்திகேயன் என்னைத் தமிழ்க் கவிதைக்கு ஆற்றுப்படுத்தினார். என் ஆங்கில ஆசிரியர் வட பகுதிக்குப் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டை அறிமுகம் செய்த மு. கார்த்திகேசன். அவருடைய முற்போக்குக் கொள்கை இன்றும் என்னை நெறிப்படுத்துகிறது.

உங்களது ஆரம்ப காலங்களில் மரபுக் கவிதைகளின் வீச்சம் நிறைந்திருந்தது. அப்படி அது இருந்தமைக்கு காரணமாக இருந்த இலக்கியச் சூழல் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்? உண்மையில் மரபுக் கவிதைகள் சாதாரண வாசகனை அடைந்ததாக நம்பமுடியுமா?

ஆரம்ப கால எழுத்து முயற்சியே கவிதைதான் 15 வயதுக்குள்ளேயே நிறைய செவ்வியல் இலக்கியங்களைக் கேட்ட அநுபவம் - பரிசயம் - அந்தத் தடத்திலேயே என்னை இட்டுச் சென்றது. மரபுக் கவிதையின் ஓசை என் காதை நிரப்பியிருந்தது. “ஓசை தரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ?” இந்த வடிவம் சாதாரண வாசகனைச் சென்ற டைந்ததா என்று கேட்கிறீர்கள். காலங்காலமாக, பக்தி இலக்கியம் இந்த மரபு சார் வடிவத்தைத் தானே பயன்படுத்தி வந்தது! எழுத்தறிவுற்றவர்கள் கூட கேள்வியினால் மட்டும் - இலக்கியங்களை ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க செய்யுள் வடிவம் உதவியது.

இந்நாளில் கவிதையை எழுத்தில் - பிரதியில் - படித்துப் பழகிவிட்டீர்கள். கவிதை காதால் கேட்கப்படுவதும் கூட. என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. எழுபது எண்பது தொண்ணூறுகளில் மரபுக் கவிதைதான் கவியரங்குகளில் கொடிகட்டிப் பறந்தது.

செய்யுள் வடிவங்கள் தெரிந்தவர்கள் தான் கவிஞர்களாக முடியும் என்று சொல்கிறீர்களா?

இல்லை. சங்கீதம் படிக்காத சிலர் கேள்வி ஞானத்தால் அற்புதமாகப் பாடக் காண்கிறோம். அதுபோல, மரபு வடிவங்களில் பரிச்சயம் உடையவர்களால் நல்ல கவிதை புனையமுடியும்.

குறிப்பிட்ட சிலவடிவங்களைச் சிபாரிசு செய்யமுடியுமா?

சில வடிவங்கள் சில பொருள்களைப் பாட ஏற்றவை. வெண்பாவை அறங்களைச் சொல்ல உகந்த வடிவமாக முந்தையோர் கண்டு பயன்படுத்தியுள்ளனர். “வலியோர் சிலர் எளியோர் தமை வதையே புரிசுவதா?” (பாரதிதாசன்) என்ற மிடுக்கான சந்தம் போர்க்குணத்துக்குப் பொருந்தமானது.

இக்காலத்தில் எவை எவை புழக்கத்தில் உள்ளன?

பாரதி அதிகம் பயன்படுத்தியது சிந்து. பாரதிதாசனுக்கு எண்சீர் விருத்தம் வாலாயமானது. புதுவையும் நானும் கலியோசையை அதிகம் பயன்படுத்தி வந்தோம்.

பழைய பாவனைகளை இக்காலத்தில் பயன்படுத்துவோர் தொகை அருகிவருகிறதே? அதற்காக? அவ்வடிவங்களை வழக்கொழிந்து போனதாகக் கருதி ஒதுக்கவேண்டுமா?

மு.பொ. பெரிய படிப்பாளி! நான் மதிக்கும் படைப்பாளி. அவருக்கு செய்யுள் நடை allergic! என்ன செய்யலாம்!

உங்களது நினைவுச் சுவடுகள், சுவட்டெச்சம் என்பன புதிய முயற்சிகள் இதன் தனித்துவம் பற்றிய நீங்கள் கண்ட அனுபவம் என்ன? அவை பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

“நினைவுச் சுவடுகள்” மற்றும் “சுவட்டெச்சம்” ஆகியவை புதிய முயற்சிகள் தாம். உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை அவை ஒரு சமூக வரலாறு. உருவத்தைப் பொறுத்தவரை புதுக்கவிதைக்குப் புதிய சாத்தியப்பாடுகளை இவை சுட்டுகின்றன என சிவசேகரமும் சேரனும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மரபுக் கவிதையின் ஓசைக்குப் பழக்கப்பட்ட என்னால் முற்றுமுழுதாக அதிலிருந்து விடுபட முடியாது என்று சிவசேகரம் சொல்வதையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆரோக்கியமான விமர்சனம் அது. ஆனால் ஒரு சில நண்பர்கள் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டதற்காக என்மீது குறைகண்டுள்ளனர். நான் என் நிலையிலிருந்து “தாழ்ந்திருக்கக்” கூடாது என்பது அவர்கள் கருத்து. எழுதுவது தான் என் கடமை. ஏற்படும் நிராகரிப்பதும் வாசகனுடைய விருப்பம். அதில் நான் தலையிடக்கூடாது.

ஈழத்தில் வெளிவந்துள்ள மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் பற்றி உங்களது மதிப்பீடு என்ன? உங்களது ஆபிரிக்க கவிதைகள் தொகுதி பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்?

கவிதை மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளில் விபுலானந்தர், கிங்ஸ்பெரி, இரத்தினம், முருகையன், சிவசேகரம், நுஃமான் முதலிய பலர் ஈடுபட்டனர். செக்கிராவ சகோதரிகளின் பணியும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவையாவும் ஆங்கிலத்திலிருந்தும் ஆங்கில வாயிலாகவும் தமிழுக்கு வந்தவை. சமஸ்கிருதம், சிங்களம் ஆங்கில வாயிலாகவும் தமிழுக்கு வந்தவை. சமஸ்கிருதம், சிங்களம் ஆகிய மூலங்களிலிருந்து மொழிபெயர்ப்பதில் நவாலியூர் நடராசன் முதலியோர் ஈடுபட்டனர். சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்குப் புனைகதை வந்த அளவுக்குக் கவிதை வரவில்லை என நினைக்கிறேன். ஆயினும் ஆ.உ.ஆ ஷம்ஸ், திக்வெல்ல கமால், இப்னூ அன்மத், மருளுகிரியே விஜேரத்ந முதலியோரே சிங்களத்திலிருந்து தமிழாக்கம் செய்பவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கோர்.

“ஆபிரிக்க கவிதை” (மொழிபெயர்ப்பு) என் இலக்கிய முயற்சியில் முக்கியமானது. ஏன் ஆபிரிக்க கவிதையைத் தேர்ந்தெடுத்தேன் என்பதற்கான காரணத்தை முருகையன் அணிந்துரையில் விளக்கியிருந்தார். நான் ஆங்கில இலக்கியம் கற்பிப்பவனாய் இருக்கிறபோதும் பிரித்தானிய கவிதையில் உள்ள ஈடுபாடு குறைந்தது. மூன்றாம் மண்டல கவிதையில் ஈடுபாடு அதிகரித்துள்ளது. ஆபிரிக்க அருபவமும் ஆசிய அனுபவமும் சமாதரமானவை. இரு கண்டங்களின் பண்பாடுகளிலும் பொது அம்சங்கள் பல உண்டு. சொல்லப்போனால் நாங்களும் Negroid இனத்தவர் தாம்.

மொழிபெயர்ப்புக்களில் மொழிபெயர்ப்பாளரின் சுயம் அதீதமடைந்துவிடுவது மொழி பெயர்ப்பை மலினப்படுத்துவதாக சிலர் கருதுகின்றனர். இது உங்களின் அனுபவப்படி உண்மையா?

மூலத்தின் செழுமை மொழிபெயர்ப்பில் இழக்கப்படுகிறது” என்று Robert Frost சொல்லியிருக்கிறார். அதற்காக, நாம் மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடாமல் இருக்கமுடியுமா? மொழிபெயர்ப்பு ஓர் ஆறுதல் பரிசு என்று கொள்ளவேண்டும். ஈஸ்கில் என் நாடகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த Philip Vellacot சொன்னான். “வாசகன் என் மொழி பெயர்ப்பைத் தூர எறிந்துவிட்டு கிரேக்க மொழியைக் கற்கப் புறப்படுவானானால் நான் வெற்றியடைந்ததாகக் கருதுவேன்!” என்று. சொல்லுக்குச் சொல் மொழிபெயர்ப்பு கனாபூர்வமாக அமையாது. மூல ஆசிரியனுடைய உணர்வை உள்வாங்கிக்கொண்டு மொழிபெயர்ப்பாளர் அதைத் தனதாக்கி ஓர் மீளுருவாக்கம் செய்யவேண்டும். Translation ஐ விட Transcreation கலையழகுடையது.

தென்னிலங்கைக் கவிதைகள் என்ற உங்களது மொழிபெயர்ப்பு நூல் பற்றிய வாசக, விமர்சக அவதானங்கள் எப்படியிருந்தன?

“தென்னிலங்கைக் கவிதை” வடக்கு தெற்கு எழுத்தாளர்கள் முன்னெடுத்த சமாதான முயற்சிக்கு வலுச்சேர்க்க வெளியிடப்பட்டது. தமிழர்கள் சிலர் இம்முயற்சி கண்டு முகம் சுழித்ததுண்டு. சிங்கள எழுத்தாளர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைத் தமிழ் வாசகர்கள் அறியவேண்டும் என்று விரும்பினேன். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பெறுமதி மிக்கதோர் அணிந்துரை தந்தார். “லக்ஷ்மி” இத்தொகுதி பற்றி எழுதியதாகக் கேள்வி. நான் பார்க்கவில்லை.

சிங்களக் கவிதைகளின் கவித்துவ வீச்சம் தமிழ்க் கவிதைகளின் கவித்துவ வீச்சத்துடன் ஒப்பிடுகையில் எந்த மொழிக் கவிதை முன்நிற்பதாய் உணர்கிறீர்கள்?

ஒப்பீட்டளவில் சிங்களக் கவிதை சுயம்புவாய் அலங்கார, ஆர்ப்பாட்டம் இன்றி எம்மைக் கவர்கிறது. உதாரணமாக:

கவிதையும் விமர்சனமும்

காலையில் முகிழ்த்த குருத்துப்போல
மென்மையானவள் அவள்!

கிராமப் புறத்திலிருந்து
வந்த மணமகள் போல
நாணுகிறாள் அவள்

என்றாலும் உன் ஸ்பரிசத்துக்காக
உள்ளூர ஏங்குகிறாள் அவள்

ஆனாலும்
அஞ்சுகிறாள் அவள்
உன்பிடியில்
நசுங்கிவிடுவோமோ, என்று

இந்த எளிமை எனக்குப் பிடிக்கும். இதேவேளை மஹாகம்சேகரவின் "பிரபுத்தன்" ஓர் உச்சப் படைப்பு. புத்தருடைய துறவைப் புதியதொரு கோணத்தில் நோக்குகிறது அது. அதைத் தொகுதியின் முகப்பில் வைத்து சிறப்புச் செய்தேன். ஆனால் தமிழ்க் கவிதை வேறு சில பரிமாணங்களில் தூக்கலாக நிற்கும்.

ஈழத்து மொழிபெயர்ப்புகள் மற்றும் கவிதைகளுக்கான விமரிசனங்களின் மிக அரிதான சூழல் நிலவுவதனை மாற்றத்தக்க புதிய அணுகுமுறைகள் பற்றி ஏதும் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளதா?

ஈழத்தில் இலக்கிய விமர்சனம் - மொழிபெயர்ப்பு விமர்சனம் உட்பட - ஆரோக்கியமானதாய் இல்லை. நாங்கள் ஒரு சிறு வட்டம். தமிழ் நாட்டோடு ஒப்பிடுகையில் ஒரு சிறிய குழுவினர். மனசில் படுவதை விமர்சகர்கள் எழுத்தாய்வுகிறார்கள். எங்கே எழுத்தாளனை நோக்கச் செய்து விடுவோமோ என்று நாளை அந்த மனிதர் முகத்தில் விழிக்க வேண்டுமே என்று! பரந்த இலக்கிய வட்டமாயின் இந்தச் சங்கடம் இல்லை. திருச்சியை அல்லது நாகர் கோயிலைச் சேர்ந்த எழுத்தாளனைப் பற்றி சென்னை விமர்சகன் துணிந்து எழுதலாம்.

மொழிபெயர்ப்பு என்று வரும்போது, அதை மதிப்பிடுபவனுக்கு இருமொழிகளும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இரு மொழி - பன்மொழிப் புலமை வாய்ந்தவர் எண்ணிக்கை கவலைப்படும் அளவுக்குக் குறைந்துவிட்டது. இளம் எழுத்தாளர்கள் தாய்மொழியைவிட மேலும் ஓரிரு மொழிகளைக் கற்றிருக்கவேண்டும். தமிழ்நாடு மற்றும் கேரள எல்லைகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தமிழ் மலையாளம், இரண்டு மொழிகளிலும் வல்லவர்களாய் இருக்கிறார்கள். நீல பத்மநாபன், சுந்தர ராமசாமி, ஜெயமோகன் முதலியோருடைய பலமே அதுதான். ஈழத்தில் மட்டுமே விகிதம் விஜேரத் தினாக்கள் பலர் வரவேண்டும்.

தமிழ்க் கவிதை மரபு பல படிமுறைகளைக் கடந்து செல்கின்றது. அப்பிடியிருக்க புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் நவீன செல்நெறிக் கவிதைகள் பற்றி உங்களது கருத்து என்ன?

உண்மை. உள்ளடக்கத்திலும் உருவாக்கத்திலும் தமிழ்க் கவிதை பல படிக்களைக் கடந்து வந்திருக்கிறது. பண்டிதர்களுடைய உலாக்களிலும் பிரபந்தங்களிலும் சிக்கிச் சிறைப்பட்டுக் கிடந்த தமிழ்க் கவிதையை மீட்டு மக்கள் பால் கொண்டு சென்றவன் பாரதி. நம்நாட்டு மஹாகவி வேறுபல சாத்தியப்பாடுகளைக் காட்டினார். புதுக்கவி வாணர்களும் நம் எல்லைகளை அகலிக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். இவ்விளைய தலைமுறையினர் எழுது நீண்ட கவிதைத் தடம் பற்றி அறியாதிருக்கிறார்கள். பலர் தமதும் தம் சகபாடிகளினதும் கவிதைகளுக்கு அப்பால் வாசித்தறியார்கள். கம்பனைப் படிக்கச் சொல்லவில்லை. பாரதியை, மஹாகவியை, நீலாவணனை, சண்முகம் சிவலிங்கத்தைப் படிக்கவேண்டாமா? பலருடைய எழுத்து எனக்கு விளங்குவதில்லை. (வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்கிறேன்)

மனிதாபிமானம் உள்ளவனே கவிஞனாக முடியும்

செவ்வி கண்டவர்: என். மல்லிகா

தினக்குரல் 18.05.2014

“கவிஞர்கள் வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசினாலும் அவர்களுடைய இதயம் ஒரே மொழியில் தான் உறவாடுகிறது. அது கண்ணீராலும் புன்னகையாலும் அன்பாலும் அக்கறையாலும் ஆன மொழி. எல்லோருக்கும் பொதுமொழி. அவர்கள் எந்த மொழி பேசினாலும் சமூகத்தினுள்ள வேற்றுமைகளைக் களைந்து, தீமைகளைச் சுட்டெறிக்கும் மாநிலம் பயனுறும் வேலையைச் செய்கிறார்கள்” என்று கூறுகிறார் கவிஞர் சோ.ப. என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்படுகின்ற சோமசுந்தரம் பத்மநாதன். ஞாயிறு தினக்குரலுக்கு வழங்கிய நேர்காணலின் போதே அவர் மேற்கண்டவாறு தெரிவித்தார்.

ஒரு சிறந்த ஆங்கில ஆசிரியராக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த சோ.பத்மநாதன், விரிவுரையாளராக உயர்ந்து - பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை அதிபராகக் கடமையாற்றி ஓய்வுபெற்றவர். கவிஞர், பேச்சாளர், விமர்சகர், மொழிபெயர்ப்பாளர் என்ற பன்முக ஆளுமை படைத்த இவர். சமய - சமூகப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டுவருகிறார். யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியினுள்ள சைவச் சிறுவர் இல்லத்தின் தலைவராக உள்ள இவர், தனது வாழ்க்கையின் பெரும்பொழுதை அங்குதான் கழித்து வருகிறார்.

ஓய்வுபெற்ற பின்னரே தான் மிகச் சறுசறுப்பாக இருப்பதாக கூறும் இவர், யாழ். பல்கலைக்கழகம் மற்றும் காமராஜர் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்து வருகிறார். தன்னுடைய தேவை சமூகத்திற்கு இருப்பதை உணர்ந்து செயற்படுகிறார்.

தமிழ் இலக்கியங்களையே தமிழருக்கு அறிமுகம் செய்கிற கட்டம் தாண்டி பிற நாட்டு இலக்கியங்களையும் தொட்டுக்காட்டும் பணியைச் செய்தவர்களில் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் அ.சீனிவாசராகவன் தனிச் சிறப்பிற்குரியவர். எனினும், அவரது எல்லை ஆங்கில இலக்கியங்களோடு நின்றுபோனது. ஆனால் கவிஞர் சோ.ப. பிறநாட்டு இலக்கியங்களையும் எம்மவர்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற தணியாத தாகத்தில் ஆபிரிக்கக் கவிதைகள், ஆங்கிலக் கவிதைகள் மற்றும் தென்னிலங்கைக் கவிதைகளைத் தமிழ்மொழியில் மொழிபெயர்த்ததுடன், தமிழ்ப் படைப்புக்கள் சிலவற்றை ஆங்கில மொழியிலும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இனி அவரது நேர்காணலிலிருந்து

கேள்வி: ஈழத்தின் மரபுக் கவிஞர்களுள் எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்த ஒரு கவிஞராக நீங்கள் விளங்குகிறீர்கள். அந்தவகையில், கவித்துறையில் உங்களுக்கு எவ்வாறு ஈடுபாடு ஏற்பட்டது?

பதில்: எனது குடும்பம் ஒரு கலைப்பின்னணியைக் கொண்ட குடும்பம் அல்ல. சோ எனது முதலெழுத்தாக இருப்பதால் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரின் மகனா என்று கேட்போரும் உள்ளனர். ஆயினும், எனக்குள் ஒரு அதிர்ஷ்டம் இருந்தது என்றே கூறவேண்டும். 1948, 1958ஆம் ஆண்டுகளில் கிருபானந்தவாரியாரின் சொற்பொழிவுகளை நிறையவே கேட்டிருக்கிறேன். அவர் வருடத்திற்கு ஒருமுறை அல்லது இருமுறை யாழ்ப்பாணம் வருவார். அவரது சொற்பொழிவுகள் மிகவும் அற்புதமானவை. மிகச் சிறந்த அறிஞர் அவர். நிறைந்த ஞாபகசக்தி படைத்தவர். மிக அற்புதமாகப் பாடிச் சொற்பொழிவுகள் செய்வார். என்னை எனது மாமா ஒருவரே வளர்த்து வந்தபடியால், அவரது சொற்பொழிவுகள் எங்கு இடம்பெற்றாலும் மாமா என்னை அழைத்துச்செல்வார். அவரின் சொற்பொழிவு ஓசை என் காதுகளில் நிறைந்திருந்து ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கும். பின் கல்லூரி நாட்களில் வித்துவான் கார்த்திகேயன் என்ற ஒரு தமிழறிஞர் எனக்குக் கற்பித்தார். அவர் என்னைப்போன்ற திறமையான மாணவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட ரீதியில் கற்றுத் தருவார். இதுவும் நான் கவிப்புலத்தில் வளர்வதற்கு வித்திட்டது.

மேலும், அந்தக் காலத்தில் அதிகமான தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து சொற்பொழிவுகள் ஆற்றுவர். இன்றைய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாக இருக்கின்ற அன்றைய பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் தமிழ்நாட்டுத் தமிழறிஞர்கள் பலர் வருகை தந்து சொற்பொழிவுகள் செய்வர். அப்போது சு. நடேசபிள்ளைதான் அதிபராக இருந்தார். அவர் அமைச்சராக இருந்தவர். தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களை இவர் இங்கு அழைத்து வந்து சொற்பொழிவுகள் நடத்தினார். வைத்தீஸ்வர வித்தியாயைத்திலும் இலக்கிய உரைகள் நிகழும்.

அதிபர் ச. அம்பிகைபாகன் அவற்றை ஏற்பாடு செய்வார். நான் எதையும் தவறவிடுவதில்லை. இவற்றின் பின்னணிநான் நான் கவிஞராக வித்திட்டது.

கேள்வி: கவிதைகளைப் பொதுவாக மரபுக் கவிதைகள், புதுக்கவிதைகள் என்று பாகுபடுத்துகின்றனர். இவை இரண்டுக்குமிடையில் அடிப்படையில் என்ன வேறுபாடு உள்ளது?

பதில்: மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை என்ற இரண்டும் வடிவத்தில் வேறுபட்டாலும், அவற்றின் பண்புகள் ஒன்றுதான் என்ற கருத்து ஒன்று உள்ளது. ஆனால், சமூகத்தில் இவையிரண்டுமே வரவேற்கப்படுகின்றன. மரபுக்கவிதை செய்யுளால் ஆனது. இதற்கென்று ஒரு யாப்பு உள்ள அதேவேளை, நீண்டதொரு மரபுமுண்டு. இதனை சங்ககாலத்திலிருந்து 20ஆம் நூற்றாண்டு வரை என்று பார்க்கலாம்.

புதுக்கவிதையானது மேனாட்டு அருட்டுணர்வினால் தமிழுக்கு வந்தது. பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, பின்னர் இங்கிலாந்திலும் யாப்பு வடிவங்களை மீறிய கவிதை எழுதும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பிரான்ஸில் இவை தளையவிழ்ந்த கவிதைகள் அதாவது, விடுதலை பெற்ற கவிதைகள் என்று அழைக்கப்பட்டன. இதன் உந்துதலால் ஆங்கிலத்தில் புதுக்கவிதைகள் எழுதினர். பின்னர் பிச்சுமூர்த்தி முதலியவர்கள் தமிழ்நாட்டில் தமிழில் இப்படிப்பட்ட எழுதலாம் என்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். சி.ச.செல்லப்பா 'எழுத்து' என்ற ஒரு பத்திரிகையை நடத்தி வந்தார். இவர் புதுக்கவிதைகள் எழுதுவதற்கு களம் அமைத்துக்கொடுத்தார். ஈழத்தில் புகழ்பெற்ற கவிஞரான தருமு சிவராம் என்பவர் இதில் தான் எழுதத் தொடங்கினார். இவ்வாறுதான் புதுக்கவிதைகள் வளர்ந்து வந்தன.

எனினும், மரபுக்கவிதைகள் எழுதுவதை யாருமே நிறுத்திவிடவில்லை. புதுக்கவிதைக்குள் இறங்கியவர்கள்கூட முதலில் மரபுக் கவிதைகளைத்தான் எழுதினர். நா. காமராஜன், மு. மேத்தா, வைரமுத்து முதலானோர் முதலில் மரபுக்கவிதைகள் எழுதியவர்கள். புதுக்கவிதை, உரைநடை முதலானவற்றிற்கும் ஓர் ஓசை உண்டு. இயற்கையிலேயே ஓசையுண்டு. ஓசையை விடுத்து வெறுமனே எழுதிவிட்டுப் புதுக்கவிதை என்று கூறினால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது.

கேள்வி: புதுக்கவிதையின் தந்தை குறித்த சர்ச்சை தமிழில் உண்டு. அந்தவகையில், புதுக்கவிதையின் தந்தையாகத் தாங்கள் யாரைக் கருதுகிறீர்கள்?

பதில்: புதுக்கவிதையின் தந்தையாக மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரை ஒருசாராரும் பிச்சுமூர்த்தியை இன்னொருசாராரும் கூறுவதுண்டு. சிதம்பர ரகுநாதன் ஒரு சமயம் எழுதியதாக ஞாபகம். பாரதி எழுதியது வசனங்கள் தான் புதுக்கவிதை அல்ல என்று கூறியுள்ளார். அதனை இப்பொழுது யாருமே ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். புதுக்கவிதை, வசன கவிதை என்ற இரண்டுக்குமிடையில் சின்னதொரு வேறுபாடு உள்ளது. வசன கவிதையாக இருந்தாலும், அதிலும் ஒரு ஓசையம் இருக்கும். வசன கவிதைகளை வி.ஆர்.எம். செட்டியார் முதலானோர் எழுதியுள்ளனர். கவிஞர் கண்ணதாசன் தனது அர்த்தமுள்ள இந்து மதம் என்ற நூலில் இந்த நடையைக் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

என்னைப் பொறுத்தவரை பாரதி வோல்ட் விட்டமனைப் படித்துள்ளார். காற்றே வா, ஞாயிறே இருளை என்ன செய்துவிட்டாய் என்று இருக்கு வேத வசனங்களையே அவர் எழுதியுள்ளார். எனினும், அவர் புதுக்கவிதை முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளார் என்றே கூறவேண்டும். எமது நாட்டில் தா. இராமலிங்கம் என்பவரைப் புதுக்கவிதையின் தந்தையாகக் குறிப்பிடலாம்.

கேள்வி: தற்காலத் தமிழில் வெளிவரும் புதுக்கவிதைகள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

பதில்: புதுக்கவிதை என்ற போர்வையில் பலர் என்ன எழுதுகிறார்கள் என்று எனக்கே விளங்குவதில்லை. குறியீடு, படிமம், உருவகம் என்றெல்லாம் கூறி என்னென்னவோ எழுதுகின்றனர். எனினும், புதுக்கவிதைகளில் நல்ல கவிதைகள் இல்லாமலும் இல்லை.

“போன வருஷ சாரலுக்குக் குற்றாலம் போய்
கைப்பேனா மறந்து
காற்செருப்புத் தொலைத்து

வரும் வழியில் கண்டெடுத்த
கல் வெள்ளிக் கொலுசு ஒன்று
கற்பனையில் வரைந்த
பொற்பாதச் சித்திரத்தை
கலைக்க முடியவில்லையே இன்னும்!”

இது விக்ரமாதித்தனுடைய புதுக்கவிதை.

யாருடைய கால்கொலுசு என்று தெரியாதபோதும் அது கண்டெடுத்தவனுள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் இங்கு கனதியானதாகக் காணப்படுகின்றது.

அதேபோன்று திருச்சி வானொலியில் நான் கேட்ட புதுக்கவிதையொன்று மிக அற்புதமான சொற்சித்திரம் அக்கவிதை வருமாறு:

தினம் வந்து போயும்
தனக்குள்ள காதலை
கரையிடம் அலை
சொல்லவே இல்லை
ஒரு நாளாவது
சொல்லும் என்றுதான்
கரை இன்னும் எழுந்து
செல்லவே இல்லை.

அர்த்தம் செறிந்த கவிவரிகள் இவை. இவ்வாறு தமிழில் நல்ல பல புதுக்கவிதைகளும் எழுந்த வண்ணம் உள்ளதை யாருமே மறக்கமுடியாது.

கேள்வி: தங்களை மிகவும் கவர்ந்த புதுக்கவிஞர்கள் உள்ளனரா?

பதில்: ஆம். கல்யாணஜி, கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் போன்ற தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்களையும் சேரன். வ.க.ச.ஜெயபாலன் போன்ற ஈழத்துக் கவிஞர்களையும் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். இலக்கியத்தை அது கவிதையானாலும் கட்டுரையானாலும் பொழுதுபோக்காகவோ, வேடிக்கையாகவோ, விளையாட்டாகவோ கருதாத படைப்பாளி கவிஞர் அப்துல் ரகுமான். இவர் தமிழ் கவிதைக்குப் புதிய தரிசனங்களைத் தந்தவர்.

கேள்வி: சிறுமை கண்டு பொங்கு எழுபவர்கள் தான் உண்மைக் கவிஞர்கள் என்று கூறப்படுகிறது. அந்த வகையில், தற்காலக் கவிஞர்கள் அவ்வாறு உள்ளனரா?

பதில்: நிச்சயமாக சமூகத்தில் நடக்கின்ற சிறுமைகளைக் கண்டு கொதித்தெழுபவன்தான் உண்மைக் கவிஞன். பாரதி, பாரதிதாசன் முதலானோரில் இப்பண்பைக் காணலாம்.

தற்காலத்திலும் இத்தகைய கவிஞர்கள் உள்ளனர் மட்டுவில் ஞானகுமாரன் என்ற வெளிநாட்டில் வதியும் கவிஞர் என்னிடம் தனது கவிதைத் தொகுதியைத் தந்து அதற்கொரு அணிந்துரை கேட்டிருந்தார். சிறுமை கண்டு பொங்கியெழும் பண்பு அதிலும் இருக்கிறது. அவர் பல விடயங்களைக் கண்டு பொங்கியெழுகிறார். தமிழனுக்கு நேரும் கொடுமைகளைக் கண்டு தமிழன் பொங்கியெழுவதை இனவாதம் என்று கூறி விடமுடியாது.

அண்மையில் பத்திரிகையில் வெளிவந்த தர்மபுரம் சம்பவத்தில் கைதாகிச் சிறையில் இருக்கும் தாயைக் காண மகள் சென்ற செய்தியைப் படித்தேன். அதில் தாயும் மகளும் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவிக்கதறியமுத காட்சியைக் கண்ட சிறைச்சாலைக் காவலர்கள் உள்ளிட்டோரும் கண்ணீர் மல்கியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இதுதான் மனிதநேயம். நமக்குள் ஆயிரம் வேற்றுமைகள் இருந்தாலும், இதில் ஒன்றுபடுகிறோம் என்பதை இச்சம்பவம் நன்கு உணர்த்துகிறது.

கேள்வி: கவிஞர்கள் பொதுவாக எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

பதில்: கவிஞர்கள் நல்லிணக்கம் பேணுபவர்களாக இருக்கவேண்டும். ஒருமுறை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், கிழக்கு பல்கலைக்கழகம், மற்றும் சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகத்துக்கு ஆரியவன்ச ரணவீர, கமலா விஜயரட்ண ஆகிய சிங்கக் கவிஞர்களும் சச்சிதானந்தனும் நானும் சென்று கவிதை வாசித்தோம். சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழக உரையாடல் ஒன்றில் இலங்கையில் யுத்தம் இடம்பெற்றபோது தமிழ்க் கவிஞர்கள் என்ன செய்தார்கள். அவர்களுடைய படைப்புகள் எவ்வாறு இருந்தன என்று என்னிடம் கேட்கப்பட. நான் சொன்னேன் "மக்களுடைய அவலங்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். சிங்கள விரோதத்தை நாங்கள் வளர்க்கவில்லை. இது பற்றி நான் நிறையவே எழுதியிருக்கிறேன். எனக்குள்ளே நீண்டநாளாக ஒரு கேள்வி இருந்தது. கேட்டேன் "போர்க்காலத்தில் சிங்களக் கவிஞர்கள் என்ன செய்தனர்" என்று உடனே ஆரியவன்ச ரணவீர கூறினார் - நாங்கள் யாருமே இனவெறியைச் சார்ந்து எழுதவில்லை என்று. இதைக் கேட்க எனக்குச் சந்தோஷமாக இருக்கிறது என்று அவருக்கு நான் சபையிலேயே கூறினேன். கவிஞர்கள் என்போர் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். கவிஞர்கள் என்று பேனா தூக்குவோர் எல்லோருக்கும் மனிதாபிமானம் இருக்கவேண்டும். அந்தப் பண்பு இல்லாதவன் நல்ல கவிஞனே இல்லை.

கேள்வி: நீங்கள் கவித்துறையில் சாதித்ததாக எதனைக் கருதுகிறீர்கள்?

பதில்: எங்களுடைய மக்கள் அவலங்களுள் சிக்கித் தவித்தபோது சமூகப் பிரச்சினைகளை மரபு சார்ந்த வடிவங்களில் அதிகமாக சொல்லியிருக்கிறேன். கவிதை மக்களைச் சென்றடையவேண்டும் என்ற நோக்கில் பல கவிவரங்கங்களில் பாடியுள்ளேன். அதில் வெற்றியும் கிடைத்தது. அடுத்து மேனாட்டு இலக்கியங்களைத் தமிழுக்கும் தமிழ்க் கவிதைகளை மேனாட்டுக்கும் கொண்டு சேர்த்திருக்கிறேன். என்னுடைய சொந்த படைப்புகளுக்கு அப்பால் இவற்றை நான் செய்துள்ளேன். இவற்றையே எனது சாதனைகளாகக் கருதுகிறேன்.

கேள்வி: உங்களுடைய சொந்தப் படைப்புகள் பற்றிக் கூற முடியுமா?

பதில்: ஆம். நான் 15, 16 வயதுகளிலேயே எழுதத் தொடங்கிவிட்டேன். எனினும், எழுதியவற்றை நூலாக்குவதில் அதிக காலம் சென்றுவிட்டது. அந்த வகையில், எனது கவிதைத் தொகுப்புகளாக வடக்கிருத்தல் நினைவுச் சுவடுகள், சுவட்டெச்சம், என்பன உள்ளன. நான் மொழிபெயர்ப்பில் அதிக கவனம் செலுத்தியபடியால் இவற்றைத் தாமதமாகவே வெளியிட நேர்ந்தது.

கேள்வி: ஒரு மொழியில் இருக்கின்ற படைப்பை இன்னொரு மொழியில் மொழிபெயர்க்கும்போது அதன் ஜீவன் செத்துவிடுவதாகக் கூறப்படுகிறது. இது பற்றி உங்களின் நிலைப்பாடு என்ன?

பதில்: கவிதை மொழிபெயர்ப்பு என்பது செய்யப்பட இயலாத ஒன்று. ஆனால், அது கட்டாயமாகச் செய்யப்பட வேண்டியதுமாகும் என்கிறார் சிந்தனையாளர் ஒருவர். கவிதையின் பிரதான இயல்புகளும் ஒன்று அது மொழிபெயர்ப்புக்கு இடம் தராதிருப்பதாகும் என்று கருதியோரும் உண்டு. கவிதையின் உடலாகிய மொழியை மாற்ற முயலும்போது, அதன் உயிருக்கு உறு விளையும் ஆபத்துக்களையே இக்கூற்றுக்கள் வலியுறுத்தி நிற்கின்றன. ஒரு மொழிபெயர்ப்பின் சிறந்த பகுதி மொழிபெயர்ப்பில் செத்துவிடும் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். எனினும், மொழிபெயர்ப்பில் ஒரு சிறுபகுதியாவது மிஞ்சும் அல்லவா? இருந்தபோதிலும், ஒரு மொழியிலுள்ள படைப்பை இன்னொரு மொழியில் மொழிபெயர்க்கும்போது அந்த மொழியின் நெளிவு சுழிவுகளை அந்த மொழி வழங்கும் பண்பாட்டுச் சூழலை நன்றாக அறிந்திருக்க வேண்டும். அநேகமான மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இதில் வெற்றியீட்டவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

கேள்வி: மொழிபெயர்ப்பில் நீங்கள் சந்தித்த சவால்கள் பற்றிக் கூறமுடியுமா?

பதில்: ஆம். மொழிபெயர்ப்புக்கென்று நான் வரும்பொழுது மரபுகளைத் தளர்த்தியிருக்கிறேன். இதைவிட சவால் என்னவென்றால், ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கும்போது கவிதை என்ற வடிவம் பற்றி நான் அதிகம் சிந்திப்பதில்லை. மூலக்கருத்துக்களை இயலுமானவரை கொண்டு சேர்க்கவேண்டும் என்பது பற்றியே கவனம் செலுத்தினேன். அது வெற்றிகரமாக வந்து ஆங்கில நிபுணர்களால் நிராகரிக்கப்பட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டும் இருக்கிறது. அது பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை.

கேள்வி: தங்கள் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் எவை?

பதில்: ஆபிரிக்கக் கவிதை, பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகள், தென்னிலங்கைக் கவிதை மற்றும் Shanmugalingam, Three Plays என்ற நூல்களை மொழிபெயர்த்துள்ளேன். இவற்றிலிருந்து பல அனுபவங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன்.

கேள்வி: ஈழவிடுதலைப்பாடல்கள் ஈழத்துப்புதுக்கவிதையில் அதிகதாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இது குறித்து உங்களின் கருத்து என்ன?

பதில்: நிச்சயமாக, ஈழவிடுதலைப் பாடல்களுக்கு வரலாற்றில் ஒரு தனியிடம் உண்டு. ஈழப்போர் இடம்பெற்ற காலத்தில் எழுதியவர்களுள் பெரும்பாலானோர் புதுக்கவிஞர்களாகவே உள்ளனர். இருந்த போதிலும் மரபுக் கவிஞர்கள் எழுதாமல் இருக்கவில்லை. மரணத்துள் வாழ்வோம் என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் நான், இ.முருகையன் முதலானோர் எழுதியுள்ளோம். புதுவை இரத்தினதுரை ஓசைச் சிறப்புடன் எழுதுவதில் வல்லவர். அவருடைய

வெள்ளிநிலா விளக்கேற்றும் நேரம்
கடல் வீசுகின்ற காற்றில் உப்பின் ஈரம்...

என்ற பாடலைச் சான்றாகக் கூறலாம்.

எந்தவழி தரை கடல் வான் - இவற்றினூடு
எமைநோக்கி யமன் வருவான் என்று பார்த்து
நொந்தவர்கள் நாங்கள் படுத்துன்பம் இந்த
நொடியுமுள கொடியரிடும் தீயில் நின்று
வெந்தவர்கள் நாங்கள் அநியாயமாக
வெட்டுண்டும் சுடுபட்டும் வீழ்ந்தோம் நாங்கள்
இந்துமா கடலைக்கேள் காற்றைக்கேள் இங்கு
எறிக்கின்ற வெயிலைக்கேள் எல்லாம் சொல்லும்.

என்ற என்னுடைய கவிதை மரபுக்குள் நின்றாலும் மக்களின் அவலங்களைத் தத்ரூபமாக எடுத்துச் சொல்கின்றது. மரபுக் கவிதையோ புதுக்கவிதையோ - எதுவாக இருந்தாலும் விடயம் மக்களைச் சென்றடையவேண்டும்.

கேள்வி: தற்காலக் கவிஞர்களுக்கு நீங்கள் கூற விரும்புவது...

பதில்: தற்காலக் கவிஞர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிப்பதில்லை. அவர்கள் குறைந்தது பாரதியினுடைய கவிதைகளையாவது படிக்கவேண்டும். அதிகம் படிக்கவேண்டும். அதன் பின்னரே எழுதவேண்டும். அப்போதுதான் அந்தப் படைப்புகள் உயிர்ப்புடையனவாக இருக்கும். இதனைத் தற்காலக் கவிஞர்கள் மனதில் இருத்திச் செயற்படவேண்டும்.

நாங்கள் சூனியத்திலிருந்து வந்தவர்கள் அல்லர்

பேட்டி கண்டவர்: ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

தினக்குரல் (பனுவல்)

கேள்வி: கவிதை உலகத்துள் பிரவேசித்தது எப்போது? அப்போது, யார் யாரெல்லாம் ஆதர்ஷமாகத் திகழ்ந்தனர்?

சோ.ப.: நினைவு தெரிந்த நாள் முதலாய் நான் கவிதையுலகிலேயே இருந்து வந்துள்ளேன். மழைத்தாரை ஓலைக் கூரை வழி விழுமுகையில் எழும் ஓசையில் - கீழே உருவாகி அழியும் குமிழ்களின் அழகில் தொடுவானில் தெரியும் காக்கைத் தீவின் இரட்டைப் பனைகளில் - அச்சுழலெல்லாம் மலைபோல் ஆங்காங்கே நிற்கும் மணற் குன்றுகளில், வயல்களில் தவமியற்றும் கொக்குக் கூட்டங்களில் இரவெல்லாம் கேட்கும் எட்டு மூலையின் 'விண்' ஒலியில் என் மனம் வயிந்த நாள்கள் தாம் கவிதை உலகில் புகுந்த நாள்கள் என்பேன்.

கவிதை படைக்கத் தொடங்கியது எப்போது என்பீர்களாயின், யாழ். இந்துக்கல்லூரியில் உயர்வகுப்பு மாணவனாக இருந்த பதினாறு - பதினாறு வயதும் பருவத்தில்தான் கவிதை புணையும் முயற்சியில் இறங்கினேன். அந்தப் பருவத்தில் இந்துக் கல்லூரியின் சஞ்சிகையான 'இந்து இளைஞனின்' யாழ்ப்பாணம் என்ற முதற்கவிதை வெளியாகியது. அதே காலகட்டத்தில் 'சுடர்' மகேந்திரன் என்ற நாடறிந்த எழுத்தாளர் (பின் அதிபராக இருந்தவர்) 'சுடர்' என்கிற இதழை மாணவனாக இருந்தபோதே வெளியிட்டார். அதில், என் கவிதை வெளிவந்தது. அதன்பின் வரதர் வெளியிட்ட "ஆனந்தன்", இது மாத சஞ்சிகையாக இருந்து பின் வார இதழாக, வாரம் இருமுறை இதழாக வெளிவந்தது என்று குரபகம். ஆனந்தனிலே வெளிவந்ததுதான் நான் பத்திரிகைக்கு என்றொழுதிய முதலாவது கவிதை. இது நடந்தது 1955-56 ஆக இருக்கவேண்டும்.

நவரத்தினசாமி, பாக்குநீரணையை நீந்திக் கடந்தது குறித்து நான் எழுதிய கவிதை ஆனந்தனின் முதல் பக்கத்திலேயே வெளியானது. தொடர்ந்து அவ்வப்பொழுது எழுதிவந்த நான் தேசியப் பத்திரிகைகளில் எழுதத் தொடங்கியது. 1960இல் என்று நினைக்கிறேன். கைகாசபதி அப்போது 'தினகரன்' ஆசிரியராக இருந்தார். நான் கொழும்பில் அரசு அலுவலகமொன்றில் எழுதுவதைக் கடைமையாற்றிக்கொண்டிருந்தேன். கைகாசபதியை இடைக்கிடை சந்திப்பது வழக்கம். சில கூட்டங்களுக்கு பேசப்போயிருக்கிறேன். அவரும் பேசுவந்திருக்கிறார். எங்களிடையே தொடர்பேற்பட்டதும், சிலவேளைகளில் கைகாசபதி தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு, "கவிதையொன்று அனுப்பும்" எனக் கேட்பார். அப்போது, கவிதையெழுதிக் கொண்டு போய் நேரடியாக அவரிடமே கொடுக்கிற வழக்கம் இருந்தது. தினகரனிலும், ஓரிரு கவிதைகள் சுதந்திரனிலும், வீரகேசரியிலும் வெளிவந்தன. இவ்வாறு 1964 வரை என் கவிதைகள் தேசியப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகி வந்தன. இதுதான் நான் கவிதையுலகில் புகுந்த வரலாறு.

கேள்வி: ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் தற்போதைய போக்குகளை அறியமுடிகிறது. நீங்கள் சில தசாப்தங்களாகக் கவிதையில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளீர்கள். தங்களது தொடக்க காலத்தில் நிலவிய ஈழத்துக் கவிதைப் போக்குகள் குறித்துக் கருத்துச் சொல்லுங்கள்?

சோ.ப.: நான் கவிதையுலகினுள் நுழைந்தபோது இருந்த கவிதைப் போக்கு, உள்ளடக்கம் என்று பார்த்தால், உங்களுக்குத் தெரியும். 1956இல் தனிச் சிங்களச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. தொடர்ந்து நாட்டில் தமிழர்க்கு எதிரான வன்முறைகள் தூண்டப்பட்டன. 58இல் நாடு அதற்கு முன் சந்தித்திராத அழிவைச் சந்தித்தது. எனவே அக்காலகட்டத்தில் எழுதிய கவிஞர்கள் தமிழ் பற்றி, தமிழரது உரிமைகள் பற்றி, தமிழர் விடுதலை அடைய வேண்டிய தேவை, இனவாதம் பற்றியெல்லாம் எழுதினார்கள். இதில் எல்லோருக்கும் பெரும்பாலும் ஒற்றுமைதான்.

இன்னொரு போக்கையும் குறிப்பிடவேண்டும். அப்போது தமிழர் பிரதேசத்தை சமஷ்டி முறையில் தமிழரே ஆளவேண்டும் என்பதை செல்வநாயகம் முன்வைத்திருந்தார். பெரும்பாலான கவிஞர்கள் அதை ஆதரித்தார்கள். ஆதரிக்காதவர்களும் இரந்தார்கள்.

ஆதரிக்காதவர்கள் ஆரென்று கேட்டால் ஐக்கிய இனங்கையின்மீது நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். ஒரு சிறு கணிசமான தொகையினர். தொடர்ந்தும் தமிழரும், சிங்களவரும், முஸ்லிம்களும் ஐக்கிய இனங்கைக்குள்

ஒற்றுமையாக வாழலாம் என்ற கொள்கைப் பிடிப்போடு இயங்கிவந்தார்கள். ஏனையவர்கள் சமஷ்டிக்கான போராட்டத்துக்கு எழுந்துமூலம் பங்களிப்புச் செய்தார்கள். இது கூர்மையடைந்தது 1961 இல் இடம்பெற்ற சத்தியாக்கிரக அல்லது அறப்போர் இயக்கத்தின் போது என்று சொல்லலாம். இந்த இரண்டு போக்குகளும் தான் அப்போதிருந்த போக்குகள்.

இவற்றைவிட, உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை சாதி ஏற்றத்தாழ்வு பற்றியும், தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினைகள் பற்றியும் ஓரளவுக்கு சீதனக் கொடுமை பற்றியும் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். இவை உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை அப்போதிருந்த நோக்குகள் எனலாம்.

கேள்வி: பொதுவாகவே தற்காலக் கவிதை மரபு யாப்பிலிருந்து நிறையத் தூரம் வந்துவிட்டிருக்கிறது. இந்நிலையிலும் தொடர்ந்தும் யாப்பில் தாங்களி எழுதிவருகின்றீர். யாப்பு தொடர்பான சர்ச்சைகளையும் அவதானித்து வந்துள்ளீர்கள். இது தொடர்பாகத் தங்கள் நிலைப்பாடு என்ன?

சோ.ப.: நான் கவிதை உலகுள் புகுந்த 50கள், பின் 60கள், 70கள் வரை எழுதிய கவிஞர்கள் யாப்பைப் பேணியே எழுதி வந்தனர். சிலபேர் விடுபடுதல் கூடும் எனினும், இதனை நான் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். அப்போது எழுதியவர்களுள் மஹாகவி, முருகையன், நீலாவணன், சில்லையூர் செல்வராசன், காரை சுந்தரம்பிள்ளை, நாகராஜன், சொக்கன் எனப்படுகின்ற சொக்கலிங்கம், தில்லைச் சிவன் இப்படிப் பலர் யாப்பு நெறியைப் பேணி எழுதியவர்கள். கிழக்கில் இன்னும் சிலரைக் குறிப்பிடலாம். திமிலைத்துமிலன், திமிலை மகாலிங்கம் என்ற அவருடைய சகோதரர், ராஜபாரதி, மலையகத்திலிருந்து எழுதிக்கொண்டிருந்த பரமஹம்ச தாசன் ஆகியோர் எல்லோரும் யாப்பொழுங்கைப் பேணி எழுதினர்.

யாப்பிலிருந்து விடுபடுகின்ற நிலை எப்போது தொடங்கியது என்றால், சரியாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லமுடியாவிட்டாலும் 70களின் பிற்பகுதிகளிலேயே வந்துவிட்டது என நினைக்கின்றேன்.

நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், நான் தொடர்ந்தும் யாப்பில் எழுதி வருகிறேன் என்று, நான் மேலே குறிப்பிட்ட பலரும் தொடர்ந்து யாப்பிலேயே எழுதியவர்கள், சிலர் இன்றுவரை எழுதுகிறவர்கள். முருகையன் அத்தகையவர். யாப்பைப் பேணி எழுதுகிற ஒருவர். சில்லையூர் செல்வராசன், கடைசிவரை அப்படித்தான் எழுதியவர், இவர்களுள் பெரும்பாலானவர்கள் கவியரங்கங்களிலும் தோன்றிப் பாடி வந்தவர்கள். கவியரங்கங்களிலெல்லாம் கவிதை ஓசை வாகனத்தில் கவிதை அரங்குகளிலே சிறப்பாகத் தம்முத்திரையைப் பொறித்து வந்த சில்லையூர் செல்வராசன், அண்மைக்காலம் வரை கவியரங்குகளில் தோன்றிவரும் புதுவை இரத்தினதுரை, கல்வயல் வே.குமாரசாமி, காரை, சுந்தரம்பிள்ளை, 80களிலிருந்து கவியரங்குகளில் ஏறிவரும் நான் எல்லோரும் அடைந்த வெற்றிக்குக் காரணம் நாங்கள் பேணி வந்த ஓசையமைதி என்று கருதுகிறேன், கவியரங்குக்கு தனித்துவமான விடயம் ஓசை, கவியரங்குகளில் யாப்பை நிராகரிக்கின்ற கவிதைகள் எழுடுவது மிகவும் சிரமமானது என்றே கருதுகின்றேன்.

இந்தச் சர்ச்சைகளிலே எனது நிலைப்பாடு என்னவென்று கேட்கின்றீர்கள்? அவ்வப்போது சர்ச்சைகள் மூளுவதும், கூடுபிடிப்பதும், தணிவதும் வழக்கமானதே. அண்மையில் நல்லூரில் நடந்த இலக்கிய கூட்டமொன்றிலே, புதுவை இரத்தினதுரை சொன்னார் “நாம் என்னதான் சொன்னாலும் இருசாராரும் ஒருவரை ஒருவர் மனசார அங்கீகரிக்காமலே இயங்கிவருகிறார்கள்” என்று. அதாவது மரபுக் கவிஞர்கள் புதுக்கவிதையை அங்கீகரிக்கவில்லை. புதுக்கவிதை எழுதுபவர்கள் மரபுக்கவிஞர்களை பெரிதாகக் கணிப்பதில்லை. ஒரு அளவுக்கு இந்த நிலைமை சரிபோல இருக்கிறது. அவர் சற்று மனநிறந்து பேசியிருக்கிறார் என்று நினைக்கின்றேன். இங்கு நான் சர்ச்சைபற்றியோ அது, இது என்றோ கட்சிகட்டிப் பேசுவரவில்லை. தமிழ்க் கவிதை ஓசையுடன் இறுக்கமான தொடர்பை கொண்டு விளக்கியே வந்துள்ளது. பாரதி சொன்னான் “ஓசை தரும் இன்பம் உவமையில்லாத இன்பம்” என உங்களுக்கு மிக எளிமையான உதாரணமொன்றைச் சொல்லமுடியும். என்னுடைய கவிதைப் பரிச்சயம் எப்போது தொடங்கியது என்ற கேள்விக்கு நான் சொல்லியுள்ள விடயங்களை கவனித்துப் பாருங்கள். உண்மையில், அன்னை மடியில் தாலாட்டுக் கேட்கும் பொழுதே கவிதையுடன் சகவாசம் தொடங்கிவிடுகின்றது.

மனிதன் கடைசியாக வாழ்ந்து, மகிழ்ந்து அனைத்தும் அனுபவித்து பாயிற் கிடந்து இறந்துபோய், இறுதி யாத்திரை தொடங்கும்போது ஒப்பாரி கேட்கும், ஒப்பாரியுடனேயே எழுது இறுதி யாத்திரை நிறைவுபெறுகிறது. ஆக, தமிழன் பிறக்கும்போது தாலாட்டு, இறக்கும்போது ஒப்பாரி, பல கட்டடங்களிலும் பல நிலைகளிலும் இவ்வாறு தமிழன் கவிதையோடு சம்பந்தம் வைத்திருக்கிறான்.

இந்தத் தாலாட்டையும் ஒப்பாரியையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இவை, ஏடறியாக் கவிஞர்கள் புனைந்தவை. இவை இரண்டும், யாப்பமைதியைப் பேணுபவை என்று சொன்னால் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். இவை யிரண்டும் கவித்தளையைப் பேணிவருபவை. எழுத்தறியாதவர்கள் புனைந்தவையென்று நம்பமுடியாத அளவுக்கு யாப்பமைதி பெற்று வருகின்றன. அப்ப... இது இயல்பென்று சொல்லவருகின்றேன். மோனை, எதுகை அமையப்பேசுவதும், எழுதுவதும் தமிழர்க்கு இயல்பாக வருகின்றது. யாப்பிலக்கணத்தை வைத்துக் கொண்டு எழுதுவதாக நாம் வீணாக கற்பனை பண்ணிக்கொள்ளக்கூடாது. படிக்காதவர்கள் பேசேக்கையே இப்படி வரும் என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

அறிஞர் சச்சிதானந்தன் ஒரு முறை இவ்வாறு சொன்னார்:

"தெருவோரம் போய்க்கொண்டிருக்கிறார். இரண்டு பெண்களுக்கிடையே சண்டை. ஒருத்தியைப் பற்றி மற்றவர் சொல்கிறார். "அவ்வாள் பொட்டென்ன, பிறையென்ன, மெட்டென்ன, மதியென்ன" என்று. மற்றவளைப் பற்றிக் கிண்டலாக, அங்கதமாகச் சொல்கிறது அவள் கூற்று. இதுதான் நான் சொல்லவருகிறது. மட்டக்களப்பு கிராமியப் பாடல்களைப் பாருங்கள். "வாழைப்பழமே. என்ற வலதுகையின் சர்க்கரையே. ஏலம், கராம்பே, உன்னை என்ன சொல்லிக் கூப்பிட்டும்" என்பதைப் பாருங்கள். "பூவலைத்தோண்டி புதுக்குடத்தைத்தான் நிறுத்தி, ஆரம் விழுந்த கிளி அள்ளுது காநல்ல தண்ணி" என்பதைப் பாருங்கள். இவ்வாறு நூற்றுக் கணக்காகச் சொல்லமுடியும். எனவே, இயல்பாக வருகின்ற ஒன்றை, ஐயோ படித்து, இலக்கணத்தைப் பின்பற்றி, மோனை, எதுகை பார்த்து, சொற்களைத் தேடிப்பிடித்துப்போட்டு, செயற்கையாகத்தான் வருகிறதே என்று அடம்பிடிக்கிறது அநியாயம்.

கவிதைக் கோலங்களைப் படித்து அனுபவிக்கிறவருக்கு அந்த பரிச்சயத்தால் கவிதை வரும். நான் பெரும்பாலும் எழுதுவதும், புதுவை இரத்தினதுரை பெரும்பாலும் எழுதுவதும் கலிப்பாவைகளே. ஆக, இவற்றை இலக்கணப் புத்தகங்களை வைத்துக்கொண்டே எழுதுகிறோம் என்றில்லை. அப்படியானால், எவ்வாறு இது வாய்த்தது என்றால் தமிழ்க் கவிதைகளோடு கொண்ட பரிச்சயமே காரணம் எனலாம். நாம் படிப்பதற்கு தமிழில் எவ்வளவு செழுமையான நூல்கள் உள்ளன. நூல்கள் சூனியத்திலிருந்து வந்தவர்கள் அல்லைவே. வேறு மொழியினர்க்குக் கிடைக்காத மாதிரி சிறந்த வளங்களை நாம் கொண்டுள்ளோம். அவற்றோடு பரிச்சயம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதே நமது தொழில்.

கேள்வி: அப்படியானால்... யாப்பிலக்கண நூற் பயிற்சி இல்லாதவர்களும் யாப்பில் கவிதை எழுதலாம் என்கின்றீர்களா?

சோ.ப.: ஓமோம்... இன்னொரு விதமாகச் சொல்வதானால்... நான் சங்கீதம் படித்தவனல்ல. ஆனால், கர்நாடக இசையில் இராகங்களை இனங்காணமுடியும். இது ஹிந்தோளம், இது தந்யாசி, இது பைரவி, இது தோடி என இனங்காணமுடியும். ஆனால் இனங்காணும் இராகங்களினதும் ஆரோகண, அவரோகங்களை சொல் என்றால் சொல்லமாட்டேன்.

இதுபோலத்தான் கவிதையும் இன்னும் மேலே சொல்வதானால் கேட்ட பாடலொன்றை மாதிரியாக வைத்து நாம் அதே ராகத்தில் ஒரு பாடலை பாடமுடியும். உண்மையில் கோயில்களில் புராணபடம் செய்பவர்கள் சங்கீதம் படித்தவர்களல்ல. ஆனால் அவர்களுக்கு இன்ன இன்ன சந்தர்ப்பத்தை யொட்டி இன்ன இன்ன ராகத்தில் பாடவேண்டும் என்பது தெரியும். பயன் சொல்கின்றவர்கள்கூட அதே ராகத்திலேதான் பயன் சொல்வார்கள்.

யாப்புக் கவிதையும் இவ்வாறுதான் என்பதை புரிந்துகொள்ளாமல்தான் மரபுக்கவிதையை சாடுகிறவர்கள் கருத்துக்கூறுகின்றனர். அவர்களுக்கு நான் சொல்கிறது இதுதான். "நீங்கள் தவறான அடிப்படையை

வைத்துக்கொண்டு வாதிடுகிறீர்கள். யாப்பிலக்கணம் படித்துத்தான் மரபுக் கவிதையை எழுதுகிறார்கள் மரபுக் கவிஞர்கள். இலக்கணத்துக்கு என்று எழுதுவது செயற்கையாக இருக்கும்” என்று கற்பனை பண்ணி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அப்படியல்ல இது இயல்பாக வருவது. இலக்கணத்துக்கேற்ப கவிதையைச் சிதைப்பதனை முன்னமே அறிஞர்கள் விமர்சனம் செய்துள்ளனர்.

“காரிகை கற்று கவி பாடுவதிலும் பேரிகை கொட்டி பிழைப்பது நன்றே” என்பது ஒன்று. “மோனை. எதுகை நான் சொல்லவந்த கருத்தை மாற்றுபவன் அல்ல. சரஸ்வதியின் முகத்தை கரித்துணியால் துடைக்கின்றான் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் பாரதியார். இந்தப் பிரக்ஞை எல்லோருக்கும் இருந்ததுதான். இருக்கிறது. என்ன சொல்கிறீர்கள்? பாரதிக்கு பிரக்ஞை இருக்கிறது, அதற்காக பாரதி யாப்பை மீறி எழுதவில்லையே? ஆக சொல்லக்கூடியதென்றால் பாரதியின் வசன கவிதை என்ற பகுதி. அதில் கூட தலைப்பு பிறர் கொடுத்ததுதான். பாரதி பாடல்கள் என்ற தொகுதியைப் பாருங்கள். அகவற்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, விருத்த வனக்கன், கட்டளைக் கலிப்பா, இரட்டைக் குறள் வெண்பா செந்துறை என்ற செய்யுள் வடிவங்களை பாரதி அநாயாசமாகப் பாடியிருக்கிறான். அவன் செய்த புரட்சி என்னவென்றால் மக்களிடையே புழங்கிய சிந்து கொண்டு காவியம் படைத்ததுதான்.

கேள்வி: ஈழத்துக் கவிதைத் துறையை விமர்சகர்கள் சரிவர நெறிப்படுத்தினார்கள் என்று திருப்தியுறுவீர்களா?

சோ.ப.: கவிதைக்கு மட்டுமல்ல ஏனைய புனைகதை நாடகம் முதலிய துறைகளுக்கும் விமர்சகர்களுடைய நெறிப்படுத்தல் அவசியம்தான். நெறிப்படுத்தல் என்ற தொடரை நீங்கள் பயன்படுத்தினாலும் நான் எச்சரிக்கையோடையே பயன்படுத்த விரும்புகின்றேன். வேறொரு சொல்லை பயன்படுத்த விரும்பவில்லை.

நெறிப்படுத்தல் என்றால் என்ன? இன்ன நெறியில் உள் ஆக்கம் அமையவேண்டுமென எழுத்தாளனுக்கு வழிகாட்டும் தொனியொன்று அதற்குள்ளே இருக்கின்றது. எந்த எழுத்தாளனும். இன்னதைத்தான் எழுது என்று சொல்வதை வரவேற்பதில்லை. படைப்பு, உள்ளாரந்த கிளர்ச்சியாலே, எழுதாமல் இருக்கமுடியாது என்ற தவிப்பாலே, தன்னுடைய உணர்வுக்கு எப்படியும் வடிவம் கொடுக்கவேண்டும் எனும் துடிப்பாலே வருகிறது. அது எந்தப் படைப்பாக இருந்தாலும், அதனை இப்படித்தான் எழுது என்று சொல்லி நெறிப்படுத்துதல் சாத்தியமோமா எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், இக்காலத்தில் நிறைய எழுத்தாளர் பட்டறை என்று சிறு கதைப் பட்டறை, கவிதைப்பட்டறை, நாடகப்பட்டறை என்று நடத்தி அதில் இளைஞர்களைப் பங்குபற்ற வைத்து வருகின்றன. இதில் மூத்த எழுத்தாளர்களையும் சந்திக்க வைத்து, எழுத்தை ஒரு பயில் நெறியாகச் செய்கின்ற அடியால் இப்படிக் கேட்கின்றீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்தவரை விமர்சகர்கள் பெரிசாக நெறிப்படுத்தினார்கள் என்று சொல்லுற துக்கில்லை. விமர்சகர்கள் தங்கள்ளுடைய பணியைச் செய்திருக்கிறார்கள். கவிதைகளை, கவிஞர்களை மதிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நிரம்பவே அவை பற்றியெல்லாம் கவிதைத் தொகுப்புகளை - நூல்களை எல்லாம் அவை வெளிவருகின்றபொழுது மதிப்பீடு செய்துள்ளனர். இன்னும் சொல்லப்போனால் ஈழத்துப் படைப்புகள், கவிதைகள் பல்கலைக்கழகங்களிலே தமிழைப் பாடமாகப் பயிலும் மாணவர்க்குப் பாடங்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. மாணவர்கள் கவிஞர்களை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி ஆய்வேடுகளைச் சமர்ப்பிக்கின்றார்கள். இவற்றினூடாக விமர்சகர்களுடைய மதிப்பீடு தொடர்ந்து கொண்டுள்ளது. இது பற்றிக் குறை சொல்வதற்கில்லை.

“நெறிப்படுத்தல்” என்று சொல்லி, இப்படித்தான் எழுதவேண்டும், இதுதான் முறை. இதுதான் தரம் என்று சொல்லி வருகின்றமைக்கு கவிஞர்கள் ஒத்து வருவார்கள் என்பதும் சந்தேகமே. அதற்காக விமர்சகர்கள் அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் என்றில்லை. நான் சொல்கின்ற இதனை, பிற்பட்ட அல்லது நவீனத்துவத்தை மறுக்கும் ஒரு போக்காகக் கூட நீங்கள் கொள்ளலாம். என் கருத்து என்னவென்றால், எந்த ஆக்க சிருஷ்டியும் எழுதுகிறவனுக்கு உள்ளேயிருந்துதான் வருதல்வேண்டும்.

கேள்வி: ஈழத்துக்கவிதை பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் பல்வேறு போக்கு மாற்றங்களைப் பெற்று வந்துள்ளது. இம்மாற்றங்கள் எப்போது, யாரால் நிகழ்ந்தன என்பதை கவிதை வரலாறு பற்றிய ஆரம்ப வாசகர்களுக்காக சுருக்கமாகத் தரமுடியுமா?

சோ.ப: 50களில் இருந்த போக்குப் புற்றி நான் முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். அதற்குப் பின்னைய கவிதை வரலாற்றைப் பார்த்தால், தா. இராமலிங்கம் என்றொரு கவிஞர், எனது நினைவுப்புடி ஈழத்துக் கவிதைத் தொடர்ச்சியில் புதுமை செய்த முதல்வராக நான் இந்த இராமலிங்கத்தைக் கொள்கிறேன். அவர் தாமெழுதிய கவிதைகளை 'புதுமெய்க் கவிதைகள்' என்று பெயரிட்டழைத்தார். தத்துவச் சிந்தனை, விகாரம் ஆகியவற்றின் பால் நாட்டம் கொண்டவர். இப்போது இலக்கியத்திலிருந்து முற்றாக விலகி தியானம், மன ஒழுக்கம் ஆகியவற்றிலே ஈடுபாடு கொண்டுள்ளார். இவர் மூலம் ஈழத்துக் கவிதை அடைந்த மாற்றத்தை இரண்டு கோணத்திலே நான் பார்க்கின்றேன். ஒன்று, அவருடைய உட்பொருள், சாதி, ஆண்-பெண் உறவு, சீதனக் கொடுமை போன்ற விடயங்களை - அதுவரை சொல்லாத துணியாத விதத்திலே அவர் சொல்லியுள்ளார். இரண்டாவது, இதற்கு அவர் கையாண்ட உருவம் எங்களுடைய யாப்பு நெறிகளை நெகிழ்த்திய மாதிரி இருந்தது. எனினும், அதற்குள் லயம் இருந்தது.

பிறகு, புதுக்கவிதை வேர்கொண்ட காலப்பகுதியில் 70களின் இறுதிகளிலும் 80களிலும் எழுதிவந்து இன்றுவரை தொடர்கின்ற இரண்டு கவிஞர்கள் முக்கியம் பெறுகின்றார்கள். வேறும் பலர் இருக்கின்றார்கள் எனினும், இவர்கள் இருவரும் சிறப்புறக் குறிக்கப்படத்தக்கவர்கள். இவர்களுள் வ.ச.ச.ஜெயபாலன் ஒருவர். சேரன் மற்றவர். இவர்களுக்கும் கவிதை மிக இயல்பாக வருகிறது. இவர்கள் புதுக்கவிதை எழுதுகிறார்கள். ஆனால், சுவாரசியமான விடயம் என்னவென்றால், இவர்களால் எழுதப்பெற்று மிகவும் வரவேற்புப் பெற்றுள்ள கவிதைகளில் பெரும்பாலும் மிக இயல்பாக யாப்பமைதி பேணப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் நினைத்து எழுதவில்லை. விடுபடவேண்டும் என்ற பிரக்ஞையோடுதான் எழுதுகிறார்கள்.

ஜெயபாலனுடைய 'கிராமத்துப்பட்டதாரி' என்று ஒரு கவிதை இருக்கிறது. அதிலையும் மேற்சொன்ன கூறுகளை நீங்கள் காணலாம். அடுத்து நான் குறிப்பிட விரும்புவது இப்போதும் எழுதிக்கொண்டிருக்கிற நண்பர் ச.வில்வரத்தினம் அவர்களை ச.வி. முழுவதும் புதுக்கவிதையாக எழுதுகிறார். ச.வி.யின் கலையாக்கத் திறன் நமது செந்நெறி இலக்கியங்களிலே குறிப்பாக பக்தி இலக்கியங்களிலே அதிலும் குறிப்பாக திருவாசகத்திலே ஆழ்ந்த பக்தியும் ஈடுபாடும் தோய்வும் இருப்பதனால் வெளிப்படும் பாணியில் தனித்துவம் உடையது. அவர் இக்காலப் பிரச்சினைகளை எழுதினாலும் கூட செந்நெறி இலக்கியச் சொற்கள் சிலவற்றை இடையிடையே அநாயாசமாக போடுவார். போடுகிறது, தனக்கு இந்தச் சொல் தெரியுமென்று காட்டுறதுக்காக இல்லை. அப்படிப் போடும்போது, அச்சொல்லுக்கு அதிகபட்ச பொருட் புலப்பாடு ஏற்படும். உதாரணமாக 'அகங்களும் முகங்களும்' என்ற கவிதைத் தொகுதியிலே 'தேனித்தம்' என்றொரு சொல்லைப் போட்டிருப்பார். இதை அவர் எங்கேயிருந்து பெற்றாரென்றால், திருவாசகத்திலையிருந்து, அதிலை வரும் "சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார்..." என்று. ச.வி.யின் பலம் அது. எமது சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை குறிப்பாக ஆதரவற்று நோய் நொடிக்கு ஆளாகி வருந்தும் முதியவர்களுடைய உளைச்சல்கள் போன்ற பிரச்சினைகளை நுணுகி நோக்கிக் கவிப்பாடி வருபவர் ச.வி. இவ்வாறு பலமாற்றங்களைக் குறிப்பிட முடியும். இடையில், ஒரு மாற்றத்தைக் குறிப்பிட மறந்துவிட்டேன். யாப்பு எல்லைக்குள் நின்று கொண்டே எவ்வாறு, புதுமை செய்யலாம் என்பதற்கு சிறந்த உதாரணம் மஹாகவி. அவர் எழுதியவை யாப்புச் சார்ந்தனவையே. சில புதுக்கவிதைகள் மாதிரிக் கோலம் காட்டினாலும், அவை அகவற்பாக்களாகவே இருக்கும். அச்சீடும் முறையிலே புதுக்கவிதை மாதிரித் தெரியும். முருகையனும் இவ்வுத்தியைப் பல இடங்களிலும் பின்பற்றுகின்றவர்.

மஹாகவி, தா.இராமலிங்கம், வ.ச.ச.ஜெயபாலன், சேரன், க.வில்வரத்தினம் என்று தொடரும் இவ்வரிசை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வரிசை முடிந்த முடிவானதல்ல. முழுமையான பட்டியல்ல. உடனடியாக எழுந்தமானமாகச் சொல்லும் போது விரிவாகவும் பூரணமாகவும் சொல்லிவிடமுடியாது. உடனே நினைவுக்கு வருகின்றவர்களை மட்டும் சொல்லியுள்ளேன்.

தற்போது பலரும் நோக்கப்படவேண்டியவர்களாக உள்ளனர். தொடரும்போர், இடப்பெயர்வு, பொருளாதாரத்தடை முதலியவற்றாலு் ஏற்பட்டுள்ள வாழ்வின் அவலத்தை யாப்புள் நின்றும் யாப்பை மீறியும் இவர்கள் பாடி வருகின்றனர். இவர்களின் கவிதைகளை நுணுகி நோக்கி நாம் தனித்த போக்குகளை இனங்காண வேண்டும்.

கேள்வி: ஈழத்தில் கவியரங்கு செத்துப்போய்விட்டதாக விமர்சகர்கள் கூறியுள்ளனர். நீங்கள் ஒரு வெற்றிகரமான கவியரங்குக் கவிஞரும் கூட இதை ஏற்றுக்கொள்கிறீர்களா?

சோ.ப.: கவியரங்கு செத்துவிட்டதென்பதை நான் ஒரு காலமும் ஏற்றுக்கொள்ளாமாட்டேன். கவிதை, ஆதிகாலத்தில் செவிக்குரிய - கேட்டதற்குரிய கலையாகவே இருந்து வந்தது. காலப்போக்கிலேயே கவிதையை ஏட்டிலே அல்லது அச்சிலே பார்க்கிற வழக்கம் ஏற்பட்டது. ஏட்டில் பார்த்துப் படித்தாலும், எம்முடைய மனசுக்குள்ளே... மனச்செவிக்குக் கவிதையினடைய ஓசை கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கும். கவிதையோடு நிரம்பிய பரிச்சயமும் உட்படாட்டமும் உடையவர்கள் இதை உணர்வார்கள். நான் கவிதையைப் படிக்கின்றபோது, சிலவேளை. முதலாவது பகுதியில் அல்லது முதலாவது பகுதி முடியிறதுக்கிடையில் என் மனதுக்குள் அக்கவிதைக்குரிய இனங்காணப்பட்ட ஓசையைக் கண்டறிந்து, நான் அதற்கு மாறிவிடுவேன். நீங்கள் ஒரு கவிதையை உரத்து வாசிக்கும்படி தருவீர்களாயின், நான் கொஞ்ச நேரம் மௌனமாகப் பார்த்துவிட்டு படித்தால் ஒரே மூச்சில் சரியான ஓசைக்குப் போவேன். அவகாசம் தராமல் வாசிக்கச் சொன்னால் ஒரு சில வரிகள் தாண்டுகிற அளவிலே சரியான ஓசைக்கு வந்துவிடுவேன். இது என்னுடைய தமிழ்க்கவிதைப் பரிச்சயத்தால் வந்ததொரு விடயம். கவியரங்குகளிலே என்ன நடக்கிறது என்றால், நாங்கள் எங்களுடைய கவிதைகளைப் படிக்கின்றோம். அவற்றை நேயர்கள் கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் இந்த ஓசை பற்றிய ஒரு பொதுமை இருக்கும். அவர்களுக்கு பரிச்சயமானதாக இருக்கும். நான் முன்பு குறிப்பிட்டேனே... லயம்... நான் படிக்கின்ற லயம், எந்த லயத்திலே உணரமுடியும். நவீனமாகச் சொல்வதானால், ஒரே wave length இல் - அலைவரிசையிலே இருசாராரும், கவிஞனும் கேட்கிற ரசிகனும் இணைந்துகொள்கின்றனர். இதுதான் அங்கே நடக்கிறது.

இப்பொழுது கவிதை கட்டுலமாகிவிட்டது என்று ஒரு கட்சி பேசுகிறது. அச்சுவாகனம், நூற்பண்படு முதலியவற்றால் எல்லாமே கட்டுலனுக்குரியனவாகி மௌன வாசிப்புக்கு உரியன ஆகிவிட்டாலும் கூட எங்களடைய மனச்செவிக்கு கவிதையினுடைய ஓசை, லயம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும்.

ஆபிரிக்க கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த Ulli Bier எனும் ஜேர்மனியர் சொல்லியிருக்கிறார். 'கவிதை தன்னுடைய வேர்களை நோக்கித் திரும்பவேண்டும். பூர்வீக ஆபிரிக்காவில் கவிதை படிக்கப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் பாடப்பட்டது. கூடவே ஆடப்பட்டது. இவ்வாறு கவிதையை மீள வேர்களை நோக்கி திரும்பவேண்டும். அதாவது, அதனை இசையோடு சேர்க்க வேண்டும்.' என்று சொல்லியுள்ளார். இந்தக் கருத்து தற்போதைய நவீன காலத்தில் இருக்கிறது என்பதனைத் தான் சொல்ல வருகின்றேன்.

கவிதை கட்டுலமாகிவிட்டது, ஓசையை விட்டுப் பிரிந்து வந்துவிட்டது என்கிற கட்சியைத் தூக்கிப் பிடிக்கிறார்கள். நான் சொன்ன மேற்படி உல்லிய கருத்தும் நவீன காலத்தில் இருக்கிறதென்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

கேள்வி: நிறைவாக தற்கால இளம் கவிஞர்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகின்றீர்கள்? அவர்களை நெறிப்படுத்த ஏதேனும் கூறவிரும்புகின்றீர்களா?

சோ.ப.: இன்றைய கவிஞர்களிடமுள்ள அடிப்படைப் பிரச்சினை ஒன்ற குறித்துக் கருத்துக்கூறுதல் வேண்டும். அவர்கள் பழுந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிக்கின்றார்கள் இல்லை. இப்படிச் சொல்கிறதாலே அவர்கள் என்மீது கோபங்கொள்ளக்கூடும். படிக்கிறவர்கள் ஒரு சிலபேர் இருக்கவும் கூடும். சரி. பழசுதான் படிக்கவில்லை. நவீன தமிழ்க்கவிதைகளைதானும் படிக்கின்றார்களா? இன்றைய புதுக்கவிஞர்கள் நமது மரபுத் தமிழ்ச் செழுமையை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதே எனது அறிவுரையாகும்.

“The Poetry of a Jaffna Man”

conversation with Imaad Majeed of the weekend leader.

Born and raised in jaffna, “Sopa” (Pathmanathan) is a poet and translator who has worked as a teacher for most of his life, serving as Principal of the Palaly Training College, from 1996 to 1999. He is currently the President of the Saiva Children’s Home, which falls under the purview of the Hindu Board of Education – an organization that provides food, shelter, clothing, healthcare, education and vocational training to children affected by the 30 year conflict, those from broken homes, and those from families below the poverty line.

The rhythmic nuances of the written word first struck chord with Sopa, when, as a child, he listened to traditional religious discourse, or Kadaparagasangam, sung at the kovil; “To, me, it was like watching an opera; I was possessed by the sonority and the rhythm, and so I began to write”.

Sopa’s poetry took a political angle around the 60s, with the elections that followed S.W.R.D Bandaranaike’s assassination. “People were being taken for a ride. “he said, indignantly. In the 70s, his poems would become satire on electioneering and on Tamil candidates.

“I have not written for the Tigers.” He declared, “They may have had a cause to fight for; I know that most Tamils felt the Tigers were justified in their actions as peaceful moves had failed.” But his concern was for the people caught in conflict. He claims he shares the psyche of the people, and is proud he did not run away. “Anyone who dons the uniform belongs to one caste and the gun is their symbol of authority. When the IPKF left in 1990, that vacuum was filled by the Tigers.”

The cover of his book of poetry, **Vadakiruthal**, depicts the scene of the October 1995 exodus of Valigamam when nearly five million were evacuated “wholesale” in the Riviresa Operation. “The Tigers could not contain the Army, and, so they said ‘Leave. or stay and be butchered by the Army,” The title poem asks which house has been demolished today, which bridge bombed, which mine blasted, which library burnt down, which child orphaned, which wife widowed, which woman defied, which mother’s l wail will be breaking the silence of the night”, and, tellingly, “where should we complain?”

“I have even written poems on the Government’s embargo on batteries, bicycle spare parts and fertilizer these were times when being caught with two pen-torch batteries on your person would get you into serious trouble,” he said. “Even pharmaceuticals were withheld.”

He spoke of how the plays of Dr. M. Shanmugalingam gave expression to the anguish of the community caught in the conflict. “I was convinced that it was the finest artistic expression of helplessness,” he said. “We were all witness to the struggle. It was not safe to express our feelings, at the time, as anyone could be mistaken for a militant.”, and described how it planted in him the urge to take on the task of translating Shanmugalingam’s work.

“At some points, I felt helpless, as he draws copiously from devotional and folk literature from the Tamil tradition. Folk idioms are difficult to translate.” He said.

Translation of poetry is a real challenge – as the famous quote from Robert Frost goes, “poetry is what is lost in translation!” Short stories, on the other hand, were not as challenging unless they made use of indigenous words, he claimed.

His translations have appeared in the Journal of South Asian Literature, and he has received the State Literary Award twice: in 2001, for his translation of African Literature to Tamil, and in 2011 for his translation of a Burmese monk’s tales. During the peace talks, Sopa worked on translation of Sinhala poetry, a project that stemmed from a meeting of writers from the North and South. Sopa’s original poetry, as well as his translation of Tamil poets, appears in (2013), an anthology of Sri Lankan poetry edited by Rajiva Wijesinha.

While attempting the translation of African poetry, Sopa chose to parallel the metrics with traditional Tamil meter. “I would try to absorb the rhythm of the original, and find one closest to that within the Tamil metrics,” he said. With the writings of Sinhala poets, Sopa chose to glide into free verse despite the original poems being in traditional form, because he felt the rhythm would suffer, as the poem had already lost some meaning between Sinhala and English. “In the traditional form, I could have created a good poem, but it would have deviated away from the original.” he said.

“A translation requires the translator to come to terms with the original idea of the creator. The discipline is to grasp, not to replace,”

Sopa was an upstart in the field of translation in the 80s, a time when, according to him, there was a dearth of trilingual persons. “The switch to the National Language in 1956 saw a decline in the use of the English language and far fewer multilingual persons – more so in Jaffna,” he said. When asked about Jaffna’s reading culture, Sopa expressed his concerns with the present generation’s fixation with the internet. “They are keen on studies, but those are the only books they touch.” He complained. “For 20 years, the students of jaffna studied under kerosene lamps, and yet they remain illuminated. Now, with new and improved access to technology, very few visit the library. They are buried in the internet.”

Despite this, he said there was evidence a new generation of writers from Jaffna is actively publishing their work “However, publishers are not willing to risk publishing poetry as it does not sell. I had to offer to purchase my own books from my publisher in order to convince them to take it on!” he said, adding sadly “There is no encouragement to pursue a literary career in Jaffna. You can recover part of your investment, if you win an award, but, you will be a loser in the long-run.”

Sensitive Transcreations

A.J. CANAGARATNA

S. Pathmanathan - a Tamil poet in his own right and a notable translator who gave us *African Poems* (2001) has now turned his attention to the Sri Lankan Southern Muse in this path-finding work dedicated to the *Hffu Group* which has striven against all odds to bring Sinhala and Tamil artistes together as a first step towards improving Sinhala-Tamil ties.

Altogether - poems from South Sri Lanka are transcreated here. Wisely, Pathmanathan does not confine himself to poets writing in English: all the 'canonical' figures of Sri Lankan English poetry, with the notable exception of the late Patrick Fernando, are represented here by their best (or best-known) poems. Unfortunately Jean Arasanayagam is represented here by *Remembering Nallur- 1984* which, in my opinion, is one of her weaker poems: it seems somewhat strained, overwrought and unconvincing in its attempt to superimpose images of war, death and destruction on typical Nallur temple festival scenes. She has written more memorable poems and it's a pity that Pathmanathan opted to transcreate this poem perhaps because it centres round a temple which is close to the Jaffna Tamil Hindu psyche, especially in the aftermath of Black July '83.

Pathmanathan has also transcreated (via English renderings) Sinhala poets like Mahagamasekera, Parakrama Kodituwakku, Monica Ruwanpathirana and Ariyawansa Ranaweera. So one could say that this slim volume (neatly produced with a computer graphics designed cover) is a representative collection of the Southern Muse.

PERSONA

The first poem is Mahaga masekera's *Prabuddha* (English rendering by Ranjini Obeysekera). The poet dons the *persona* of an ordinary man who was not born to riches to implicitly critique (not through abstract arguments but by confronting the ideal with mundane realities) the Buddhist ideal of renunciation. The speaker says he cannot renounce his family because if he does so, his wife and infants will ultimately starve to death. Thus it's the compassion he feels towards his family (glossed as attachment by Buddhism) which prevents him from turning his back on them. The poem concludes by his appealing to Prince Siddhartha to show him a way whereby not only he as a lone individual but also along with thousands of others collectively, can sever the ties of attachment. There's one other poem by Mahaga masekera, *The Moon and New York City*, which expresses the sense of complete alienation felt by the poet in this concrete jungle. When he opens the window and looks skywards he sees the familiar moon which immediately brings back nostalgic memories of the moon-lit paddy fields in his native village and of the full moon lighting up the bo tree in the village temple, every Poya Day.

Prabuddha is immediately followed by Ariyawansa Ranaweera's *Rahula is Born* (English rendering by E. M. G. Edirisinghe). In tone, this is the diametrical opposite of Mahagamasekera's poem. The poet imagines Siddhartha addressing his son Rahula: "Sleep, search for me not, my son so tender A world full of bliss unto you I render."

Compared with Mahaga masekera's radical view, this poem expresses well the orthodox, conventional view.

Space will not permit me to comment on all the poems. Therefore I shall concentrate on those that appeal to me.

MOVING

His transcreations of some of Anne Ranasinghe's Holocaust poems are as moving as the English originals. As Prof. Ashley Halpe has aptly observed "Anne Ranasinghe has made an aesthetic and ethic of memory." In July '83 in Sri Lanka, 40 years later:

"and I -though related
only by marriage

feel myself both victim and accused" Incidentally, I wonder whether Anne Ranasinghe has written a poem (or poems) about the terrible plight of the Palestinians who are being brutally victimised by the Israelis, a once-oppressed people. Which only goes to show that there is no special virtue in being an oppressed people because they are just as likely to become brutal oppressors themselves overnight: there are local examples close to hand. All this is by the way and not intended as disparagement of her undoubted poetic talent or to cast aspersions on her patent sincerity.

I must thank Pathmanathan for his discovery of Upananda Karunatileke's poem *Corbett's Gap* where the poet subtly and unobtusively transforms topography into a symbolic landscape:

**"And the boy said, "This is the Gap"
We thought we could see far below,
But there was only mistwirling, so we headed back.
The boy pointing out as we descended.
Their row of gloomy line rooms,**

Where women after teaplucking pattered around
 Watching across the slop the tennis by the summer house.
 And tea served English style.”

Another noteworthy poem is Karunatileke’s *Nineteen Fifty Six – Part 2* where the poet narrates his experience of

“The second spell of duty that election week
 Was a tea extate town
 Steep crossroad in a mountain bazaar.
 Deafened by waterfalls.”
 He goes on to relate:
 “Was it your luck, love, or the black cat’s
 That found us that night in a cosy estate bungalow
 Magically empty.
 The sad South Indian type who cooked our dinner
 Appeared lonely and wanted to talk.
 We asked him about tomorrow’s poll
 And found out the reason for his sadness.
 He had voted, he said, with all the lusty joy of voting
 In every election since Independence
 He couldn’t vote on the morrow.
 He was no more a citizen” (emphasis mine).
 There’s a further twist of the knife at the end:
 “By strange chance it was our polls rusult.
 It brought a pang of sadness for our previous evening’s caretaker.
 The name over the radio was that of the bazaar lawyer.”

How much more powerful these lines are – because they focus on a concrete person than all the harangues in Parliament about the disenfranchisement of the Indian tea estate workers by the then UNP Government because their votes had helped to return predominantly leftwing candidates in the upcountry electorates in the very first General Election, held in 1947.

REPUTED

I now turn to his renderings of Yasmine Gooneratne’s *Big Match* 1983 and Basil Fernando’s *Yet Another Incident in July ’83*. The former is beter known and reputed for its sophistication, irony and balance. As a Tamil, when I look at the poem more closely I think the comparison with the *Big match* is completely askew (after all, there was only one team playing!) and somewhat callous though it masquerades as sophisticated irony. Her cock-eyed balance amounts only to this: A hundred guns raised above Jaffna’s palmyra fences’. Apart from the stereotype of the Palmyra fences (no longer true even of the villages), only poetic licence can sanction the reference to a hundred guns. At the time of the ambush of the military patrol in July 83, there were less than fifteen hard-core militants. Thanks to President JR’s (and his henchmen’s) ill-conceived pogrom, the ranks of the militants have swelled since then much to the discomfiture (to put it mildly) of successive governments. If Yasmine’s poem is suave, Basil’s is stark. Its language is spare and unembellished:

“Yet I remember
 the way they stopped that car,
 the mob. There were four in that car, a girl, a boy (between four and five it seemed) and
 theri

parents – I guessed – the man and the woman.
 It was in the same way they stopped other cars.
 I did not notice any marked difference. A few questions in gay mood, not to make a
 mistake.
 I suppose then they proceeded to
 action, by then routine
 Pouring
 petrol and all that stuff.
 Then someone noticing something odd
 as it were, opened the two left side doors took away the two children crying and resisting
 as they were moved away from their parents...
 Someone practical was quick,
 lighting a match efficiently.
 An instant fire followed, adding one more.
 Then suddenly the man inside
 breaking open the door; was out, his shirt already on
 fire and hair too. Then bending,
 too his two children. Not even
 looking around as if executing a calculated
 decision, he resolutely
 re-entered the car.
 Once inside he closed the door
 himself – I heard the noise distinctly.

Still the ruined car
 is there, by the road-side
 with other such things. May be
 the municipality will remove it one of these days
 to the Capital's garbage pit.
 The cleanliness of the Capital
 receives Authority's top priority.

CONCIOUSNESS

Though the poet had stated later that he had not witnessed this particular incident personally,
 his poem is virtually an eye-witness, report and by its very matter-of-factness it sears our
 consciousness and conscience and is as heartrending as John Hersey's Hiroshima.

I'd like to wind up with a reference to Sopa's effective renderings of Parakrama Kodituwakku's
 Kusumawathi and Court Inquiry of a Revolutionary and Monica Ruwanpathirana's Podiduwa and
 Street walker. They introduce into poetic discourse the hithertomuted voice of the marginalised
 and the downtrodden, something barely audible in Sri Lankan English poetic discourse, with the
 possible exception of the late Lakdasa Wickramasingha's 'The Death of Ashanthi.' I'm afraid I
 cannot agree with my friend Gamini Haththotuwegama's assessment of this poem: "His concern
 for the humble is best seen in that most gentle and moving story told by this gifted story-teller-
 The Death of Ashanthi, with its many-sided observations and its perfect direction and control
 of feeling. "Though Lakdasa's poem is a harsh expose of the sexploitation of the servant girl by

the aristocrats (the poem bears the sub-title Nuwarawalauva Kotte 1974) and others the reader's indignation and sympathy are somewhat dissipated by the touch of romanticism in the lines:

**I noticed her ear-lobes
They were longer than usual as if
gold rings of great intricacy
and weight had hung from them"**

These lines are reminiscent of Baudelaire's To a Red Haired Beggar Girl where the poet indulges in erotic fantasies which have little to do with the beggar-girl:

**"Gaping tatters in each garment prove
Your calling is not only beggary
but beauty as well,
and to a poet qually 'reduced'
the frail and freckled body you display
makes its own appeal – queens in velvet buckins take the stage
less regally than you wade through the mud
in your wooden clogs"**

(Richard Howard's translation)

Gaudelaire's poem oscillates between these erotic fancies he's indulging in and the wretched reality:

**"Meanwhile here you are, begging scraps
doled out by the local table d' hote at the kitchen door."**

Lakdasa's poem moves from Ashanthi's marsh howl', with the focus shifting to her earlobes and it ends on a rather surreal, danse macabre note:

**"and then the familiar black stork
danced in the hall
once more, among an army of spines,
an army of men centuries old who watched and gloated
as she lay upon my lap, packed with white seed."**

Way back in 1988 when prof. Rajiva Wijesinha published his pioneering anthology of Sri Lankan English poets he had to tackle head – on the question whether there were any worthwhile poems being written in English by Sri Lankans. Now that particular question has been answered once and for all with a resounding 'yes', I would like to conclude by urging him to publish a new, expanded edition covering not only Sri Lankan poets writing in English but also representative Sinhala and Tamil poets transcreated in English. Such an anthology will be truly representative of the Sri Lankan Muse.

South Asian Conversations: CBC Radio I

S. Pathmanathan is a highly regarded Tamil translator as well as an accomplished poet. He is best known for his English translations of the plays of Shanmugalingam, a pioneering Tamil dramatist whose work reflects the turmoil of the civil war. Pathmanathan is also a co translator of a poetry anthology, that brings together the works of the Sinhalese and Tamil writers.

He was born in Jaffna in 1939 and he still lives in the outskirts of the town where I went to see him.

You began your education well in the Island when it was governed by Britain - when English was the medium of instruction up to 1948.

No. It continued I think upto 1956. Because 48 to 56 was a transitionary phase and English education and the legacy of the British rule lingered up to 1956. It was only after Bandaranayake came to power and he wanted to change the face of Ceylon and make it a very typically Sinhala Buddhist country. Things really did begin changing. Till then it was just a continuation of a colonial system. So English education continued I might say until 1956. By which time I was also leaving school to find employment.

Then you say in 1956 the government tried to transform the country. What happened in terms of language?

The one who ushered in this change was Mr. Bandaranayake, the father of the former President Chandrika Kumaratunga and the husband of the first woman Prime Minister Srimavo Bandaranayake. He was the man who ushered a new era. He said it was the people's era. Apeanduwa in sinhala. meant our government. The inference being upto now it was somebody else's government. It is 'our government' he emphasized that and this our government also meant

our language, our religion, our indigenous medicine, our culture... the first thing that he gave priority to was language. 'Sinhala only' he said, our leaders who said we don't object to Sinhala but it should not be Sinhala only. It should be Tamil also. That is where we came into conflict with Bandaranayake philosophy. Sinhala only meant Tamil was relegated to an inferior status. Of course English too was relegated. But English continued because it was indispensable. And ironically Mr. Bandaranayake spoke perfect English. He had been to Oxford University and was one of the great orators we had seen. So it's an irony. He was the one who championed Sinhala and this meant that the Tamils felt second class in their own country. Up to this time they were on par with the Sinhalese because English was the official language and your language is nowhere. English was also expected to phase out in time to come. That was the expectation. So there was a lot of bitterness among the Tamils.

And do you remember how you felt then?

There was so much of passion, there was so much of hurt and you know humiliation we felt. Our leaders who tried to protest were rudely beaten-up. The very first peaceful demonstrators against the move were rudely beaten-up in the capital. There was no getting back. It was Sinhala only and then Mr. Bandaranayake himself came out with a formula. he said "Reasonable use of Tamil" could be accommodated. After prolonged negotiations he came to Sinhala only with the reasonable use of Tamil.

... What that means...

Of course that was a compromise. That was a short of accommodating the demands of the Tamil leaders. He said "all right, in the North and East a Tamil citizen could communicate with the government in Tamil. In the North and East Tamil will also be the language of the courts.

Yea... Yea

That was very reasonable indeed. It was, I should say generous of him to agree to it. But the problem is such things are in the letter of the law. These are not implemented. These are not faithfully followed by those who execute those laws, by the very government Departments. They continue to work in Sinhala or to work in English. Even now the situation has not changed. If you want to get something done, if I write in Tamil it won't be attended to except at the very local level. So... this situation remains, sadly.

You left Jaffna. for the South when you finished school.

Why did you leave this area? Why Colombo?

Yea. It was you know usual for young men, after schooling, to look for jobs. Most young men of my time would do that and the clerical jobs were the most sought after jobs for the Jaffna Tamils. They were doing very well. That is what you call managerial jobs these days. There wasn't any animosity between the southerners and the Northerners. The Sinhalese and the Tamils at that stage. Things were only brewing up then it flared up later in 58. But till then we were able to go round quite easily, quite amicably with the Sinhalese in the south. In fact the office to which I first went, that is I went as a telephonist and the majority was Sinhalese and there was a sizable number of Tamils and we used to work together amicably. There was no problem.

And what happened in 58?

That was two years after the passage of the language Act and the agitation was going on for

parity of status, for reasonable use of Tamil and things like that. And by 1957 Mr. Bandaranayake had come to an agreement with the Tamil leader Chelvanayagam and signed the Pact for the settlement of these issues. Most of the things which we are breaking our heads with these days about alienation of land, about decentralization and things like that were contained in the B - C pact of 1957. No less person than President Chandrika Kumaratunga had said that it was a great mistake to have abrogated the B-C pact of 1957, which could have settled things once and for all. But what happened? There were radicals who were agitating for the abrogation of the pact.

From both sides?

Yea, there was a sort of agitation from here, from the North, some leaders, for political and personal reasons they said 'this is not enough'. On that side they said "you are conceding too much to the Tamils. and so there was a demonstration, a sort of satyagraha at the Prime Minister's residence. The Prime Minister - it is on record - bowed down to the pressure of the Buddhist clergy and he said the pact is no more! And from then started all the troubles and the culmination of it was in 1958. And there was rioting and Tamils were attacked, killed, Their houses looted and they were displaced, and as a young man of 18. I ended up in the refugee camp at Royal College where we stayed for two weeks. Of course we were not harmed. And after two weeks. Of course we were not harmed. And after two weeks we were sent by ship to the North. Six ships carrying all the Tamil refugees from Colombo to the North. And that started in 58. It was repeated in 1977 and it was repeated in 1983. Everytime a large scale rioting takes place. The Tamils end up as refugees. They are sent to their areas where they are considered to be safe.

And you came back to North?

Yea, I came back. I was here. And of course there were nothing else to do. We were unemployed. And how long could we remain like that? The government said things are under control now. You can get back. So slowly by the end of 1958 four to five months after the rioting and the city had returned to normal. I went back and worked for another six years or so... And all this time I was dreaming of becoming a teacher. I was doing my work alright but in my heart of hearts, I wanted to get out from the daily routine of office work - what you call - pen pushing job. And the first opportunity came in 1964. I grabbed it. You won't believe it was for half the pay I used to get under government and I accepted it. Because my passion for teaching was such.

And you studied in England

Yea. That was later you know. I got a lecturer's appointment at the very same Teachers' College where I was trained, so long ago. I was very happy. and that same year the British Council offered scholarships for lecturers of English. So that was how I went to Reading in September 1983, three months after my appointment as lecturer.

And it was on the eve of the riots of 1983

Yea. The country was in the grip of the riots. Things were not back to normal. Travelling had become, seriously disrupted. There was a total breakdown of communications.

Then you had to consider not to return to Sri Lanka during this, uncertain period.

Yea. It was an option

As so many others stayed there.

I will tell you this. There were some friends in UK. Some sons and daughters of my colleagues

and so on. Because when I went to UK, I was about 44 years old. There were the younger crowd who had themselves migrated to UK and who were permanent residents there. They said "are you mad to get back to Sri Lanka? Sri Lanka is in a hopeless position. So stay on. If you are not allowed to stay in UK, you can proceed to Australia and so on. 'I said' "I have a duty to get back to my country. Come what may, I will go back" and I came back. Some people didn't come back at all.

I know. Did you every regret the choice you made

No. I have no regrets. I have no regrets at all. I am happy. After my return I had been through many experiences, displacement conflicts, bombing, shelling... I had to hide in bunkers and so on. But I never, for a moment, regretted I made a blunder. No. I think I did the right thing to be with my family, with my people, with my students and with my institution. **S. Pathmanathan, you had a long stint here in Jaffna as a teacher of English and also as a poet. But you worked as a translator that I wanted to discuss this facet of yours because it when go to cross the borders ethnic, cultural linguistic.**

Yea.

You also translated Sinhalese poetry and those from the fiction collection that brings together the works of Sinhalese and Tamil writers. Can you tell me about how that happened?

Yea. That happened in somewhere in 2002. I should say. I have been teaching Poetry written by Sinhalese poets. Sinhalese poets writing in English. And I found that these poets had been quite sensible. They had been unbiased. They had been holding the scale even in matters pertaining to race relations or ethnic relations. They didn't take extreme ant-Tamil stances. So I was very happy. I thought these people have done something wonderful. And the Tamil reader must be imagining that all the Sinhalese poets are pro Sinhala? They consider themselves superior and the Tamils inferior. So that prompted me to write. And the climate was favourable. Because from 2002 upto 2004 or so... That was the time of Peace. There was total ceasefire. A team of Sinhalese writers from the South visited the North and some of us from the North went to the South. And there was a semblance of dialogue at least. So I worked pretty fast and brought out this collection and also later on when I translated three plays by Shanmugalingam, the reception was excellent. Because for the first time.

Shanmugalingam is a tamil playwright

The foremost playwright in Tamil.

And you translated his works from Tamil into English.

Yea. He has written and produced a lot of plays. I chose three plays and translated them into English. It was well received. For the first time what the Tamil theatre has been working on was laid bare for the Sinhalese audience. So I am very contented. I am very happy that I did something worthwhile in my own way in bridging the gaps.

Do you think this there's greater opportunity now for interaction or dialogue between Tamil and Sinhalese people.

Yes. There is greater opportunity. But I would qualify by saying that the political climate should also become a little more conducive, for us to work on these literary and cultural projects, the political climate is somewhat frustrating as it is now. When still an acceptable settlement has not

80.125

been arrived two years after the war. So there is, you know, bitterness amongst the Tamils. If a settlement is forthcoming and if it is acceptable to everyone this should be a heaven of a country for us to live in and then there will be .. I promise - a cultural and literary upsurge, which will make this country a heaven on earth.

What would you consider an acceptable settlement for the Tamils.

Of course you have been here last week. The President had been telling us 'I will go upto 13+. But he has not spelt out what he means by that.

What does he mean repeating it off and on?

Yea, you know, the 13th amendment to the constitution which was made in 1987 with the Indo Sri Lankan Peace Accord. Indo – Sri Lankan Peace Accord gave a larger degree of devolution. Land rights to the North and the East. That is, the Provincial councils will have land rights. Rights over the alienation of land and settlement will be their business. And of course the use of Tamil as an administrative language and so on. This devolution package has already been contained in the amendment 13. So the question is will the government faithfully implement rather than claiming" we will go beyond that; we will do everything for the Tamil people rather Let them faithfully stick to what they have been saying or assuring us from time to time. Up to last week the President has been assuring the Tamils several people have given such assurances. But the Tamils have a bitter experience. Bitter memories of broken pacts, torn agreements, words not kept. This is how our history. So nobody should blame the Tamils for not having faith in the promises held out by any government. Because successive governments have let down the Tamils. So the Tamils are bitter about it. The Tamils are offended. They are hurt. Because they are the ones who suffered. They are the ones who went through the annihilation at the culmination of the 2009 war. They are the affected party. So they should be given some sort of concession; some sort of relief. And that is not forthcoming. Relief work is being done at a very modest level. It's not just the repairing of roads, or rehabilitation people that matters. Larger issues are still at stake, I am afraid. And I might tell you this, basically the Tamil rural people and the Sinhalese rural people are very fine. They are harmless. They are innocent. It's only the politicians who whip up emotions for their own ends and push the country into the abyss. I see people coming this way on pilgrimage to Naagadeepa, to Nallur. They worship kike anyone of us. There is no difference. No animosity. They are all very kind, smiling warm people. So also the Tamils who go to Kataragama in the South. They don't feel themselves alien there. It is their God. They are worshipping. The presiding deity at Katragama is a Hindu Deity, worshipped by both the Sinhalese and the Tamils. So we have so many factors in common. Much can be done in bringing these two ethnic groups together, inspite of the big cleavage that has been created by politics.

I am glad to have the time with you.

Thank you very much.

Yea. Thank you.

Review by Prof. K. Satchidanandan
Sri Lankan stories

Tamil short story in Sri Lanka is not entirely free from the hangovers of a conventional past. But some stories capture the estrangement and the dilemma of the Tamil ethnic-religious-linguistic minority in a country dominated by Sinhala-speaking Buddhists.

One of the many assignments I had during my recent Sri Lanka visit was the release of a book of Sri Lankan Tamil short stories in a highly readable English translation by S. Pathmanathan, popularly known as “Sopa”. The 12 stories in the collection (*Tamil Short Stories from Sri Lanka*, S. Godage & Brothers, Colombo, 2013), though translated at different times for different journals and anthologies, together provide the reader a glimpse into the diversity of the patterns of Tamil life on the island country, while Chelva Kana ganayakam’s informed introduction locates the collection in the modern narrative traditions of Sri Lanka. The attraction of these stories, which are not necessarily “great” in the aesthetic sense, is the way they narrate Tamil life in Sri Lanka.

Admittedly poetry, which has deeper roots in the literary tradition, has been more popular as a genre in recent Sri Lankan Tamil literature than short fiction and has perhaps better reflected the social turmoil and political violence in the country since the 1970s. But parallelly, short story, too, has been reinventing itself and finding its own niche. As a genre, it has a history of nine decades in Sri Lanka, but it has gained real significance in literary terms only since the 1960s. Until recently, the short story remained conventional in form as well as substance, realist but without actually confronting the specificities of ethnic and political conflict.

Tamil short story in Sri Lanka is not yet entirely free from the hangovers of that conventional past, and its chief mode continues to be premodern naturalism, unlike in most Indian languages, including Tamil where diverse kinds of experimentation

intertextuality, radical rereadings of myths and legends, use of unconventional structures and narrative modes and voices, symbolic, allegorical, surrealist/magical representations of reality, metanarrative mode have kept the form fresh and vibrant. To quote the introduction, "We see in them the residual influence of a previous generation of writers whose impulse was more spatial than temporal. They were not unaware of social or cultural issues, and in fact often drew attention to them, but their strength lay in framing the ordinary within a vision of consolidation. Writers were often sensitive to systemic forms of oppression, but in many instances, the experience of otherness was subsumed in a world view that was cohesive and benign." While some of the stories in the present collection, as also in *Bridging Connections* (edited by Rajiva Wijesinha, National Book Trust, Delhi, 2006), do reflect the trend, many of the stories have gone ahead to capture the estrangement and the dilemma of the Tamil ethnic-religious-linguistic minority in a country dominated by Sinhala speaking Buddhists.

TAMIL MUSLIM IDENTITY

But Tamil life is no monolith, and the problems the community faces are not the same everywhere. Tamil Muslims, for example, have their own lifestyle, identity and kinship forms. Look at Ottamavadi Arafath's story *Mooththamma*. The very atmosphere is set in a deeply local idiom: "In the sky the moon lay in the shape of a curd pan. It was motionless like set buffalo curd. The white clouds seemed to wrap it in an embrace. The roaring sea could be heard at a distance. The withering mango flowers were falling softly on the roof. The dogs howled without any cause and chased one another." A screeching swing and the crying *pakcul-rock* horned owl on the manchona-morinda tree complete the scene. *Mooththamma*, sitting cross-legged with a betel box on a mat under the tree, comes alive in the story narrated from the point of view of her little grandson. The cry of the *pakcul* is supposed to forebode a death in the family.

The story has many ominous signs that foretell death, like Aunt Rahuma's rooster crowing at an unusual hour. And the forebodings come true when *Mooththamma*, "the uncrowned queen of the village", dies of fever in the end, leaving a long trail of sweet memories for the grand child.

The story, while dealing with a child's first encounter with death, also provides us a glimpse of Muslim life in rural Sri Lanka. The narrative style with its underlying structure of kinships, professions and belief systems is strongly reminiscent of Indian writers like Vaikom Mohammed Basheer, Sarah Aboobacker and Abdul Bismillah.

Sritharan's *The Saga of Ramasamy* leads us to another pattern of existence: that of the coolies of the hill region. It resonates strongly in the context of the multiple displacements faced by the Tamil labourers in Sri Lanka. Tamil indentured labourers had been brought to Sri Lanka in two phases, first by the Dutch and later by the British, to work in the plantations. In the story, Ramasamy, a man from the hill country, from Gampola, is in search of his fortune in the north. It is with great hopes that he, along with his wife, Meenachi, and children, Sevanu

and Mookiah, goes to meet Karuppaiah, a distant relative. He has no money and walks several miles with his bag gage, partly along the never-ending gravel road through the jungle and partly along a tarred one ("Mankulam-Mullaitivu road is not just a tarred road. At times... it can transform itself into an epic, an autobiography"), almost on empty stomach. Finally they find a tractor going to Muthaiyan Katu, their destination.

It is driven by Karuppaiah's cousin. Karuppaiah himself is too poor to treat his guests properly. His attempt to borrow provisions from the landlady find no success; so he decides to catch hold of a hen. The hen belongs to his neighbour Rasa, who discovers the theft the next morning and Karuppaiah is thrashed. Ramasamy finds a job, but he is given only Rs.3, half of what was promised, when the day's hoeing is done.

The meandering story does not have a strong narrative content, yet it represents the paradoxes and dilemmas of the lives of Tamil labourers: Karuppaiah, on whom Ramasamy pins all his hopes, is himself so poor that he cannot feed his guests without stealing food. It is an allusive tale, ironic in its attempt to understand the marginalisation of one group of Tamils by another. One may well remember that the "native" Tamils had lent support to the disenfranchisement of the immigrant Tamil labourers (a dubious distinction, except for the difference in the length of time that the two groups have been in the country) in Sri Lanka, complicating the assumption of a monolithic Tamil community in the island nation.

Al Azoomath's *Despondency* presents the political impasse in the country by looking at its impact on the life of a single man, an estate dweller from Dickiriya, who wonders why all his friends are so much in love with their native towns that they crazily keep dashing to and fro and beam with joy when they come back. He was unable to visit the land that his family had got on lease at Matale for several years because of the conflict; now the Sirima-Shastri pact has enabled him to undertake the much postponed trip. As a worker who had left home in search of a job as soon as he completed his school education, he could never dream of having his own land; that is why he had gone for a lease in his birthplace that he had visited only on special occasions like when his father and brother died or his siblings got married or in 1977 and 1983 when they were chased out. His amma lived in Matale with the children of his brothers, one of whom had passed away and the other was working in Jeddah. His neighbours found fault with him for abandoning his mother for a life in the faraway town.

He recalled Matale: "Matale was like my mind. Some surviving traditional buildings smiled shyly. Many free verses looked haughtily. Familiar, though not closely acquainted, figures plodded by-backs bent, gray-haired, sans teeth. The Gombiliwela stream had been rejuvenated by the Mahaweli Project-like an old woman returning from Saudi Arabia." Once he reaches the place everything is restored to him: places, people, relatives, friends. His amma was the happiest of all. And when he was to depart with his son the following morning, she condensed a whole decade into her question: "When will you come again?" The story revolves round the binary of belonging and alienation; by the time it concludes, their border becomes vague and uncertain; the distance shrinks. Matale, which was a space within, becomes a real place peopled by friends and acquaintances and the protagonist begins to understand the meaning of nostalgia that he used to ridicule before this visit. Dislocation here leads to a permanent state of suspension.

Nanthi's *Question Keep Coming* explores the question of the discontent and rebellion of the Tamil youth in the context of an unjustified death. While the story is not overtly political, the systemic fear of political upheaval remains a constant motif. The story is not political *per se*, but about a climate in which the intrusive presence of politics is not far away. Shivaprakasam, the disciplinarian schoolmaster, is very critical of the youth of the day, and on his way to Idaikkadu to attend the funeral of his postmaster friend Saravanabavan's wife he actually suspects the boy sitting near him to be a terrorist since he is tightly holding a white canvas bag with red stripes which, he thinks, could well be carrying a bomb. He believes that all young men except his three sons who are all abroad are the cause of the chaos in his country. And his suspicion grows as the boy does not notice the temples and bow to the deities on the way. He also does not like girls befriending boys. He turns his head when a pregnant woman boards the bus, to avoid giving her a seat. He is full of complaints about everything in the world.

Reaching the friend's house, again he feels like a stranger as his friend is away where rituals are being performed to his wife and he is surrounded by peers who are seated here and there "like old storks in a dried-up pond". There is fear writ large on their faces as the lady had been killed by a shell that landed in the Sellasannithy temple when she was praying.

Strangely, the old men only say she should not have gone to the temple knowing there is an army camp near the temple. No one asks how there could be an army camp near the temple and whether human dwellings can be targeted by shells. The master now finds the "terrorist" boy he had met in the bus weeping and holding a torch in his hand: he is the postmaster's son and had been on his way to his mother's funeral!

The master is overcome with regret and he begins rethinking his attitudes: it is as if a lightning has struck his brain. He begins to ask questions he had never before asked: why, what for, by whom, when...? He hears the rolling of funeral drums being drowned in the sound of shells from the army camp. An array of people unjustly killed in the conflict passes before his eyes, from Kala Parameswaran to Rev. Wenceslaus and a thousand unknown civilians. He recalls one by one the events, from 1956 to 1983 (the notorious genocide was yet to happen when the story was written), and remembered all the victims: widows, orphans, violated women, maimed men, people who had lost everything they had. Only the children around are not scared, they are playing with *poovarasu* sticks for guns aimed at the passing army helicopter. And the bereaved son wears a determined look. The story is able to develop a subtle critique of the oppressive state through the protagonist's change of heart and make the readers ask themselves the questions he raises towards the end. The multiple perspectives the narrative provides suggests an air of indeterminacy that characterises the space in which it is played out.

REFUGEE STATUS

An Off-camp Refugee by Kohila Mahendran has also been written in a similar context. A middle-class lady, who had been indifferent to what was happening around her, even when bombers were appearing in her little son's nightmares, has a rude shock when she finds bullets being fired all around her. Soon news of arson, arrests and torture begins to trickle in: the troops are camping in a nearby temple. There is confusion on the streets and the woman too finds herself among the villagers with just the clothes she was wearing when she ran out of home and a small steel trunk that carried her possessions: she is a refugee now, along with her mother and five siblings. But being a professional woman from the middle class, she has no place in the refugee camps. And she has to look for a rented house. She has had no bath for four days and only very little food.

They find temporary refuge in her aunt's house: they call her "Colombo auntie". But the hostess is a "germophobe" obsessed with cleanliness, constantly warning and abusing her and her siblings for little lapses. They know they cannot stay there long. So they move out to share a home with a poor couple who appear caring and compassionate. But the lady of the house, Kamalam, is extremely conservative, always criticising her guests for combing their hair at night, for not fasting on Fridays or for going to school during their periods. But they have to put up with that as they have no choice. At the end of the story, the protagonist amends the saying "To a blind man who has lost his way dark and light are just the same", replacing "a blind man" with "the refugee". The story mixes humour with pathos and creates a situation where suffering exists but is also endured.

The Crooked Sword by Cheliyan is a humorous story that deals with the disillusionment of a child when he watches his king-like uncle who had seemed omnipotent to him fall prostrate before his boss and behaves like his slave: another kind of metamorphosis, a downward evolution, like what Gregor Samsa had experienced on that fatal morning. The fear of authority and the loss of it are both addressed by the narrative.

Faces by Uma Varatharajan presents a cross section of the Sri Lankan lower middle class as Nagulan meets people to collect the monthly instalments for sewing machines, each client finding a different excuse for evading payment. The story is full of hilarious encounters and points to the collapse of community.

Invocation by Ranjakumar is a surreal ghost story woven around Devan, a writer who eerily disappears from home one day. Rajeswari Balasubramaniam's *Who is Afraid of Ghosts*, too, is a ghost story where Mahadevan, an engineering student in England whose sister had committed suicide after a rape for political revenge, encounters a ghost in his rented room in St Albans. He soon learns that a despondent Sri Lankan Tamil nurse had taken her own life in that room after being deserted by an Englishman who had got her pregnant. The story reminds us that the past is hard to jettison and the diasporic experience is by now part of the Tamil experience in general even if the people are located outside Sri Lanka. The ghosts suggest shadows from the past that are hard to shake off.

Thirukkovil Kaviyuvan's *Chevvanthi* is a tragic romantic story where Chevvanthi's lover, Senthana, leaves for Colombo after a period of intense love and courtship. Senkai Aaliyan's *Watering Time* begins like a fable and ends up demonstrating how when human beings turn bestial, animals appear humane. These stories together can be said to be an attempt to narrate a community in all its diversity of life-experience, of dislocation and dispossession, of fear and indeterminacy, of longing and belonging.

Drama review:

Shanmugalingam's YARKOLO SATHURAR

Topical, Thought - provoking

S.PathrarB.t.hm, *Daily News, Wednesday july 23, 2003* Kulanthai Shanmugalingam is perhaps the only Tamil dramatist who has consistently been writing *I* producing plays over the last thirty years. Through his plays he has been commenting on the socio - political issues that were at the heart of a nation going through the most turbulent period of its history. Shan held the scale even, maintaining a balance giving expression to the stifled voice of the oppressed and, at the same time, not over reaching his limits, becoming fanatic in the process.

Thus "Shan" has highlighted the flaws in our educational setup, the bane of the dowry system and the hankering after false values. He has exposed the excesses of both the Sri Lankan and Indian armies, satirized the enthusiasm of the Tamils in seeking asylum abroad and made a strong case for the liberation of women.

From his days with Kalaiyarasu Sornalingam who excelled in Victorian romantic productions, Shanmugalingam has come a long way. It won't be an exaggeration to say that our land road to a Sri Lankan Tamil Theatre has landmarks most of which are Sht.MJ.'s. His theatre draws from many sources both Eastern and Western. He has made the Tamil theatre a powerful medium through which a discussion of the most topical / controversial issues becomes possible.

Shan's latest production *Yaarkolo sathurar* staged for the fourth time at the Kailasapathy hall on the 15th of June is a treatise of war. The title borrowed from the *Thiruvagasam* means literally "who is cleverer?". It is the appropriate time for a nation which suffered a severe shock and setback wrought on it by a bloody war which no one won, to pause and look back. Shan's characters do reflect upon the motives of those who wage wars and the codes of their conduct in the battlefield.

The *Gauravas* and the *Pandavas* are ranged against each other in *Gurushetra*. It is a war for possession of land. They have fought for twelve days. And it is the thirteenth day. The veteran, Drona *aacharya* for both the contending parties is on the *Gauvraava* side. He has vowed to take Yudhishtra captive. Drona has ranged his men in *Pathma vyooham* (lotus formation). On the *Pandava* side only Arjuna and Bhima are capable of breaking in to this formation. On this day Arjuna has accepted a challenge from the *Samsaptakas* and is engaged with them. So Yudhishtra sends the young Abhimanyu, son of Arjuna, to penetrate the enemy ranks. The valiant youth thrusts into the *vyooham* and inflicts heavy casualties among the *Gauvrava s*. Dryodan's son himself is slain. The king, grief-stricken, urges his commanders to kill Abimanyu by whatever means. So six *Maharathas* surround him. Unfortunately for Abhimanyu his uncle Krishna has taught him only the art of breaking into *vyooham*, but once the *vyooham* closes, he knows not how to beat a retreat. So the brave youth is trapped. He blows his conch for soliciting help. Bhima from another flank rushes to rescue him but Jeyadratha throws on his route Lord Shiva's garland which Bhima cannot step over. So the tragedy builds up. Abhimanyu stands alone, helpless. The six commanders play foul. One breaks his bow. Another kills his charioteer. And when Abhimanyu takes a sword and a shield, a third destroys them. The hero, now desperate, seizes a wheel to defend himself. He is hit by a mace wielded by Jeyadratha. And thus is recorded an unfair episode enacted by the most valiant of men.

Shanmugalingam exploits the Abhimanyu episode to provoke the audience to think about the war. He uses an old man, a woman and two children as narrators. As in Greek tragedy they comment on the action. They also serve as the voice of the audience. At the end of each battle they discuss the highlights- the victories, the losses, instances of valour and of foul play. This is not just a narrative but a serious probe. Here are two examples:

Boy: Why didn't Abhimanyu kill the fallen Duchathana?

Old man: Even you have developed a taste of killing.

Old man: Wars don't just occur. They are waged.

Boy: What will remain when war ends?

Old man: War will remain.

It is amazing, says Shan, that the feuding factions at the end of the day, go to the field, to pick up the bodies of the dead. They meet there without any malice- in fact they help one another to identify the bodies. They part cordially to meet as foes the following morning. One is reminded of an incident in the Iliad. Achilles slays Hector and ties his body to his chariot and drags it to his camp. Hector's father, Priam is grief stricken. That night he drives to the enemy camp and is received by Achilles himself who fee-for the old father, gives his son's body and gives him twelve days time to mourn for his son. Such a code of conduct cannot be expected in modern times. That makes Shan's play topical and relevant to us who have lived with war for so long that we tend to honour codes more in the breach. We have grown too complacent accepting that "all is fair in love and war".

True, tragedy involves the fall of a great hero. More important, though, is the conflict – the struggle of the protagonist with forces against which he is helpless. Furthermore, the tragic hero is gradually isolated: All these requirements are fulfilled in Abhimanyu. Interestingly, there are other characters, who through the inner struggle, render tragic dimensions to their characters. Yudhishtra is one. It is he who charges the young man with the formidable task of breaking the *Pathma vyooham*. He is answerable to the boy's father. He is laden with a sense of guilt. Orona is another tragic character. Arjuna is his favorite student. It is because of the stroke of fate he has to fight with the opposite camp. When the young 'brat' breaks his *vyooham*, he is full of admiration for him, but when he causes havoc on the *Gaurava* forces - and the king himself accuses him of partiality- he is outraged he 'organizes' the foul murder. Once it is committed he is overcome with remorse. The full range of all these emotions are well brought out by Thavendran.

Devanthy Sivanesan plays Abhimanyu. She does a wonderful job portraying valour, fearlessness, obedience, nobility and sagacity. Jeyadrathan is the 'villain' who deals the fatal blow with his mace on the helpless Abhimanyu. He is supposed to be from the Sindhu province. His physical appearance suits this role.

Mahabaratha is a store - house of sub plots which are artistically woven into the main story. They can also stand by themselves as excellent individual stories. The Abhimanyu story is one and Shan's interpretation of it makes timeless.

The play is highly stylized. Shanthiny Sivanesan's choreography is brilliant. Well- steeped in classical dance, she has taken up the challenge of training thirty-five young dancers for an epic performance. The audience is aghast watching the spectacle of quick movement of troops in various dance forms, to the thumping rhythms. More powerful perhaps is the wheel, ever present as a backdrop, for the *dharma* which is put to the test by the warring factions.

Shan insists that it is team work. Dr.S.Sivayokan has been the live wire of the whole venture. Besides functioning as coordinator, he was very much involved composing the music for the lyrics. Thavanathan Robert is an up and coming musician. His compositions are original and pulsing with life. As a singer par excellence Robert always brings out the appropriate *bhava*.

Murugaiyan, the lyric - writer, deserves special mention. As our leading poet well- versed in traditional Tamil poetry, he uses rhythms that suits the battle scenes with the ease typical of a master. Although the 'Aakkandy' (folk song) is an excellent piece, I have my reservations about its place in a purely classical ensemble.

The make-up, costumes, stage effects, sound and lighting have reached a perfection that gives credit to the School of Drama and Theatre. It is a costly production and Shan lamented that he couldn't see a packed hall. That was the reason why it had to be the last staging. I was fortunate to catch the last bus.

Ceylon Daily News,

සාහිත්‍ය - කලා සංග්‍රහය

සටහන සහ ඡායා සිතාරාජනී

(ක) හිතා වැඩි නිසා නව සිත අවදි වූ සො, පත්මනාදන් හරුණිය යාපනයේ සාහිත්‍ය ක්ෂේත්‍රයේ නමින් ලබාලානිමින් බැන වදා සිතුවේ නැත. කාර්මිකව සාහිත්‍ය ඉරුවරයා සාපයෙන් සිප්පු විද්‍යාලයේ ඉගෙන ගත් සො, පත්මනාදන් හරුණියගේ නව සිත සාහිත්‍ය වාඩි නිසා අවදි කළා පමණක් නොව ඔහු නිර්මාණය කළ කවිවල අඩුපාඩු ද පෙන්වා දී ඔහු දිවිමත් කළේය. ඉරුවරයාගේ නිවැරදි සවිස්තරයන් පුරුදු වූ හරුණියා විශ්ව බාහිර සාහිත්‍ය භාෂා ද රස මිත්තේය. මේ නව සිත අවදි වූයේ ඔහු අලොස සාහිත්‍ය පෙළ, උසස් පෙළ ඉගෙන ගන්නා කාලයේය. 1955-56 කාලවල ඔහු ලියූ කවි 'ආහන්දන්' නම් සකිපතා පුවත්පතක පළවිය. මෙතැන් ප්‍රකාශනවල ද පළවිය.

1960 ගණන්වල ලේක්හවුස් දායකනයේ පුවත්පතක් වන 'නිතකරන්' පුවත්පතට ඔහු කවි ලියන්නට පටන් ගත්තේය. එකල එහි ප්‍රධාන කර්තෘ වූයේ ඉංග්‍රීසි විදේශවේදී පළමු පන්ති සාමාර්ථයන් ලබාගත්, පසුව සාපනය විශ්වවිද්‍යාලයේ පළමු සහපති හා පළමු උපකුලපතිවරයා වූ මහාචාර්ය කැප්ලන්ගේ මහත්මා වූයේය. ඔහුගේ මෙහෙයවීමේ ද සො, පත්මනාදන් හරුණියට ලැබීණි. හෙතෙම එකල ලිපිකරු රැකියාවක් ලබාගෙන කොළඹ සිටි නිසා කැප්ලන්ගේ මහත්මා කැප්ලන්ගේ ද ඉඩ ලැබුණු බැවිනි. මේ කාලයේ ඔහු දැවස් කණ්ඩායමේ වින්තාමනී

ඉරිදා පුවත්පතටත්, දිනපති නම් දිනපතා පුවත්පතටත් ලිපි ලියන්නට ද පටන් ගත්තේය. විශ්වකීර්ති කවි දෙමළුව පරිවර්තනය ආරම්භ කළේ ද මේ කාලයේය. අවුකානු කවි රැසක් වින්තාමනී පුවත්පත මගින් හඳුන්වා දෙන්නට සො, පත්මනාදන් හරුණිය කවියාට හැකිවිය. යාපනයේ ආනන්දමාවේවේ උපන්, එහි සිහිවූ විද්‍යාලයෙන් උසස් පෙළ සමත් වී සො, පත්මනාදන් ලිපිකරුවකු ලෙස කොළඹට පැමිණියේ වැඩිදුර අධ්‍යාපනයට උදව් කරන්නට කෙනෙකු නොසිටි නිසාය. මව් සහ සීයා ඔහු ඉඩා කලදීම මෙතැන් සිටියා. ඔහු ඉඩා කල සිට බලයෙන් වැඩුණේ මාමා ළඟය. ඔහු පවුලේ තුන්වැන්නා වූ අතර, සමහරුර සමහරුරයන් 4 දෙනෙක් සිටියා. රැකියාවක් ලැබ ඔහු කොළඹට පැමිණියේ 1958 අප්‍රේල්වේය.

1964 වසරේ ඔහු ඉරුවරයන්ගේ ලැබී ඔහු යාපනයේ කොණ්ඩාවිල් රාමනුජන් විද්‍යාලයට ඉංග්‍රීසි ඉරුවරයකු ලෙස පැමිණියේය. වසර එක හමාරකින් පසු ඔහු පලාලී ඉරුවරයාලයේ ඉරු පුහුණුවට ඇතුළත් වී එම පුහුණුවෙන් පසු මුතුණම්මලයේ කමලානුම මහා විද්‍යාලයට පත්වීමක් ලැබුවේය. එහි සේවය කළ වසර හයක කාලය ඇතුළත එනම් 1969 වසරා වී පැවිණි වූයේ නිරිතේ ගම වූ කොණ්ඩාවිල් ගමේය. වසර හයකින් පසු කොණ්ඩාවිල් ම. විද්‍යාලයට මාරුවීමක් ලබාගෙන පැමිණි ඔහු බාහිර උපාධිය ද කළේය. 1983දී ඔහු ඉරු පුහුණුව ලැබූ පලාලී ඉරුවරයාලයේ ඉංග්‍රීසි දේශකයෙකු ලෙස පත්වීමක් ලැබුවේය.

සාහිත්‍ය පාඩම නිසා කවියකු වීම

සො. පත්මනාදන්

1965 එක්සත් ජනපදයේ රේසින් විශ්වවිද්‍යාලයට ඔහුගේ පැවැත්ම සො, පත්මනාදන් මහතා 1990දී පලාලී ඉරුවරයාලයේ උප විද්‍යාලයේ කතෘවරයා ලෙස විය. 1996 එහි විද්‍යාලයේ කතෘවරයා ලෙස දැක්වීමට වූ ඔහු 1999 දී විශ්‍රාම ගත්තේය.

අධ්‍යාපන ක්ෂේත්‍රයේ උසස් නිලධාරියකු ලෙසත් ලේඛකයකු, කවියකු හා විදේශයෙන් පරිවර්තකයකු ලෙසත් ප්‍රකට වූ සො, පත්මනාදන් (සෙහිසුරු) මහතා මොහොත්දොහ හඳුන්වන්නේ 'සොස' යන නමට නමිනි. ඔහු කල හා හරුණියකු ලෙස ඉදිරි ගමනට අහඹි දෙන්නට කොළඹ කලා කෘත්‍රික ඔහු ඔහුගේ නිර්මාණ කටයුතුවලට ද හැකි මෙය නිසාදෙමින් නව කොණ්ඩාවේ වත්මානය

ඉහළටම ගියේය. ඒ අතරවරයේ ඔහු ලියූ දේ, පරිවර්තනය කළ කවි එකතු කර ඒවා කෘතීන් ලෙස එමිදුණාටත් ඔහු විරාමයක් ලැබුවේ විශ්‍රාම ගත් පසුය.

ඔහුගේ පළමු කෘතිය ලෙස මුද්‍රණදායකයෙන් එළි දැක්වූයේ ඔහු හරුණියකු කාලේ සිට ලියූ කවි එකතුවකි. 1998 පළ කළ එය, එකල යාපනයේ මුද්‍රණ පහසුකම් නොමැතිවීම (කොළ-නිත්ත නිසා) නිසා පළ කළේ 'ඉරුවරයාලයේ', 'විවිධකිරිකල්' (උතුරේ ජීවත්වීම) එම කෘතියේ නමයි. 2000 වසරේදී පළ කළ අනුකූල කවි පරිවර්තන කෘතිය වූ 'අවුකානු කවිය' නමයි. 2000 වසරේ කොළඹ පරිවර්තන කෘතියට නිමි රජරජ සාහිත්‍ය සම්මානය ලැබිණි. 2003 වසරේ ඔහු විසින්, ඉංග්‍රීසියෙන් පළ වූ දකුණේ කවි

කිවිදියන්ගේ කවි දෙමළුව පරිවර්තනය කර 'කොන්දල-කෙසි කවිදේ' (දකුණු ලංකා කවි) නමින් කෘතියක් නිකුත් කළේය. එයට උතුරු පැහැනවි සාහිත්‍ය උළෙලේ පරිවර්තන සම්මානය හිමිවිය.

පරිවර්තකයකු වශයෙන්, සම්බන්ධීකාරකවරයකු වශයෙන් යුනිසෙෆ්, පුරුණවිද්‍යාලයේ, පැහැනවි වැනි ආයතනවලට සේවය සහයමින් ඔහු කම ලේඛන කටයුතු සෙමින් කරගෙන යන අතර, යාපනයේ විසි වසරක යුද්ධය තුළ ජීවිතය භාෂා ආවර්ජනය කරයි. කොළඹවිල්, කොණ්ඩාවිල් ප්‍රදේශයේ පුද්ගලික සිටි සොගේ හට නමිබි කරන සේයයන් 95 මෙහෙයුමේදී යාපනය දමා ගිය විට හැකිවිය. කොන්දලවිල් ප්‍රදේශයේ මිනිසුන්ගේ සිටි නැවත උපන්නට ඇති සාපනයේ දස දහස් ගණන් ජනතාවට මෙන් ජීවිතය අලුතින් ගොඩ නගන්නට සිදුවිය. මේ වන විට ඔහු පරිවර්තන කොළඹවිල් ප්‍රදේශයේය.

ඔහුගේ ඉගෙනීමේ දැඩි අවට කුඩා කල ලොකුයි. මිනිසුන් ලොකු හා, භෞමික මිනිසුන් අති විශ්ව ඉගෙනීමේදී, ඉගෙනීමේ හමුදාව සමඟ පුද්ගලිකව මිනිසුන් සාහිත්‍ය විද්‍යාලයේ අධ්‍යාපනවලට සිටියේ මං කතුල කැඩීල බැන්නවේ දාලා. කැප්ලන්වලින් පුවත්පත බලාගෙන සිටිය කාලයක් රි. ඉගෙනීමේ හමුදාව ඇවිල්ලා පල්ලිවිටියට කැපී දුන්නද? අවට දුන්නද? මේව දුන්නද අහන්න. මිගේ යනු ඉරුවරයාගේ නිවස කැප්ලන්, එනම් අහනකොට එයා කිව්වා, 'It is not difficult for has agun to get food' කියලා. එනම් කාලවල් පහුකරපු අති මේ දාඩ් යන්නම් සාමකාමී කාලය වූණේ නුකක් වටිනවා. මිනිස්සු සතුටු වීමට, ප්‍රාර්ථනා කරන්නේ, මේ හත්තවය පැවරීම සාමයක් වෙන්නයි.

பிடித்த பத்தும் இசைத்த ஐந்தும்

வடக்கிருத்தல்

எந்தவழி தரைகடல், வான் இவற்றினூடு
எமைநோக்கி யமன் வருவான் என்று பார்த்து
நொந்தவர்கள் நாங்கள். படுந் துன்பம் ஒவ்வோர்
நொடியும் உள. கொடியர் இருந் தீயில் நின்று
வெந்தவர்கள் நாங்கள்! அநியாயமாக
வெட்டுண்டும் சுடுபட்டும் வீழ்ந்தோர் நாங்கள்!
இந்துமா கடலைக் கேள், காற்றைக் கேள், இங்கு
எறிக்கின்ற வெயிலைக் கேள், எல்லாம் சொல்லும்!

கறுப்புச் சந்தைக் காரர்களே

கறுப்புச் சந்தைக் காரர்களே - நல்ல
காற்றடிக்குது தூற்றுங்களே
கறுப்புச் சந்தைக் காரர்களே.

சீனி விற்கிறீர், அரிசி விற்கிறீர்
தெயிலை விற்கிறீர், பொயிலை விற்கிறீர்
ஏணி வைப்பினும் எட்டொணாவிலை
ஏற்றி எங்களைச் சாகடிக்கிறீர்.
கறுப்புச் சந்தைக் காரர்களே.

உள்ளி விற்கிறீர், மல்லி விற்கிறீர்,
உயர்தர சவர்க்காரம் விற்கிறீர்
கொள்ளி வைக்கவும் விறகி லாதஇக்
கொடிய மண்ணில் உடம் கொடிபறக்குது
கறுப்புச் சந்தைக் காரர்களே.

குண்டு வெல்களுக்கே அஞ்சி ஓடலாம்
கொடிய வெஞ்சிறைப் பட்டு மீளலாம்
உங்கள் கைகளில் எங்கள் வாழ்க்கையா?
உய்ய வேறொரு மார்க்கம் இல்லையா?
கறுப்புச் சந்தைக் காரர்களே.
காற்றடிக்குது தூற்றுங்களே.

பெரியப்பு போட்ட சால்வை

அந்தக் காலத்தில்
அண்ணாமலை
புகழ்பெற்ற வைத்தியர்
சோமசுந்தரப் புலவர்
அண்ணாமலை புகழை
அருமையாகப் பாடியுள்ளார்
வைத்தியம் இலவசம்
கைநீட்டிக் காசுவாங்குவதில்லை
'அண்ணாமலை தொழுவார்பிணி'

சே.ப.ந

வழுவாவணம் அறுமே
சுதுமலையில்
வைத்தியர் முன்றிலில்
சனம் அலைமோதும்
விடியற்காலை நானுமணிக்கே
கூட்டம் கூடத் தொங்கிவிடும்.

அப்போது
மாமாவுக்குப் பக்கவாதம்
படுத்த படுக்கையில் கிடந்தார்
அண்ணாமலை வைத்தியம்
குறுக்குவழியாய்ப் போனால்
எங்கள் வீட்டிலிருந்து
அண்ணாமலை வீட்டுக்கு
இரண்டு மைல்தேறும்
மருந்து வாங்குறது பெரியப்பு
நாலு மணிக்கே எழும்பி
பொடிநடையிலை போய்விடுவார்
பொழுது விடிஞ்சு நாங்கள் எழும்பேக்கை
ஆள் வீட்டிலை நிற்கும்.

அன்றைக்கும் அப்படித்தான்
காலையிலை எழும்பி
பல்லு விளக்கிக் கொண்டு நிற்கிறன்
பெரியப்பு வருகுது
பரியாரியார் வீட்டாலை!
முதுகுப் பக்கத்திலையிருந்து
இரண்டு நாடா தொங்குது
சால்வைக்கு ஏது நாடா?
கிட்டப்போய்ப் பார்க்கிறன்
பெரியம்மாவின்ரை வெள்ளைப் பாவாடை!

விளங்கியிருது!
விடியப்பறம் வெளிக்கீடேக்கை
இருட்டிலை கொடியிலை
சால்வையோடை கிடந்த
பாவாடையை எடுத்து
தோளிலை போட்டுக்கொண்டு
சுதுமலை போய்வந்திருக்கு
மனுஷன்!

கல்லுளி மாங்கள்

வரதராச
வாட்டசாட்டமான ஆள்
பள்ளிநாள்களில் சாதனை படைத்த
விலையாட்டு வீரன்

இப்பொழுது ஆங்கில ஆசிரியர்
ஆனால் அவர் அக்கறையெல்லாம்
விளையாட்டுத்துறையில் தான்
வயமட்டத்திலும்
மாவட்டமட்டத்திலும்
வரதர் இல்லாத போட்டி இல்லை!

மனைவி சொல் தட்டாத
மனுஷன் வரதர்
அவர் மனைவி சரஸ்வதியும்
ஓர் ஆசிரியை
மனமொத்த தம்பதி
என்று ஊரே கொண்டாடும்
அன்று புரணை
விடுமுறை நாள்
வரதர் வளவு கூட்டி
குப்பைதாட்டு
தேங்காய் உரித்து
ஆட்டுக் கொட்டில் வேய்ந்து
துலாத்தள்ளி
யந்திரகதியில் வேலை செய்கிறார்
மதியந் திரும்புகிறது
சமையலில் மும்முரமாயிருந்த
சரஸ்வதி குரல்கொடுக்கிறா

'முருங்கையிலே
ஒரு காய்க்கிடக்கு
தட்டித் தாருங்கோ!
நீங்கள் குளிச்சிட்டுவர
நான் கறி இறக்கிப்போடுவன்!'
வரதர் அடிவளவுக்குப் போகிறார்
அண்ணாந்து மனைவி சொன்ன
ஒற்றை முருங்கைக் காயைத் தேடுகிறார்.
ம்ஹம்!...
"முருங்கையிலை ஒரு காயும் இல்லையப்பா!"
"தேற்றும் கண்ட நான் வடிவாப்பாருங்கோ!"
வரதர் மீண்டும் அடிவளவுக்குப் பயணமாகிறார்
'ஸ்கூஷ்' விளையாட்டில் திரும்பிவரும் பந்தாக
மீளுகிறார்
'எனக்குத் தெரியாது. நீரே போய்ப் பிடுங்கும்!'
'பால் பிழியுறன் அப்பா.
ஒருக்கா பொறுதியாய் பாருங்கோவன்!'
இம்முறை வரதர் நடையில் வேகம்!
மாக மடங்களும் மால்விடையும் பொன்
நாகமும் நாகமும் நாண நடந்தார்!

எண்ணி ஐந்தாவது நிமிஷம்
தான் தறிந்த முருங்கை மரத்தை
முற்றத்தில் கொண்டுவந்து போட்டார்
பகாசுர பாணியில்!

'இந்தா சரசு'

நீயே பார்த்து

உன்றை

ஒற்றைமுருங்கைக்காயை ஆய்ந்து
கறியாக்கு. குளிச்சிட்டுவாறன்!

மயிலர்

எட்டாம் வகுப்பில்

செவ்வாயும் வியாழனும்

கடைசிப் பாடம்

எங்களுக்கு உடற்பயிற்சி

மயிலர் எங்களை

மைதானத்தினை

பாட்டு வெயிலினை நிறுத்துவார்

விசில் ஊதியே

எங்களை

குனிய

நிமிர்

வளைய

துள்ள

பாய

ஓடப்பண்ணுவார்!

மனிசனை

மனசுக்குள்

திட்டித்திட்டி

உடற்பயிற்சி செய்தோம்

ஐம்பது வருஷத்துக்கு முந்தி

மயிலர் தீர்க்கதரிசி

செத்துத் தெய்வமாய் போனார்

இப்ப

ஓவ்வொரு நாளுந்

அவரை நினைக்கிறன்

விசில் சத்தம்

காதில் விழும்போதெல்லாம்

நிக்கிறன்

நடக்கிறன்

ஓடுறன்

கடக்கிறன்

குனியிறன்

சகிக்கிறன்!

"அறுபது தாண்டியும்
எப்பிடி உங்களாவை
குனிஞ்சு
வளைஞ்சு
நெளிஞ்சு
நுழைஞ்சு
போக வரமுடியுது?"

என்னைவிட
பத்து வயது குறைந்த
சூரி கேட்கிறான்
பாவம்
அவனுக்கு
மயிலரைப் போல
ஒரு மாஸ்ரர் வாய்க்கேல்லை!

குண்டுமணி

பாரதியின் வீட்டில் கண்ணன் குடிபுகுந்த
வாறு எனக்கு வந்து வாய்த்தவனே குண்டுமணி
மாலை படலையிலே கண்டதுமே தாவி வந்து
காலின் செருப்பெடுத்துக் காற்றாய்ப்பறப்பாயே
வெள்ளத்தில் போன உன்னை
மீட்டெடுத்தான் என் மைந்தன்
பல்துலக்கி உன்னைக் குளிப்பாட்டுவான் என் மகள்
தறுகுறும்பு யாவும் பொறுத்துத் தனது கையால்
ஒரு பிடிதந்தன்றி உறங்காளே என் மனைவி
உண்ட களையில் உடல் சாய்த்தால் உன் முதுகை
அண்டக் கொடுத்தென் அருகில் படுப்பாயே
ஊர் நீங்கும் நாளில் உனைப்பேண முன் வந்து
வேர்விட்ட உறவெல்லாம் விக்கித்து நின்றுவிட
ஊண் துறந்து வாடி உருகி உயிர்துறந்தாய்.
நான் உடைந்து போகும்படி
கண்ணால் விடைபெற்றாய்.

மாதுளையின் கீழ் உன்னை மண்ணுக்குள்முடிய என்
பாதகத்துக்கோ இப்பரிதவிப்பைத் தந்து சென்றாய்
முற்றம் வெளிக்க முழுவியளம் பாழ்போக
வெட்ட வெளியில் எனை ஏன் விட்டாய் குண்டுமணி?
பற்றுக்களெல்லாம் அறுத்தல் ஈடேற்றம் என
கற்றதமிழ் எனக்கு கைகொடுக்கவில்லையா
மண்ணுக்குள் போய்விட்டாய்
என்று மனம் ஒப்பவில்லை
கண்ணுக்குள் நிற்கின்றாய் காலை முகர்ந்தபடி!

ஈழத்துக் கோணாங்கி

குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு
நல்ல காலம் வருகுது நல்ல காலம் வருகுது
சண்டை தொலையுது சமாதானம் வருகுது
அண்ணை அயலொலாம் அமளிப்படுகுது
குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு

சொல்லடி சொல்லு மலையாள பகவதீ
சுந்தரி சொந்தரி சண்டிகா குண்டலீ
ஆரணி நாரணி காரணி புரணி
ஈழத் திருப்போர்க்கு நல்லகுறி சொல்லு
வாழத் துடிப்போர்க்கு நல்ல வழி காட்டு
குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு

குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு
வாகனம் எல்லாம் வரிசையாய் வருகுது
சோபனம் சொல்லித் தூது வருகுது
பிக்குமார் முகத்தில் கருணை பொழியுது
வீதித்தடைகள் விரைவில் விலகுது
இடிந்த வீடுகள் எழும்ப முனையுது
பிரிந்த உறவுகள் திரும்ப இணையுது
நாடு முழுவதும் அமைதிப் பேரணிகள்
ஏடுகள். வானொலி இதையே முழங்குது
அமெரிக்க விமானம் அடிக்கடி இறங்குது
சுமை இன்னும் கூடுமோ சொல்லடி சொல்லு!

கருணாசேனவும் கஞ்மெனிக்காவும்
திருநெல்வேலித் தெரு உலாவருகிறார்.
பனம்பொருள் சுமந்த பைகளோடு
தினம் தினம் சிங்களச் சனம் அலைமோதுது
பழைய பயமெலாம் பஞ்சாய்ப் பறக்க
இளைய தலைமுறை நிமிர்ந்து திரியுது
சொல்லடி சக்தி சொல்லடி காளி
தொல்லைகள் விலக நல்லது சொல்லு
குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு

நமது ஈழநாடு, 7.10.2002

சின்னங்கள்

அம்மா
நினைவிருக்கிறதா
நான் வீட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில்
என்னை
"சின்ன மகள்" என்று அழைப்பாய்!
அது
(குடும்பச் சுமையைக் குறைப்பதற்காக)
நான் புறப்படுமுன்

கண்காணாத் தொலைவில்
 அந்நியர்களிடையே
 என்னை
 "லிஸி" என்று அழைக்கிறார்கள்

தெருவில்
 இருகைகளிலும் தலையிலும்
 சுவைகளைத் தூக்கிச் செல்கையில்
 என்னை
 'பணிப்பெண்' என்கிறார்கள்.

சின்னப்பிள்ளையின் கையைப் பிடித்து
 அதை
 பள்ளிக்குக் கூட்டிச் செல்கையில்
 "அதோ போகிறாள் பிள்ளையின் செவிலி"
 என்கிறார்கள்

உணவு சுவைக்கையில்
 பரிமாறுகையில்
 தண்ணீர் அள்ளுகையில்
 விறகு கொத்துகையில்
 என்னை
 "சமையற்காரி" என்கிறார்கள்

ஆனால்
 அம்மா
 அன்றாட வேலை முடித்து
 என்பாயில்
 உடலை நீட்டுகையில்
 என் கண்களில்
 நீ வந்து
 காதோடு அழைக்கிறாய்,
 "சின்ன மகளே" என்று.

சிங்கள மூலம்: மொனிக்கா றுவன்பத்திறன

ஆங்கில வடிவம்: ரஞ்ஜினி ஓபயசேகர

உயிர் காப்பாய்

லொக்கு!
 நேற்றிரவு
 எங்கள் வீட்டு மாமரம்
 காய்களோடு பாறி விழுந்துவிட்டது
 மழையில்லை
 காற்றின் அசைவுகூட இல்லை
 தோமியா சேடமிழுத்துச் செய்த அன்றுபோல
 இன்றும்
 இங்கு ஒரே வெறுமை!

பொடி
 மாதம் ஒருமுறை வீட்டுக்கு வருகிறாள்
 கூந்தலில் நரைத்ததைப்பிடுங்க
 அவள் கண்கள்
 எங்களை ஈட்டிபோல் குத்தி
 எதையோ தேடுகின்றன.
 "கௌரவ வேளாள பௌத்த பெற்றோர்
 படித்த. இளமைத் தோற்றமுள்ள மகளுக்கு
 பொருத்தமான மாப்பிள்ளை பார்க்கின்றனர்"

வீட்டுக்கு சீலிங் அடிச்சாச்சு
 குழாய் நீர் வருகிறது
 ஆனால், தொண்ணூற்றாறு தவணைகள்
 கடன்செலுத்த வேண்டும்
 அப்பா சற்று நொண்டுகிறார்
 முந்திய முறை
 தம்பியைத் தேடி அலைந்தபோது
 ஏற்பட்டதுபோலலை.

இன்றிரவு
 இருபத்தோராவது நாள்
 போதி மரத்தடியில்
 தம்பிக்காக விளக்கேற்றுவேன்
 உனக்காகவும்
 உன் வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்காகவும்
 ஒவ்வொரு நாளும்தான் விளக்கேற்றுவேன்

பெரியபிள்ளை
 இம்முறை வருடப்பிறப்புக்கு
 சுமனே ஐயும் சிறுசுகளையும் கூட்டி வராதே!
 இருக்கிற பழைய உடுப்பு
 இன்னும் பன்னிரண்டுமாசம் தாங்கும்
 உனக்குச் சிரமமில்லாட்டி...
 அந்தக் காசுக்கு...
 இன்னொரு தரம்
 ஞாயிறு பத்திரிகைகளில்
 பொடிக்கு
 முந்தினது மாதிரி
 ஒரு விளம்பரம்...
 சுமனேக்குத் தெரியாமல்!

ஆங்கில மூலம்: கீதா பிரேமரத்ன

போற்றி போற்றி!

தாயிருந்த மண், தந்தை நடந்தமண்,
தலையைச் சாய்த்து நெல் சாமரை வீசும்மண்
நீ பிறந்த மண் என்ற நினைப்பில் யான்
நிமிர்ந்து லாவுதல் இன்றொடு போனது
வாயிருந்து மென்? பேச்செழு வில்லையே
மனப்பெருஞ்சுமை குறைந்திடவில்லையே
ஓய்வுபெற்றனை எங்கள் கண்ணீரின்னும்
ஓய்ந்த பாடில்லை உள்ளம் கலங்குகதே!

உற்று நீரென என்னுள் எழுதுகிறாய்
உணர்விலே கலந்தென்னை இயக்குவாய்
நேற்று நீயிருந் தாய், இன்று வெந்துபோய்
நினைவிலேகரைந் தாய் குளிர் தேசத்தின்
காற்றிலே நம் கனவு கலக்குமே
கால வெள்ளம் கரையை உடைக்குமோ!
போற்றி போற்றி ஓர் ஆயிரம் போற்றி - உன்
பொன்னடிக்குப் பல்லாயிரம் போற்றிகாண்!

செந்தமிழ் பண்

இராகம்: தேஷ் தாளம்: ஆதி

பல்லவி

செந்தமிழும் பண்ணொன்று கேட்டதுண்டோ - நீ
தேவர் அமுதம் சுவைத்ததுண்டோ?

(செந்தமிழ்)

அநுபல்லவி

மந்திரத்தின் வசப்பட்டதுண்டோ? - அந்தி
வான நிலவைத் தொட்டதுண்டோ? - நீ

(செந்தமிழ்)

சுரணங்கள்

சீவக சிந்தா மணி ஒளியும் - இளங்
கோவன் சிலம்பு தரும் ஒளியும் - கொஞ்சும்
காவியச் சோலை புகுந்ததுண்டோ - கம்பன்
கற்பக நீழல் அமர்ந்ததுண்டோ? - நீ

(செந்தமிழ்)

காவடிச் சிந்தொடு தெம்மாங்கு - கிளிக்
கண்ணி, ஓப்பாரியில் நனைந்ததுண்டோ? - மணி
வாசகர், ஆண்டாள் தமிழோடு - உற
வாடிய அனுபவம் வாய்த்ததுண்டோ? - நீ

(செந்தமிழ்)

பாரதி என்ற புயல் கடந்த - நெடும்
பாதையில் நீயும் நடந்ததுண்டோ
வீர சுதந்திர உணர்வாலே - தோள்
விம்மிய புடைத்து நின்றதுண்டோ? - நீ

(செந்தமிழ்)

பன்னிரண்டு கண்ணிருந்தும்

ராகம்: சிவரஞ்சனி

தாளம்: ஆதி

பல்லை

பன்னிரண்டு கண்ணிருந்தும் பார்க்கவில்லை - ஏனோ
பாவியென் மனக்குறையைத் தீர்க்கவில்லை

(பன்னி)

அநுபல்லை

என்னுடைய பாமாலை சூடவில்லை - என்
இசைக்குன்றன் மயில் ஏனோ ஆடவில்லை

(பன்னி)

சுரணாங்கள்

ஆறுபடை வீடுகளும் தேடி நடந்தேன் - சூழ
அருவி தவழ் கதிரைமலை ஏறி நடந்தேன்
கூறுமடியார் நெருங்கும் சந்நிதி சென்றேன் - நல்லை
கோயில் நெடுவீதி பலநாள் வலம் வந்தேன்

(பன்னி)

வள்ளி தெய்வ யானை பக்கம் அமர்ந்திருக்கவோ
வானவருள் தாள் பணியக் காத்திருக்கவோ - நெஞ்சை
அள்ளுகிற அருணகிரி திருப்புகழ் கேட்டோ - அன்பர்
ஆடுகிற காவடிக்குத் தாளங்கள் போட்டோ

(பன்னி)

யாழ்மாவட்ட கீதம்

ராகம்: சங்கராபரணம்

தாளம்: ஆதி

பல்லை

பாணன் பரிசாகப் பெற்றதிந்த மண் - யாழ்ப்
பாணம் எனநிலைத்து நிற்பதெங்கள் மண்

(பாணன்)

அநுபல்லை

வான மழை பொய்த்துப் போகும் காலத்தும்
வற்றாத ஊற்று வளம் பெருக்குகின்ற மண்

(பாணன்)

சுரணாங்கள்

வானுயர்ந்த பனைமரத்தின் காவல் உடையாள் - செம்
மண்ணளிக்கும் விளைபொருள்கள் யாவும் உடையாள்
மீனவர்கள் கடல் வளங்கள் வாரிவருவார் - அந்த
விண்ணவரும் இங்குவர ஆசை உறுவார்.

(பாணன்)

ஞானநெறி பேணுசித்தர் நடந்த பொன்னாடு
நாவலனார் நற்பணிகள் சுடர்ந்த திந்நாடு
கோயில்களின் சூழலிலே கலைகள் வளரும் - கல்வி
கொலுவிருக்கும் கூடம்பல நூறு திகழும்

(பாணன்)

ஓய்வறியா மக்கள் கூட்டம் வாழுகின்ற மண் - இன்று
உலகஎங்கும் தமிழர்கள் தம் வேர்சுமக்கும் மண்
தாயகமாம் எங்களுக்கென் றூதடா சங்கம் - நாம்
சரித்திரத்தைப் படைப்பவரென் றூதடா சங்கம்

(பாணன்)

முத்துச் சிரிப்பு

ராகம் : ஹரஹரப்ரியா

தாளம்: ஆதி

முத்துச்சிரிப்பு நெஞ்சைத் தொட்டுத் தடவியது
முற்றும் எனை இழந்தேன் முருகையா - எனைப்
பற்றித் தொடரும் துயர் சற்று விலகியது
பரவசமாகி நின்றேன் முருகையா

(முத்து)

சரணங்கள்

செக்கச் சிவந்த கழல், செச்சை, கடம்பில் மணம்
சிக்கிக் கிடக்கு நல்லூர் முருகையா
நெக்கிக் கசிந்து கண்ணீர் விட்டுத் தொழுமடியர்
பக்கம் இருந்திவிடு முருகையா

(முத்து)

காலைப் பொழுதில் மணி ஓசை மிதந்து நல்லைக்
காற்றும் புனிதமுறும் முருகையா - யமன்
ஓலை எனை நெருங்கும் வேளை உனது
வேலைத் துணையனுப்பு முருகையா - வடி

(முத்து)

அலைகடல் நடுவுள் அற்புதம்

இராகம் - சண்முகப்பிரியா

தாளம்- ஆதி

பல்லைவி

அலைகடல் நடுவுள் அற்புதமே - எனமே
ஆண்டருள் நாகம்மை பொற்பமே - நயினை

(அலை)

அனுபல்லவி

சிலைவடி வாய் நிற்கும் தெய்வதமே - ஈழ
தேசமெல் லாமுன்றன் கைவசமே - அம்மா

(அலை)

சரணம்

தாயென நம்பியுள் கோயில் வந்தோம் - அருள்
தாவெனக் கேட்டுன்றன் வாயில் நின்றோம்
தீயினும் சிறையினும் தொந்துவிட்டோம் - உன்
திருவடி துணையென வந்து விட்டோம் - தாயே

(அலை)

வாழும் வியப்பு

மந்திரத் தமிழ்ச் சொல்லுள் உறைகிற
மாய ஓசையை மர்மமாய்க் கோர்த்தொரு
சந்தச் சிந்து சமைக்கும் வரம்பெற்றிச்
சந்ததிக்கும் கவிதைச் சுவைகளைத்
தந்து வென்றிடும் சோ.ப.! இளைஞனாய்
தனது 'பவழ விழா' வில் ஜொலிக்கிறார்!
'செந்தமிழ்ச் செல்வர்'... ஈழக் கவிதைக்குச்
'சிறிய தந்தையர்'... வாழ்க நம் 'நாவலர்'!

கவியரங்கினில் தோன்றிய தேக்கத்தைக்
கடக்கப் பாலமாய் இன்றுமிங் குள்ளவர்.
கவிதை சொல்லலில் அநாயாச மாகவே
கலக்கி... ஆற்றோட்டத் தமிழைப் பொழிபவர்.
கவிதை காதாடு இதயம் தொடுவதைக்
கருதிக்... 'காவடிச் சிந்துகள்' தந்தவர்.
கவிதை எங்கெங்கு புதுமையாய் மின்னுவதோ...
கண்டு... மொழிபெயர்த்த தெமை மகிழ்விப்பவர்.

- த. ஜெயசீலன் -